KENNETH ROYCE

Autorul romanelor de mare succes: UMBRE, ȚINTE VII, TEREN EXPERIMENTAL, ÎNCHISOAREA, TELECOMANDA și PE URMELE LUI IUDA – traduse în 18 limbi.

FIUL AMBASADORULUI

Kenneth Royce

FIUL AMBASADORULUI

V.1.0

Traducerea LUMINIŢA HOLBAN

KENNETH ROYCE
THE AMBASSADOR SON
Editura LIDER
1999

PROLOG

O dată cu torentele de ploaie isteria luă proporţii. Hohote de râs izbucneau necontrolat în noapte şi se pierdeau sub răpăiala ploii pe străzile pustii şi pe capotele maşinilor. Orice om normal la cap îşi găsise de mult un adăpost împotriva furtunii dezlănţuite. Doar cei şapte rămăseseră împreună, legaţi unii de alţii prin firele invizibile ale solidarităţii lor etilice, prin fantasmele pe care ei înşişi le creaseră. În starea în care se aflau, îmbibaţi de băutură, era o adevărată binecuvântare să fie udaţi până la piele.

Don Hayes alunecă şi căzu peste o maşină. Picioarele îi fugiră şi se prăbuşi, lovindu-se cu capul de oglinda retrovizoare care se rupse. Cineva strigă: „Don a murit!” şi câteva perechi de paşi se apropiară, tropăind. Îl ridicară şi îl sprijiniră de maşina avariată. „Haide, yankeu nenorocit, ţine-te pe picioare.” Invitaţia fără menajamente putea să vină de la oricare dintre ei; ploaia era atât de puternică, încât era imposibil să vezi cine ce făcea, iar vocile păreau lipsite de identitate. Grupul devenise o masă fără forme, un muşuroi viermuind fără nici o direcţie, fără nici un scop, ţinut împreună doar de râsul isteric şi halucinant, fără noimă. Băuseră până îşi ieşiseră din minţi.

Într-un fel sau altul, reuşiseră să se adune într-un cerc, ţinându-se strâns unii de alţii, pentru a executa un „Inel al trandafirilor” în mijlocul străzii. Apoi căzură în interior, ca într-o implozie, iar în acel moment una din cele două fete participante la petrecere se prăbuşi încet. Ceilalţi căzură peste ea. Râdeau şi chicoteau, bulucindu-se ca într-o grămadă de rugby.

Când se ridicară împleticindu-se, fata rămase jos. Cineva strigă: „I s-a făcut rău.”

O altă voce răcni, pentru a acoperi urletul furtunii: „Hai s-o ştergem de-aici, altfel dăm de belea.”

Americanul, abia ţinându-se pe picioare, auzea doar voci fără corp şi nu vedea altceva decât torentele de ploaie şi nişte umbre depărtându-se în goană; deodată simţi că îi plesneşte capul şi avu impresia că se prăbuşeşte într-o prăpastie fără fund.

Se pare că nimeni nu-şi dăduse seama că fata nu putea să se mişte şi, cu atât mai puţin, că nu avea să se mai mişte vreodată. Abia după două zile, când se treziră cu toţii din beţie, aflară că

fata, Paula Smith, pentru ei o studentă oarecare la Oxford, ca şi ceilalţi, fusese, de fapt, o poliţistă de la Secţia Specială, infiltrată în grupul lor. Şi că fusese împuşcată de la o distanţă foarte mică…

1

— Sunteţi amabil că aţi acceptat să mă primiţi atât de târziu. Îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta.

Stuart Wilson stătea stingherit în pragul uşii şi nu schiţa nici un gest pentru a intra.

— Mi-am imaginat că e important, altfel n-ai fi aici. Intră. Marvin Hayes, ambasadorul Statelor Unite închise uşa grea de la intrare şi îşi conduse vizitatorul în sufrageria spaţioasă. Toată lumea s-a dus la culcare, inclusiv Zoe. Şi-a dat seama că nu era vorba de o vizită de curtoazie la ora asta. Bei ceva?

— Cred că aş avea nevoie. M-a adus un şofer, aşa că pot să beau.

Stuart Wilson se aşează obosit.

— Se pare că ai nevoie de un pahar mai mare. Scotch? Wilson îşi roti privirea prin încăperea splendidă, dar nu înregistra aproape nimic. În orice caz, mai fusese pe acolo. Se simţea îngrozitor şi îşi dorea să fi fost altcineva în locul lui. Luă paharul de calitate, aproape plin cu whisky şi se gândi că nu era momentul să fie ameţit. Dar avea nevoie să bea.

Marvin Hayes se aşează în faţa lui, conştient de încordarea secretarului de la Interne şi, instinctiv, se simţi, în mod inexplicabil, deranjat. Brusc, n-ar mai fi dorit să participe la conversaţia aceasta.

Îl întâlnise pe Stuart Wilson în diferite situaţii, dar nu putea să pretindă că îl cunoştea foarte bine. Cu câţiva ani mai tânăr decât el, Wilson era genul funcţionarului ministerial: păr negru, pieptănat pe spate, costum perfect croit şi trăsături destul de plăcute. Ochii căprui, înfundaţi în orbite, păreau întotdeauna gânditori, deşi Hayes ştia că avea un simţ al umorului destul de lugubru, care acum dispăruse.

— Cât ai de gând să bei până te hotărăşti să-i dai drumul? E foarte târziu, Stuart.

Hayes îşi aminti numele la timp.

Wilson ridică privirea. Îi plăcea Hayes, cu sinceritatea lui brutală, un om care îşi petrecuse mare parte din cariera sa de început mai mult în acţiune decât legat de birou. Era înalt şi se ţinea bine. O figură populară în cercurile diplomatice, un om politic până în măduva oaselor, cu o descendenţă fără cusur.

— Vă rog să aveţi răbdare cu mine, domnule. Nu-mi va fi uşor să vă spun ce am de spus. Wilson luă o înghiţitură, puse paharul jos şi îşi împreună mâinile. Îi era greu să-l privească în ochi pe ambasador. Aţi auzit probabil de petrecerea de la Oxford la care a participat şi fiul dumneavoastră acum două nopţi?

— Bineînţeles. Au mai fost şi alte petreceri. Era o etapă importantă pentru ei – examenele finale. Mi-am închipuit că unii dintre ei au depăşit măsura şi am avut o discuţie cu Don imediat ce am auzit. Nu s-a întâmplat nimic, aşa că nu înţeleg care-i problema.

Hayes se enervase fără să-şi dea seama şi acum îşi dorea ca Wilson să treacă mai repede la subiect.

— La celelalte petreceri nu s-a comis nici o crimă.

— Crimă? Ce crimă? Am auzit că o fată a murit. Abuz de alcool sau de droguri, nu ştiu exact... N-am auzit de nici o crimă. Încetează cu ocolişurile.

— Nu v-au spus nimic cei de la colegiu?

— Despre ce? Unde vrei să ajungi?

— Fata n-a murit nici de o supradoză, nici de prea mult alcool. A fost, pur şi simplu, împuşcată.

Hayes rămase nemişcat câteva secunde, cu chipul lipsit de expresie.

— Vorbeşti de una din fetele de la petrecerea lui Don?

— Da. Au fost două fete. Cea împuşcată era, de fapt, o poliţistă infiltrată, una de la Secţia Specială.

Hayes era tulburat şi foarte îngrijorat, presimţind că era pe punctul să audă ceva teribil de neplăcut.

— N-am auzit nimic. Îmi pare foarte rău de fată. Presupun că a fost împuşcată mai târziu.

— Nu. În timpul petrecerii. S-a întâmplat când erau toţi împreună.

Hayes intuia că nu fusese spus încă totul, dar ceva îl împiedica să continue.

— Un agent infiltrat de la Secţia Specială? Ce naiba căuta acolo şi de ce n-am fost informat la timp despre această tragedie?

— A fost o muşamalizare. S-a făcut în grabă, ce-i drept, dar se pare că a mers mai bine decât s-ar fi aşteptat cineva, având în vedere timpul. Cred că aţi văzut foarte puţine relatări în presă.

— Am văzut totul în presă, mă rog, doar un paragraf în care se spunea că o studentă murise în timpul unei petreceri. Don m-a sunat ca să-mi spună că întrecuseră măsura cu petrecerile şi că

el şi prietenii lui fuseseră reţinuţi lângă colegiu. N-a pomenit nimic despre moartea fetei. Eşti sigur că ştia?

— O, da. Ştia despre moartea fetei. El a apăsat pe trăgaci.

Hayes îşi lăsă băutura încet din mână. Şocul îi provocase o stare de vomă. Mâinile îi tremurau şi îşi încrucişă braţele, încercând să le ascundă. Preţ de o clipă nu putu să gândească, dar era obişnuit să se descurce în situaţii de criză, iar simţurile îi reveniră treptat.

— Ce tâmpenii îndrugi acolo? Don nu are pistol şi chiar dacă ar avea, nu cred că l-ar lua la Oxford.

— Deocamdată poliţia nu ştie al cui e pistolul, dar ştie precis că Don a tras cu el.

Hayes se străduia încă să-şi revină. Nu prea înţelegea şi totuşi, un secretar de stat de la Interne venise personal pentru a-i aduce vestea şi trebuia să o ia în serios.

— A fost arestat?

Era mai bine să nu se gândească acum la consecinţele politice, atât aici, cât şi în America.

— Nu. Sperăm să evităm această oroare.

— Deci, nu eşti sigur. Treaba asta nu-mi miroase a bine. De ce naiba ar vrea fiul meu să omoare un agent de la Secţia Specială?

Wilson întinse mâna după pahar şi îşi termină băutura.

— Poliţia n-are nici o îndoială. Aţi prefera să fie arestat?

— Asta e o întrebare de-a dreptul tâmpită. Ai zis ceva de o muşamalizare; cum e posibil să se fi întâmplat atât de repede? Colegiul ştie cu siguranţă ce s-a întâmplat. Şi presa şi poliţia. Şi tu ştii. Dar părinţii fetei? Bineînţeles că nu vreau să fie arestat, dar trebuie să fiu convins că el a făcut-o, iar tu n-ai reuşit să mă convingi. Singurul lucru care susţine povestea asta şi îi dă o oarecare credibilitate e chiar prezenţa ta aici. M-ai făcut să trăiesc un coşmar, pentru Dumnezeu.

— Înţeleg, credeţi-mă. Vă imaginaţi că mie mi-a plăcut ideea de a veni să vă aduc o asemenea veste? Şi pentru mine este un coşmar şi, deocamdată, nu pot să văd cum se va termina. Cel mai mare pericol nu îl reprezintă sursele pe care le-aţi amintit, ci poziţia Maiestăţii sale.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Pot să beau un pahar mai întâi?

— Serveşte-te singur, te rog. Nu sunt sigur că mă ţin picioarele după acest şoc. Niciodată nu se opreşte la o împuşcătură, nu-i aşa? Cunosc politica, o am în sânge. Hayes întoarse capul după Wilson, care traversă încăperea cu paharul gol în mână. Vrei să-l

umpli şi pe al meu? Iisuse, ce porcărie!

După ce paharele celor doi fură umplute din nou, Wilson, simţindu-se puţin mai încrezător, acum că spusese ce era mai rău, zise:

— E vorba de un lanţ întreg de întâmplări şi de un noroc orb. Când poliţia locală a ajuns la locul faptei, legitimaţia fetei a fost de ajuns pentru a-i determina să contacteze imediat Secţia Specială. Aceasta a declanşat, la rândul ei, un şir de investigaţii în timpul cărora Secţia Specială a preluat controlul situaţiei şi i-a avertizat pe cei de la poliţia locală să tacă din gură. Erau în joc alte vieţi, alţi agenţi; trebuia să fie avertizaţi. Acum nu fac decât o presupunere, dar cred că presa a fost îndepărtată cu ameninţarea că „alte vieţi sunt în pericol” şi, astfel, a ieşit de sub tipar povestea cu petrecerea prelungită. Ştirea că o fată a fost împuşcată a murit în faşă.

Hayes clatină din cap.

— Înseamnă că oamenii tăi sunt uşor de satisfăcut. Dar cei care erau împreună cu fiul meu la petrecere? Bănuiesc că ştiu cu toţii că s-a tras un glonte.

— Cred şi eu, însă nu ne subestimaţi. Am fost informat asupra acestui lucru, dar mai sunt nişte goluri pe care va trebui să le umplu mai târziu. Dacă Secţia Specială ar fi avertizat colegiul şi le-ar fi livrat povestea, ca să o răspândească, participanţii la petrecere, acum reduşi la o femeie şi cinci bărbaţi, ar fi fost înştiinţaţi că sunt în joc carierele lor. Li s-ar fi spus să-şi ţină gura şi nu era nevoie de prea multe insistenţe ca să-şi dea seama că, oricum, asta ar fi vrut şi ei să facă. Iar Serviciul Special ar fi ajuns foarte repede la ei. Fiul dumneavoastră n-a făcut nici o aluzie şi ar fi bine să nu atingeţi acest subiect de faţă cu el. Totul atârnă de un fir de păr, dar, dacă avem nervii tari, o să meargă.

— Ce o să meargă?

Hayes, care depăşise în parte şocul iniţial, căuta acum o portiţă de scăpare, întrebându-se de ce se întâmplau toate astea.

— Să-l scoatem pe fiul dumneavoastră cu faţa curată. Probabil că n-a fost decât un accident nefericit.

— Şi de ce, mă rog, vrei să faci tu asta?

Wilson îl privi surprins.

— Eu nu sunt decât purtătorul mesajului. Dar consider că ar fi mai bine pentru toată lumea ca această afacere să nu iasă la lumină.

— Şi sub ce formă te aştepţi să-mi manifest eu recunoştinţa?

— Vă asigur că nici nu ne-a trecut prin cap aşa ceva. Noi dorim un astfel de scandal la fel de puţin ca şi dumneavoastră. Am avut destule probleme în ultima vreme. Ca şi bunul dumneavoastră prieten, preşedintele.

— N-ar fi fost mai bine dacă ar fi venit cineva de la Secţia Specială să-mi explice? În fond, e o problemă a poliţiei.

— Dacă ar fi venit cineva de la Secţia Specială, ar fi recunoscut implicarea poliţiei. Asta vreţi?

— Eu nu vreau decât adevărul. Şi până acum se pare că nici tu nu-l cunoşti. Vreau să ştiu exact ce s-a întâmplat.

— Nu cunosc toate detaliile cazului. Mă aflu aici pentru că ministrul mi-a cerut să iau legătura cu dumneavoastră personal. N-am avut nici un contact direct cu poliţia, dar sunt sigur că domnul ministru a discutat cu ei. Nu e tocmai un subiect de glumă. Încercăm să vă protejăm mai mult pe dumneavoastră decât pe Don, fiul dumneavoastră. E şi în interesul nostru. Nu vrem ca aşa ceva să ajungă la urechile altora. Nu dorim o schimbare a ambasadorului.

Hayes îşi lăsă paharul pe o măsuţă şi începu să se plimbe prin cameră.

— Totuşi, vreau mai multe dovezi decât mi-ai adus tu. De fapt, nu mi-ai adus nimic. Ai făcut o acuzaţie de-a dreptul fantezistă, monstruoasă.

Wilson înclină afirmativ capul.

— Eu sunt un fel de avertisment. Trebuia să evităm ca dumneavoastră să luaţi legătura direct cu poliţia. Cel puţin, pe mine puteţi să mă expediaţi cum vreţi. Aveţi încredere în noi.

Hayes se întoarse de la fereastra încărcată de draperii şi privi în jos la Wilson, întrebându-se dacă acesta ştia mai mult decât spunea.

— Să am încredere în voi? Nu pot să am până când nu văd o dovadă solidă şi până când nu vorbesc cu fiul meu.

Wilson îşi goli paharul, întrebându-se de ce se simţea încă atât de treaz.

— Voi face tot posibilul ca să obţin datele cazului. Deşi nu dorim să luaţi legătura cu poliţia, trebuie să ţineţi minte că forţele de poliţie se află sub jurisdicţia Ministerului de Interne. Nu vă putem împiedica să vă vedeţi fiul, dar mă îndoiesc că veţi afla ceva de la el. Oricum, am terminat tot ce aveam de spus. Îmi pare rău că v-am adus veşti atât de proaste. Cred că aţi înţeles deja că noi facem tot posibilul ca să vă ajutăm pe amândoi.

— La ce preţ, Stuart?

— Sunteţi cinic, domnule. Aţi fi fost mai mulţumit dacă l-am fi arestat pe fiul dumneavoastră pentru crimă?

Cuvântul fusese pronunţat pentru prima oară şi după el se aşternu o tăcere stânjenitoare. Hayes lupta împotriva conştiinţei sale. Îşi iubea foarte mult fiul, singurul copil, de când fratele acestuia mai mare murise într-un accident de avion în urmă cu trei ani. Era încă tulburat nu numai de impactul cu această dramă, dar şi de diversele consecinţe pe care avea să le producă; lista lor părea nesfârşită şi, printre ele, efectul pe care avea să-l aibă asupra soţiei lui, Zoe, nu era cel mai puţin important. Nu ştia cum să-i spună, dar trebuia. Clătină din cap.

— Nu, spuse el, n-aş vrea să faceţi aşa ceva.

— Îmi pare rău că a trebuit să vă precizez cum stau lucrurile, zise Wilson. Dacă credeţi că vă va ajuta, voi încerca să stabilesc o întâlnire cu un ofiţer important din poliţie, atâta timp cât înţelegeţi că presa se pricepe foarte bine să scoată la lumină astfel de nenorociri. Dar rămâne la latitudinea poliţiei să hotărască. S-ar putea să nu le convină să fie folosiţi în felul acesta şi eu nu vreau să le forţez mâna. Pot să vă caut mâine la Ambasadă?

— Sigur. Dar Marvin Hayes nu reuşise încă să se împace cu ideea că fiul său împuşcase o poliţistă. Ceva nu era în regulă. Câţi ani avea fata? întrebă el.

Wilson se arătă surprins.

— Câţi ani? Nu ştiu. Are vreo importanţă?

— Dacă studenţii au aproximativ între nouăsprezece şi douăzeci şi unu de ani, iar studentele între optsprezece şi douăzeci, era cam tânără pentru o poliţistă, nu-i aşa?

— Nu m-am gândit la asta. Nu toţi studenţii sunt atât de tineri. Unii petrec un an sau doi în străinătate înainte de a începe studiile. Fiica mea a stat mai mult de un an în India înainte de a merge la Cambridge. Depinde.

— Oricum, era destul de tânără.

— Nu toţi poliţiştii sunt bătrâni.

— Şi părinţii ei? Nu sunt şi ei măcar puţin curioşi să afle de ce a murit fiica lor?

— Am înţeles că li s-a spus. Ar trebui să fie primii care să accepte riscurile meseriei agenţilor secreţi. Ar trebui să înţeleagă nevoia de discreţie şi de ocultare a adevărurilor mai subtile. Am înţeles că fata a lucrat ca agent secret în ultimele optsprezece luni.

— Nu eşti curios să vezi ce misiune avea la Oxford? Ce anume

investiga, pentru Dumnezeu?

— În momentul ăsta nu cred că are vreo importanţă. N-ar face decât să complice lucrurile în acest stadiu. Nu toţi studenţii sunt uşi de biserică.

— Nu e suficient. Dacă fiul meu e acuzat, vreau să ştiu ce motiv ar fi avut să o omoare.

— Nu se poate răspunde la toate întrebările dintr-odată. Să o luăm pas cu pas. Mai întâi, trebuie să avem grijă să-l scăpăm pe fiul dumneavoastră. După aceea putem să ne ocupăm şi de restul. Trebuie să plec.

Îşi strânseră mâinile şi, după ce Stuart Wilson plecă, Hayes se întrebă de ce încerca Ministerul de Interne să-l ajute atât de mult. Parcă nu-i venea să pună totul pe seama relaţiilor speciale existente între cele două ţări. Mâine, la prima oră, avea să facă un drum până la Oxford.

2

Nu era uşor să-i evite pe cei de la Grupul de Protecţie Diplomatică. Marvin Hayes voia să meargă singur la Oxford şi asta însemna fără şofer. Atrăsese deja atenţia asupra sa încălcându-şi programul obişnuit, dar nu avea ce face. De dimineaţă îl sunase pe fiul său şi fusese nevoit să inventeze diferite pretexte pentru personal ca să nu trezească vreo suspiciune. Intimitatea era greu de obţinut în cercurile diplomatice. Deocamdată se hotărâse să nu-i spună nimic soţiei sale, Zoe, preferind să aştepte până când avea să obţină mai multe informaţii.

Drumul spre Oxford, pe şoseaua nu foarte aglomerată în zori, era destul de uşor, chiar plăcut, dar când ajunse acolo se lovi de sistemul de trafic într-un singur sens din oraş, care se dovedea deranjant nu numai pentru străini, ci chiar şi pentru localnici.

Clădirile Universităţii erau împrăştiate peste tot şi el se trezi trecând de mai multe ori prin faţa unei închisori, care-i amintea de fiecare dată misiunea sa neplăcută. În cele din urmă opri maşina şi întrebă un poliţist care îi observă imediat accentul american şi îi dădu informaţii precise. Hayes îl găsi pe fiul său aşteptând la piciorul scării de la intrare şi porni imediat, abia lăsându-i timp să urce.

— Cum naiba te orientezi în locul ăsta?

— Instinctul şi rutina. Tată, ce s-a întâmplat de ai venit până aici?

Don Hayes era mai înalt decât tatăl său, părând aproape deşirat. Avea un aspect plăcut şi un fel de a fi seducător. Fusese surprins şi îngrijorat când tatăl său îl sunase pentru a stabili o întâlnire urgentă.

— Spune-mi cum să ies de aici şi condu-mă într-un loc unde putem sta de vorbă.

— Putem sta de vorbă în maşină.

— Nu face pe deşteptul, Don. E o problemă prea serioasă. Spune-mi doar pe unde să o iau.

Apoi nu mai schimbară nici un cuvânt. Hayes conducea încruntat, iar Don ştia când era mai bine să-şi ţină gura. Opriră într-o parcare, pe o şosea laterală, mărginită într-o parte de un câmp pe care lucra un tractor, iar în partea cealaltă de un şir de

copaci înalţi. Până la urmă vorbiră în maşină, pentru că nu exista alt loc mai sigur. Marvin Hayes trecu direct la subiect.

— Aşa, acum povesteşte-mi în amănunt ce s-a întâmplat în noaptea în care aţi sărbătorit încheierea examenelor.

Don se foi neliniştit, încercând în zadar să-şi găsească un spaţiu pentru picioarele lui prea lungi.

— Hai, tată, am mai vorbit despre asta. Nu s-a schimbat nimic.

— Totul s-a schimbat, fiule, aşa că nu mai trage de timp. Ai fost acuzat de crimă.

— Ce?! Îţi baţi joc de mine?

— Nu, nu-mi bat joc de tine. Probabil că te-ai întâlnit cu poliţia.

— Bineînţeles că m-am întâlnit. Toţi ne-am întâlnit. Şi de atunci n-am mai vorbit unul cu altul. Cum e posibil să fie cineva acuzat de crimă când Paula a murit din cauze naturale? Aşa e, nu?

— Aşa ţi-au spus?

Hayes era nedumerit de atitudinea fiului său, nu părea cea a unui om vinovat.

— Aşa am presupus noi. Am crezut că se va face o autopsie, dar nimeni nu ne-a spus nimic despre rezultat.

— A cui era arma?

— Arma? Don se întoarse greoi ca să-l privească pe tatăl său în ochi. Care armă?

Hayes îşi frecă obrajii. Se simţea sfârşit.

— Povesteşte-mi fiecare amănunt al acelei seri.

— Tocmai terminasem examenele. Am ieşit cu câţiva colegi să sărbătorim.

— Ce-ţi mai aminteşti?

Don deveni dintr-odată nesigur. Mormăi o vreme, după care spuse:

— La început a fost bine. Ne-am distrat, atât. Nu ştiu a cui a fost ideea, dar la un moment dat ne-am despărţit de ceilalţi şi am luat-o puţin razna.

— Cât de puţin? Spune-mi tot, Don.

— Ca să fiu sincer, nu mai ţin minte. Totul a dispărut în întuneric. Auzeam voci, râsete, dar nimic coerent. Ceilalţi mi-au spus că am căzut de vreo două ori.

— Te-au ajutat ei să te ridici?

— Cred că da. Sunt sigur că da, pentru că au râs de mine după aceea.

— Deci, ei erau destul de treji ca să te ridice, dar tu nu erai în stare să te ţii pe picioare. Nu sună prea bine…

— Cred că şi ei erau la fel. Pur şi simplu, aşa s-a întâmplat. Paula s-a prăbuşit, iar noi am căzut peste ea. Don încercă să spună lucrurilor pe nume. Bine, recunosc, eram beţi morţi. Depăşiserăm cu mult măsura. Presupun că nu eram singurii.

— Eraţi singurii care aveaţi un pistol. Al cui era?

— De ce nu vrei să nu mai aminteşti de pistoale. Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Atunci gândeşte-te mai bine. Se pare că poliţia are dovezi că tu ai tras cu el. Ştiu dintr-o sursă sigură că fata a fost împuşcată. Şi tu nici măcar n-ai auzit? Spune-mi o dată, pentru Dumnezeu!

— Bine, eram criţă, ca şi ceilalţi. Dar nu ştiu nimic despre vreun pistol şi n-am auzit nici o împuşcătură. Don îşi prinse disperat capul în mâini. La naiba, zgomotul furtunii aproape ne spărgea timpanele, iar noi cântam, râdeam şi strigam ca proştii. Pur şi simplu, nu mai ştiam de noi.

— Totuşi, beţia nu te-a împiedicat să omori o tânără poliţistă dintr-un singur foc. Dacă ai făcut-o sub influenţa alcoolului şi a drogurilor, a fost o lovitură remarcabilă, în cazul în care n-a fost ea ţinta. Te-ai drogat?

— Poliţistă? Despre ce vorbeşti?

Hayes îşi fixă fiul cu o privire neîncrezătoare.

— Vrei să spui că nu ştiai că fata era agent secret?

— Paula? Eşti sigur că vorbim despre aceeaşi fată? Agent secret? Ce naiba căuta ea acolo?

Don simţea cum îl cuprinde disperarea. Se aştepta la necazuri din cauza petrecerii, dar nu la aşa ceva.

Hayes îşi dădu seama că trebuia să-l mai vadă o dată pe Stuart Wilson. Sau, mai bine, pe ministrul de Interne. Era posibil ca cineva să fie considerat vinovat şi totuşi să nu ştie nimic, nu numai despre armă, dar nici despre faptul că victima era un agent secret? Ajunse la concluzia că era posibil numai dacă Don fusese drogat în acel moment.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare: te-ai drogat?

— Nu m-am mai drogat niciodată. Nu mi-am încălcat promisiunea faţă de tine şi de mama. Nu vreau să vă dezamăgesc.

— E posibil ca cineva să vă fi pus droguri în băutură?

— Bineînţeles. Oricine putea s-o facă după ce ne-am îmbătat.

— Şi crezi că a făcut-o?

— Nu ştiu. Nu ne-am făcut analizele. Cred că toţi erau morţi de beţi, nu numai eu.

Hayes, cu o expresie sumbră şi mai confuz decât oricând, scoase un carnet şi un stilou.

— Spune-mi numele tuturor participanţilor la petrecere.

— Pentru Dumnezeu, tată, nu începe să faci pe detectivul. Parcă erai un simplu diplomat.

— Văd că ai prins repede expresiile englezeşti. N-am de gând să-i interoghez, vreau doar numele lor.

— Bine. Don se sprijini de spătar şi se întinse cât putu, dar nu se simţea deloc bine în maşină. Îşi aminti uşor numele. Neill Barker, Tammy Rees – o fată din Ţara Galilor, Phil Marshall, Walter McQueen – i se spune Wally, Jamie Burke, Paula Smith – fata care a murit – şi eu. Tată, crede-mă, n-am împuşcat pe nimeni. N-am pistol şi, oricum, e o nebunie. Dar, dacă aş fi făcut-o, de ce nu m-au arestat?

— Ca să mă protejeze pe mine. Asta vor să mă facă să cred. Şi astfel să evite un scandal, atât aici, cât şi acasă. N-ar pica deloc bine vestea acasă, asta e sigur. Au avut o suită de scandaluri în ultima vreme şi asta s-ar putea să încurce lucrurile. Cei de aici au mai avut probleme, dar nu chiar aşa. Arată-mi drumul înapoi spre campus.

— Nu mă crezi, nu-i aşa? La naiba, n-ai încredere în propriul tău fiu.

— Cred că nu ţi-ai dat seama ce s-a întâmplat. Mai mult nu ştiu nici eu. Apropo, încă nu i-am spus mamei, aşa că fi atent ce îi spui când te sună.

Don abia îşi ţinea lacrimile.

— Ştii că nu vreau să-ţi fac necazuri, tată. Mă cunoşti. Nu v-aş face rău nici ţie, nici mamei.

Hayes se concentră asupra drumului.

— Ştiu că n-ai face aşa ceva, cel puţin în mod conştient. Aici e buba, nu-i aşa? Erai atât de beat, încât nu-ţi mai aminteşti nimic. O să începem de aici. Fi tare, eu voi fi ultimul care să te acuze. Întinse mâna şi strânse umărul fiului său. Las-o mai moale. Cu puţin noroc, poate rezolvăm problema asta înainte de plecarea ta de la Oxford.

În tăcerea care urmă, tristeţea dintre tată şi fiu se adânci. Apoi Hayes întrerupse liniştea încordată, întrebând:

— Ăsta e drumul spre colegiu? Te las acolo şi apoi mă întorc direct la Londra.

Pe drumul de întoarcere, Hayes se simţi total descumpănit. Nu credea că fiul lui îl minţise, dar era sigur că se întâmplaseră multe lucruri pe care nu le cunoştea. În orice caz, Don fusese

aproape inconştient. Sau cineva îl adusese în starea asta.

Când ajunse la Ambasadă, în Grosvenor Square, mai rămăsese puţin din ziua de lucru şi avea multe de recuperat. Dădu două telefoane pe liniile particulare ale ministrului de interne şi secretarului său, Stuart Wilson, dar amândoi erau la Camera Comunelor, într-o sesiune care se dovedea a fi mai lungă decât de obicei. Se simţea frustrat şi iritat. Nu putea să uite afirmaţiile lui Wilson, dar avea nevoie să ştie mai mult înainte de a face următoarea mişcare.

Întreaga zi fu încâlcită şi nu reuşi să ia legătura cu Wilson decât a doua zi, când stabiliră o întâlnire la Camera Comunelor.

Vremea rea trecuse şi în locul ei venise un mic val de căldură. Era puţin prea devreme pentru o îngheţată de căpşuni, dar, oricum, ei merseră pe terasă şi, acolo, Stuart

Wilson i-l prezentă lui Marvin Hayes pe comisarul adjunct al Poliţiei, John Cordell. Wilson reuşise să găsească nişte locuri în capătul îndepărtat al terasei. Era devreme şi Camera încă nu se întrunise, aşa că terasa era destul de liberă, dar pentru Hayes şi aşa era prea multă lume.

Hayes înţelese cu întârziere că Wilson avusese dreptate când spusese că nu trebuia să fie văzut cu un poliţist, deşi Cordell purta haine civile şi semăna mai mult cu un bancher decât cu al doilea om ca putere din poliţia ţării. Oricât şi-ar fi disimulat adevărata meserie, Cordell avea totuşi ochi de poliţist: nu-i scăpa nimic. Johnny Cordell jucase ca mijlocaş în echipa de fotbal a Poliţiei Metropolitane şi se păstrase în formă. Având puţin peste patruzeci de ani, el părea tânăr pentru o poziţie atât de înaltă, dar avea un dosar exemplar şi Hayes îi cunoştea reputaţia.

Pentru cei care ar fi putut să tragă cu urechea, Wilson zise:

— Domnul ambasador e preocupat de unele aspecte ale Unităţii de Protecţie Diplomatică, Johnny, sunt sigur că poţi să-i alungi temerile.

Se aşezară în semicerc, cu spatele la parapet, ca şi cum s-ar fi aflat în faţa camerelor de luat vederi, dar, în realitate, pentru a-i ţine sub observaţie pe cei care s-ar fi apropiat prea mult şi pentru a schimba repede subiectul. Hayes vedea acum ce avantaje avea această întâlnire în public: era mult mai puţin sinistră decât o întâlnire clandestină.

Soarele nu ajunsese încă la zenit şi colora apele Tamisei într-o nuanţă reconfortantă. Traficul de pe râu nu era zgomotos, iar Spitalul Saint Thomas de pe malul celălalt părea neobişnuit de

curat. Atmosfera agreabilă şi caldă era contrazisă doar de subiectul pe care-l discutau cei trei bărbaţi.

— L-aţi văzut pe fiul dumneavoastră ieri? întrebă Wilson.

— Ştiţi foarte bine că l-am văzut. El spune că nu-şi aminteşte de nici o împuşcătură în noaptea aceea. Fata s-a prăbuşit, ceilalţi au căzut peste ea, dar el n-a auzit nici un foc de armă şi, până când i-am spus cum a murit, el credea că a fost o moarte naturală. N-am nici o îndoială că a fost sincer şocat de ceea ce i-am spus. Mie mi se pare că n-are nici un sens şi aş vrea să ştiu cum a ajuns poliţia la concluzia asta.

Cordell avea cu el un dosar A4 pe care îl pusese pe masă fără să-l deschidă; stătea acolo ca un obiect misterios şi era prea subţire ca să conţină mare lucru. Cordell mângâie dosarul şi spuse:

— Nu conţine prea mult, după cum vedeţi, dar puţinul ăsta, umilitor de concret, e dezastruos. Mi-a fost trimis de la Oxford, domnule. Am vorbit cu inspectorul de acolo, dar, pentru dumneavoastră, nu m-am implicat personal în acest caz. Mă aflu la mijloc şi nu încerc decât să vă ajut.

— Vă mulţumesc, domnule comisar. Şi vă rămân îndatorat. Deci, ce e în dosar?

Cordell zâmbi.

— Încă nu sunt comisar, dar toţi superiorii îmi spun Johnny, iar subordonaţii mă numesc tot aşa în spate.

Potrivit acestei afirmaţii, numai comisarul era destul de înalt în grad ca să-şi permită această familiaritate, aşa că Hayes nu se putu abţine să nu zâmbească. Cordell avea un simţ al umorului foarte ascuţit. Observă că şi Wilson zâmbea tăcut.

— În acest dosar, domnule, se află declaraţia unui martor care pretinde că l-a văzut pe fiul dumneavoastră certându-se cu Paula Smith mai devreme în acea seară.

— Atât?

— Nu pare prea mult, nu-i aşa? Martorul nu era într-o stare prea bună nici măcar a doua zi după petrecere. Dacă în seara dinainte fusese şi el în halul în care fusese fiul dumneavoastră, e posibil ca această probă să fie pură fantezie. Deocamdată, însă, trebuie luată în considerare. Cordell îşi odihni mâna pe dosar şi îl privi în ochi pe Hayes. Am auzit că şi dumneavoastră aţi lucrat în poliţie.

— Unii ar spune că nu. Am lucrat câţiva ani la Drug Enforcement Agency. Dar misiunile mele erau mai mult interne decât în afara Statelor Unite. De ce aţi adus vorba despre asta?

— Numai pentru că astfel veţi înţelege importanţa covârşitoare a faptului că am găsit amprentele fiului dumneavoastră pe pistol.

Hayes încremeni la auzul acestei veşti şi rămase câteva secunde cufundat în ceaţă. Apoi îşi limpezi gândurile şi spuse:

— E prima oară când aud că aţi găsit arma.

— Da, am găsit-o. Era într-un tufiş, destul de uscată, aşa că amprentele nu s-au şters. Îmi pare rău.

— Cum le-aţi verificat? Don nu are amprentele înregistrate în această ţară.

— Am luat amprentele tuturor studenţilor implicaţi. Dar pe ale fiului dumneavoastră aş fi putut să le iau de la FBI, din Washington, precum bine ştiţi. M-am gândit însă că aţi prefera să nu facem astă.

Hayes era copleşit.

— A fost o problemă măruntă, o alunecare stupidă pe tărâmul drogurilor. Dar a durat foarte puţin şi de atunci nu s-a mai repetat.

— Suficient ca să i se facă dosar.

Hayes ridică mâinile disperat.

— Şi mai departe?

— Nimic, domnule. Cordell îi aruncă o privire lui Wilson şi era evident că cei doi discutaseră problema înainte. Rămâne în dosar.

— Foarte generos din partea dumneavoastră. Pot să ştiu de ce?

Cordell dădu primul semn de iritare şi se uită din nou la Wilson, care rămăsese foarte retras de-a lungul întregii discuţii.

— Credeam că domnul Wilson v-a explicat deja.

Hayes studie chipul imperturbabil al lui Wilson înainte de a răspunde.

— Într-o oarecare măsură. Înţeleg că nu trebuie să zdruncinăm scena internaţională, ci să ne bucurăm de prezenta stabilitate şi cooperare dintre ţările noastre. Suntem rude, nu-i aşa? Să spălăm rufele murdare în familie, ca să spun aşa. Ei bine, nu e suficient, domnilor. Există un preţ pe care trebuie să-l plătesc şi, în privinţa asta, dumneavoastră sunteţi în mod intenţionat foarte tăcuţi.

— Credeţi că noi suntem Mafia? Că o să vă cerem datoria mai târziu?

Wilson zâmbea foarte deschis.

La rândul lui, Hayes urmări expresiile fiecăruia dintre

interlocutorii săi. Chipurile le erau, ostentativ, deschise şi mimau sinceritate absolută. Wilson era om politic şi asta era de natură să trezească o mulţime de îndoieli, dar John Cordell ocupa o poziţie demnă de încredere. Nu putea să muşamalizeze o crimă decât dacă avea un motiv destul de bun şi, chiar şi atunci, n-ar fi făcut-o de capul lor. În mod sigur erau susţinuţi de cineva. Cordell era un poliţist foarte cinstit şi, totuşi, Hayes avea rezervele sale.

Hayes se întoarse să privească Tamisa, un truc al detaşării care nu-i aduse nici o uşurare.

— Îmi pare rău, domnilor, spuse el în sfârşit, nu pot să accept explicaţia dumneavoastră. Personal, vă sunt foarte recunoscător. Nu vreau să-l văd pe fiul meu condamnat pentru crimă. Mai ales dacă a fost un accident din cauza beţiei. Am văzut o dată un soldat care şi-a împuşcat prietenul. Se jucau cu armele şi nu verificaseră dacă erau încărcate. Am fost martor la proces şi am văzut cum tânărul a primit o condamnare extrem de severă pentru o prostie făcută din neglijenţă. Asta i-a distrus toată viaţa, iar prietenul lui cel mai bun a rămas mort. N-aş vrea ca aşa ceva să se mai repete o dată. Dar aici e vorba despre o poliţistă împuşcată. O întâmplare care ar face ca orice forţă de poliţie din lume să pornească într-o cruciadă a răzbunării. Totuşi, dumneavoastră staţi aici şi îmi spuneţi că ştiţi cine a făcut-o, dar, din cauza repercusiunilor internaţionale, sunteţi dispuşi să-l lăsaţi pe criminal să scape. Cum puteţi să înăbuşiţi aşa ceva? Cum veţi explica părinţilor fetei faptul că nu sunteţi capabili să-l găsiţi pe vinovat? Şi presa? Poliţia locală, care a ajuns prima acolo? Mi se pare greu de înghiţit.

Wilson coborî vocea fiindcă terasa începuse să se aglomereze.

— La dumneavoastră, în Statele Unite, nu se recurge la muşamalizări? Atunci când e nevoie? Aţi avut şi acolo parte de aşa ceva, începând cu asasinatele politice. Încă se mai vorbeşte şi se mai scrie despre ele. Totuşi, nimeni nu ştie nimic cu siguranţă. Nu înţeleg de ce *acum* vă e greu să acceptaţi.

Hayes ridică din umeri. O rază de lumină i se reflectă în ochi.

— Johnny poate să confirme ceea ce spun. După cum a dat de înţeles, eu am lucrat cândva în forţele de poliţie; nici un poliţist nu-l va lăsa să scape pe ucigaşul unui coleg de-al său. Poate că aici lucrurile sunt altfel, dar eu nu pot să accept. Am un sentiment foarte puternic că lucrurile nu se vor opri odată cu eliberarea lui Don.

— Acceptaţi alternativa?

Wilson se arătă puţin iritat.

— Da, înţeleg alternativa. Şi mi se pare încă şi mai greu de digerat.

— Sunteţi un om de o integritate recunoscută, domnule. Cordell părea sincer. Încercăm să vă ajutăm şi pentru asta suntem corupţi. Se aplecă înainte. Dar poate nu atât de mult cât credeţi dumneavoastră. E adevărat că avem amprentele fiului dumneavoastră pe pistol, dar sunt alte aspecte ale cazului care nu stau în picioare.

— Puteţi să-mi spuneţi care?

— Nu pot să merg atât de departe. Chiar şi cu ceea ce v-am spus până acum am depăşit deja limitele eticii profesionale. Dacă s-ar afla, ar trebui să demisionez şi s-ar putea să mi se intenteze chiar un proces.

— Şi vă asumaţi acest risc pentru mine?

— Nu pentru dumneavoastră personal, dar cred că anumite persoane ar fi uşurate dacă ar cunoaşte problema şi soluţia pe care o propunem noi. De la primul-ministru şi, în mod sigur, ministrul de Externe, până la preşedintele dumneavoastră. De data asta, cel mai bine ar fi să rămână totul între noi.

În tăcerea lungă care urmă, Hayes răsuci problema pe toate părţile. Indiferent dacă motivele acestei operaţiuni erau sau nu cele prezentate, ştia că, oricum, le era profund îndatorat acestor doi oameni şi poate şi altora. Încă nu era totul bine, dar cel puţin îi dăduseră speranţa că acuzaţia nu era atât de solidă precum părea. Era o portiţă de scăpare pentru conştiinţa lui. Mai era un lucru care îl impresionase în felul cum îşi jucaseră cartea.

— Vă mulţumesc că nu aţi implicat-o şi pe Zoe. Dacă aţi fi făcut-o, i-aţi fi aruncat o povară în plus pe umeri. Dar eu tot vreau să ştiu răspunsul final. Nu vreau să rămână totul în cumpănă, ca să nu ştim niciodată ce va urma…

Cordell înclină capul, mulţumit de felul în care se desfăşurase discuţia, dar neliniştit din cauză că terasa se umplea.

— Ancheta noastră va continua, fireşte. E adevărat că deţinem suficiente dovezi ca să-l arestăm pe fiul dumneavoastră, dar sunt multe alte lucruri care nu ne mulţumesc. Continuarea cercetărilor va satisface pe toată lumea şi poate va scoate la lumină ceva acceptabil pentru noi, cei de aici. Sunteţi de acord?

Hayes înclină afirmativ din cap şi spuse:

— Cred că da, deşi nu sunt tocmai fericit cu această soluţie. Mă lasă la fel de îngrijorat. Aţi construit un caz destul de solid, dar sper din tot sufletul să descoperiţi mai mult decât aveţi până

acum. Am vreo şansă să văd acest dosar?

Cordell zâmbi.

— Voi considera că n-am auzit ce-aţi spus. Am mers cât de departe am putut.

Cei trei bărbaţi îşi strânseră mâinile cu un gest mai degrabă conspirativ decât prietenesc şi părăsiră terasa vorbind despre Grupul de Protecţie Diplomatică.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Stuart Wilson îi telefonă lui Michael Sealy la Century House, sediul SIS şi solicită, de urgenţă, o audienţă.

3

Marvin Hayes pierduse din nou o mare parte din zi şi secretara lui muncise din greu ca să reprogrameze întâlnirile pe care el ar fi trebuit să le onoreze. Anna Brus, funcţionară de carieră, în vârstă de treizeci şi opt de ani, îl căută pe ambasador imediat ce acesta se întoarse la birou. Era o femeie frumoasă, cu trăsături fine şi o expresie de spiriduş, cu şolduri înguste, păr superb şi cei mai inteligenţi ochi căprui din lume. Motivele pentru care rămăsese nemăritată îi erau cunoscute numai ei. Cei care o cunoşteau nu atingeau niciodată acest aspect al problemei de teamă să nu o supere; aluziile o iritau foarte uşor. Mică şi sălbatică, dar foarte eficientă, era singura persoană care putea să-l dojenească pe ambasador fără să păţească nimic. Problema era – şi Hayes o ştia foarte bine – că ea avea întotdeauna dreptate.

— Bine, bine, mă predau. Ar fi trebuit să-ţi spun.

— Aţi supărat foarte mulţi oameni importanţi.

Era ultimul foc pe care îl trăsese împotriva lui.

— Bine. Hai să trecem peste asta. Să nu mai programezi nici o întâlnire până nu-ţi spun eu. Trebuie să plec la Washington.

— Cum să faceţi aşa ceva? A trebuit să îngrămădesc toate întâlnirile în zilele astea. Când aveţi de gând să plecaţi?

— Mâine, dacă reuşesc să dau de Bill Fuller. Dă-i un telefon pe la trei.

Bill Fuller era şef adjunct la FBI.

Anna era pe punctul de a exploda din nou, când observă că ceva nu era în regulă. Şeful ei nu părea el însuşi. Era distrat, palid şi se vedea de la o poştă că îl preocupa ceva.

— Ce s-a întâmplat?

El căuta ceva prin hârtiile de pe birou. Ridică privirea şi dădu cu ochii de ea, mică, hotărâtă şi, mai ales, îngrijorată pentru el.

— Nu întreba. Vorbesc serios, Anna. Să nu mă întrebi niciodată. Încearcă doar să-l găseşti pe Bill Fuller.

— Dintr-odată am devenit o paria. Vreau să vă ajut.

— Asta şi faci, dar termină cu prostiile, că nu ţine. E ceva personal, Anna. N-are nici o legătură cu serviciul.

Deodată îşi dădu seama că era posibil să fi spus un neadevăr. Simţea greutatea problemelor peste tot în jurul lui, ca o umbră

ameninţătoare. Mintea lui era în ceaţă şi avea să rămână aşa până când lucrurile aveau să se limpezească. Aproape că îşi dorea să-l fi lăsat pe Don să-şi asume riscul, dar, în principiu, asta era imposibil, din moment ce încă mai existau îndoieli asupra vinovăţiei lui şi, chiar dacă n-ar fi existat, bună sau rea, ar fi fost cea mai grea misiune din viaţa lui să-şi condamne fiul la închisoare pe viaţă pentru o crimă care nici măcar nu-i adusese vreo satisfacţie. Un asemenea gest i-ar fi minat propria carieră diplomatică şi ar fi distrus-o complet pe soţia lui, Zoe. Prima consecinţă ar fi fost mai uşor de acceptat, dar a doua ar fi însemnat o lovitură cumplită pentru o femeie sensibilă care încă mai plângea moartea fiului ei cel mare. Problema necesita un tratament mai blând şi un sfat sincer de la un prieten… el era mult prea implicat ca să poată judeca limpede. Dar Anna cea înţeleaptă avea dreptate; ceva nu era în regulă şi lucrurile nu se rezolvaseră o dată cu sfârşitul întâlnirii cu Wilson şi Cordell. Întâlnirea asta îi lăsase, totuşi, un gust amar.

Hotărât să-şi termine munca la birou, în acea seară ajunse târziu acasă. Când îl salută prietenos pe poliţistul înarmat de la uşă şi intră în casă, lumina începea să pălească. Deşi îi spusese la telefon să mănânce singură, pentru că el avea să ia o gustare la venire, Zoe nu îl ascultase. Pregătise o salată de peşte rece pentru a lua cina împreună.

Zoe era o femeie elegantă, timidă, dar întotdeauna capabilă să-şi susţină punctul de vedere. Ieşea în public numai pentru că slujba soţului ei o cerea, altfel, în cele mai multe seri, prefera să se retragă cu o carte decât să se îmbrace elegant şi să îndeplinească toate cerinţele poziţiei sale. În cei douăzeci şi opt de ani de căsnicie, deseori fusese nevoită să suporte absenţele lui Marvin, mai ales când acesta lucrase la DEA. De mai multe ori nici nu ştia pe unde umbla, până când primea un telefon de la el, câteodată în miez de noapte.

De când Marvin fusese numit ambasador, viaţa ei se schimbase radical, dar se adaptase imediat şi nu se plângea de nimic. Acum îl vedea mai des, dar nu întotdeauna singur. În această noapte se îmbrăcă elegant pentru el – nu voia să-l dezamăgească – şi luară masa împreună în bucătăria spaţioasă. Deşi nu obişnuia să se plângă, totuşi nu era deloc proastă. Observă aproape imediat că el nu era în apele sale.

— Ce te frământă, dragul meu? Şi nu-mi spune că serviciul. Altceva te preocupă.

În felul ei tăcut, Zoe era mult mai perspicace decât Anna;

intuiţia ei era mai profundă şi, dintr-odată, fu îngrijorată.

Hayes fu atunci la un pas de a-i spune, de a-i povesti totul. Observă că ea aştepta veşti rele şi se strădui să-şi ascundă supărarea prea evidentă. Zâmbi chiar.

— A trebuit să anulez nişte întâlniri; mâine plec la Washington. Ştiu că e neplăcut, dar a intervenit ceva.

— Nu mă iei şi pe mine? Nu vreau să rămân singură acasă.

Vila imensă, un dar din partea unui american bogat, era situată în partea de nord-vest a cartierului Regent's Park.

El nu spuse nimic despre personalul care locuia împreună cu ei; era departe de a rămâne singură în casă.

— Acolo nici n-o să ies din aeroport. O scurtă întâlnire asupra unei probleme delicate şi apoi mă întorc cu primul avion. O să-ţi trimit un fax când aflu exact cu ce avion vin.

— Dar telefon nu mai există?

Hayes zâmbi.

— Vrei să-mi intercepteze convorbirea la Cheltenham?

— Înseamnă că e, într-adevăr, o problemă delicată.

Hayes nu voia să continue discuţia şi, în ciuda eforturilor sale, îi era din ce în ce mai greu să se comporte firesc. Restul serii se transformă într-o continuă încercare nereuşită de a evita subiectul. Deşi făcea tot ce-i stătea în putinţă, se vedea că Zoe nu era deloc mulţumită. Oare cum ar fi fost dacă ar fi aflat adevărul?

*

Deşi diplomaţii americani zburau de obicei cu Compania American, el luă un avion Concorde pentru a mai câştiga timp. Nu se obosi să-şi mai potrivească ceasul şi petrecu aproape tot drumul gândindu-se la ceea ce se întâmpla cu el, pentru că, aşa cum stăteau lucrurile, deocamdată era singurul afectat de întorsătura bizară pe care o luaseră evenimentele. Zoe nu ştia nimic, iar Don, momentan, era în afară de orice pericol. Spre sfârşitul călătoriei aţipi şi se trezi chiar înainte de aterizare, simţindu-se îngrozitor.

După aterizare se despărţi de fluxul pasagerilor şi se lăsă condus într-o încăpere separată. Când intră, un bărbat se desprinse de masa pe care şedea şi veni spre el cu mâna întinsă, urându-i bun venit cu un zâmbet larg.

— Marvin, mă bucur să te văd.

Cei doi se îmbrăţişară. Lucraseră deseori împreună şi era clar că amintirile rămăseseră vii pentru amândoi. Prietenia lor

rezistase unor încercări destul de grele.

— Cei de la vamă mi-au împrumutat camera asta, după cum probabil bănuieşti. E mai aproape decât salonul special VIP.

Bill Fuller avea o înfăţişare academică, ceea ce nu era departe de adevăr. Asemenea multor agenţi FBI, el se pregătise pentru a deveni avocat şi chiar practicase meseria un timp, dar lucrase suficient de mulţi ani la FBI pentru a ocupa acum funcţia de director adjunct. Era înalt, aproape slab, purta ochelari fără ramă şi era, în general, destul de tăcut din fire.

Şedeau faţă în faţă pe scaune de lemn, despărţiţi de o masă obişnuită, asemenea unor deţinuţi cărora li se acordaseră privilegii speciale. Unul dintre ambasadorii cei mai importanţi şi directorul adjunct de la FBI stăteau de vorbă într-o încăpere plină de ecouri. În afară de masă şi scaune, erau înconjuraţi numai de pereţi goi.

— Care-i problema, Marv?

Hayes îi povesti, iar Fuller, fără să-l întrerupă şi fără să se arate surprins, îl ascultă până la sfârşit. Chiar şi atunci rămase tăcut o vreme. Apoi clătină încet din cap şi zâmbi într-un mod ciudat, aproape stânjenit, înainte de a rosti un cuvânt care exprima totul.

— Bizar.

— Pentru asta am făcut eu un drum de peste trei mii de kilometri?

— Pot să-ţi ofer, în plus, o ceaşcă de cafea.

— Asta e tot? Haide, Bill, toată viaţa ai făcut evaluări pentru Companie, aşa că evaluează.

— Evident că tu crezi că există un motiv ascuns. Lor le convine că eşti în situaţia asta. Vor ceva de la tine.

— Tu nu crezi? Ceea ce nu înţeleg e cum îi pot ajuta. Dacă aş fi fost în locul tău sau aş fi ocupat o poziţie înaltă la CIA, atunci înţeleg că ar fi vrut să le fac un serviciu în schimb. Dar un ambasador ce le poate oferi?

— Poate au nevoie de ajutor în privinţa membrilor IRA care se află aici şi se opun extrădării. Fondurile Noraid nu reprezintă o problemă deocamdată. Ei ştiu că tu şi preşedintele sunteţi prieteni vechi. Fuller zâmbi. Altfel cum ai fi primit un post atât de important? Tu eşti un om de acţiune, nu un diplomat.

Hayes reuşi să zâmbească.

— Nu, IRA e un subiect mort de când cu acordul de pace.

— Atunci poate că nu e nimic. Anii petrecuţi la DEA te-au învăţat să nu ai încredere în nimeni; asta nu e bine pentru un

diplomat. Poate că motivul pe care ţi l-au spus e cel adevărat. Dacă situaţia ar ieşi la iveală, ar fi foarte neplăcut. La Capitol Hill ar domni nemulţumirea.

— Chiar crezi?

— Eu n-am avut timp să reflectez ca tine şi totuşi n-ai descoperit nimic, altfel n-ai fi venit aici. Nu-mi cere prea mult.

— Nu există nimic ce poate avea legătură cu mine? Ceva ce vor englezii şi noi nu suntem destul de binevoitori?

— Ba da, sunt foarte multe lucruri. Dar nu văd nimic care să aibă nevoie de ajutorul ambasadorului Statelor Unite pe lângă Palatul Regal din St. James. Ambasadorii au fost făcuţi inofensivi, nu mai au puterea pe care o aveau cândva. Ştii şi tu asta, altfel nu ţi-aş fi spus.

— Dar comerţul? Acolo nu i-aş putea ajuta cu nimic?

Fuller se întoarse într-o parte pe scaun, stând picior peste picior, cu un braţ pe spătar şi cu capul întors spre Hayes.

— Şi acolo sunt destule, deşi nu văd ce legătură ar avea cu tine. Din câte am înţeles eu, suntem într-un fel de război comercial cu Europa. Tensiunile în acest domeniu sunt întotdeauna puternice. Întâlnirile de la G7 nu par să se amelioreze, dar tu n-ai nici un fel de influenţă acolo, după cum bine ştii.

Hayes îl aprobă în tăcere, apoi spuse:

— Asta înseamnă că nu mai rămâne aproape nimic.

Cineva din personalul aeroportului le aduse cafea şi discuţia se opri pentru un timp. După ce bău jumătate din ceaşcă, Fuller spuse:

— Am avut multe legături cu Johnny Cordell. E un poliţist integru şi, pe deasupra, foarte bun. Există numai două posibilităţi de a ajunge în această poziţie la vârsta lui: mita sau competenţa. El a ajuns acolo pentru că e competent. Cred că ţi-a spus totul în faţă.

— Tot ce ştie, cel puţin. Poate că nici el nu ştie tot adevărul.

Puţin exasperat, Fuller spuse:

— De ce nu poţi să accepţi realitatea aşa cum este? Stuart Wilson are dreptate. Nimeni nu vrea un război anglo-american. Ne-am luptat destul ca să refacem relaţiile speciale cu englezii şi nimeni nu vrea să le distrugă acum. Fuller se răsuci în scaun pentru a-l privi în ochi pe Hayes. Ascultă-mă. Am început să vorbesc ca un politician. Ar fi trebuit să renunţi de mult la diplomaţie, nu ţi se potriveşte.

— Am făcut-o pentru Zoe. Înainte lipseam tot timpul de acasă.

Acum, cel puţin, crede că poate fi mândră de mine şi ştie pe unde umblu. Mă consideră cel mai important american din Marea Britanie. N-aş vrea ca povestea asta să o întristeze. Şi aşa e destul de fragilă.

— Ştiu de ce ai făcut-o. Dar puteai să vii cu mine la FBI, să lucrezi la birou.

— N-aş accepta să-mi fi tu şef. Sunt mult mai bun decât tine.

Fuller râse uşor.

— Acum te recunosc, ticălos bătrân ce eşti. Povestea asta te-a afectat foarte tare. Presupun că şi eu aş fi la fel dacă ar fi vorba despre fiul meu.

Hayes îşi împinse scaunul înapoi şi îşi strânse mâinile între genunchi, uitându-se lung la podea. Deodată ridică privirea.

— Am cerut prea mult. A fost nedrept din partea mea. În fond, cred că influenţa ambasadorilor din ziua de azi are o limită, oricât de inteligenţi ar fi. Bătrânul Joe Kennedy a crezut că englezii aveau să piardă războiul când era ambasador la Londra. El era mai puternic decât mine şi totuşi nu l-au băgat în seamă, aşa că ce efect pot să am eu asupra lor? Îmi pare rău că te-am făcut să-ţi pierzi timpul.

Fuller se ridică.

— A meritat să vin doar ca să te văd. Dar, din punctul tău de vedere, s-ar putea să nu fi fost o pierdere de timp. Dacă nu eşti mulţumit şi crezi că vor să se folosească de tine, cunosc o persoană în Londra care s-ar putea să te ajute, să facă mici săpături. Hayes nu părea convins. A fost detectiv şef la Scotland Yard. S-a retras dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, s-a ocupat o vreme de ceasuri vechi, dar n-a reuşit să stea departe de joc. Adevărul e că era prea bun ca să renunţe. MI5 şi MI6 l-au folosit şi probabil că încă o mai fac. Şi nouă ne-a fost util de vreo două ori. Încearcă. Poate te va ajuta.

— Adică să-mi angajez un detectiv particular?

— Asta depinde de tine. Tu eşti cel direct interesat. Ai venit să-mi ceri ajutorul şi asta e tot ce pot să fac. E un tip dur şi imprevizibil. Obişnuia să poarte mănuşi chiar şi vara, dar ultima oară când l-am văzut avea mâinile goale, aşa că e posibil să fi renunţat. A studiat la Open University. Tatăl lui a luptat în al Doilea Război Mondial, în brigada care se numea King’s African Rifles. Numele lui e George Bulman.

— Se pare că ştii multe despre el.

— Am motive întemeiate. Dacă te interesează, îţi trimit adresa lui pe faxul de acasă. În felul ăsta nu vei mai fi nevoit să faci

cercetări locale şi nici nu implicăm Ambasada. Fuller se uită la ceas. Trebuie să plec.

Hayes îşi împinse scaunul înapoi sub masă.

— Aş putea să folosesc unul dintre băieţii voştri? Trebuie să fie vreun tip de la Companie care arde gazul pe acolo şi ar fi dispus să lucreze pentru mine.

Fuller voia să deschidă uşa, dar se întoarse la masă.

— Nu-i o idee bună, Marv. În primul rând, dacă vrei un om de la Companie, trebuie să vorbeşti cu Hank Rosario la Langley, nu cu mine.

— De-abia îl cunosc. Şi ceea ce am văzut nu mi-a plăcut.

— Nu eşti singurul care nu-l agreează. Dar, oricum, n-ai putea să foloseşti pe cineva din grupul nostru. Gândeşte-te. Dacă se întâmplă ceva şi se află că oamenii noştri sunt folosiţi pentru o problemă personală? Situaţia ar deveni şi mai gravă.

— Mă gândeam doar că trebuie să existe agenţi care stau degeaba.

— Sunt destui dacă ştii unde să-i cauţi. Dar nu folosi americani. Dacă vrei să mergi până la capăt trebuie să te întâlneşti mai întâi cu Bulman. S-ar putea să nu accepte, dar e cunoscut ca un duşman al maşinaţiilor instituţionale. Nu suportă porcăriile.

— Nu ştiu dacă poate într-adevăr să facă ceva, dar cred că ai dreptate. Orice e mai bun decât nimic. E de încredere? Vreau să spun că asta e o problemă delicată.

Fuller îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Asta e o insultă la adresa inteligenţei mele. Crezi că am devenit imprudent?

— Îmi pare rău. Povestea asta m-a doborât. Oricum, îţi mulţumesc, Bill. Şi mi-a părut bine să te văd. Acum trebuie să-mi iau bilet înapoi.

— Las’ pe mine şi o să pun pe cineva de la birou s-o anunţe pe Zoe. Nu uita să-i transmiţi dragostea mea.

— Sigur. Bill, asta nu trebuie să ajungă la dosar, bine?

Fuller îi întoarse un zâmbet sarcastic.

— Nu era nevoie să-mi spui. Sub nici o formă nu vreau să ajungă aşa ceva la dosar. În felul acesta nimeni n-o să poată descoperi nimic. Nu vrem să devină o problemă oficială, la nici un nivel. Eşti de unul singur, Marv. Succes.

În avion, Hayes îşi dădu seama că situaţia îl tulburase atât de tare, încât îşi imaginase că prietenul lui, Bill Fuller, ajutat de resursele vaste ale FBI-ului, avea să-şi folosească bagheta

magică pentru a-l ajuta pe el, în loc să prefere să nu se amestece. Poate că Fuller vedea mai clar complicaţiile internaţionale decât Hayes, care era prea implicat în această problemă – dacă, într-adevăr, exista o problemă. Când miza se ridică la nivelul intereselor naţionale, cele mai mari prietenii se pot desface dacă părerile sunt diferite. Bill Fuller era interesat numai de efectul pe care problemele lui Hayes l-ar putea avea asupra statului. Hayes era îngrijorat mai întâi pentru fiul său şi apoi pentru stat.

Hayes avea sentimentul că pierduse un prieten. Bill Fuller îl ascultase, spusese câteva cuvinte necesare, apoi îi oferise un detectiv ieşit la pensie pe care se îndoia că avea să-l caute.

Prietenii la nevoie se cunosc. Poate că era totuşi nedrept; Fuller trebuia să aibă grijă de el însuşi, ca şi oricine altcineva.

Când avionul ateriză la London Heathrow, Hayes era convins că fusese o călătorie inutilă. Se simţea părăsit şi singur. Faptul că Zoe îl întâmpină la aeroport, în ciuda orei târzii, îl bucură. Ea conduse înapoi acasă, iar el moţăi tot drumul pentru a evita întrebările.

Când intră în birou, puţin după ce ajunseră acasă, faxul era deja acolo. Strecură adresa lui Bulman într-un sertar şi se duse la culcare. Zoe stătea trează lângă el, întrebându-se ce anume îi ascundea.

*

A doua zi fu atât de ocupat la Ambasadă, încât nu găsi momentul să-l caute pe Bulman, ceea ce, oricum, ar fi preferat să facă de acasă. Munca îi îndepărtă gândurile de la problemele sale şi abia la ora opt seara, în timp ce Zoe făcea ultimele pregătiri pentru masa pe care insistase să o pregătească singură, el intră în birou pentru a suna la numărul trimis de Fuller prin fax.

Îi răspunse o voce gravă, aspră şi aproape nepoliticoasă, care rosti un singur cuvânt:

— Bulman.

— Mă numesc Marvin Hayes. Un prieten comun mi-a sugerat că dumneavoastră mă puteţi ajuta într-o problemă. Am putea să ne întâlnim?

— Sigur. Bill Fuller m-a sunat ca să-mi spună că s-ar putea să mă căutaţi.

Hayes rămase surprins. Cum putuse Fuller să fie atât de neatent?

— Nu trebuia să facă aşa ceva.

— De ce nu? Dacă nu mă suna, poate că n-aş fi fost de acord să vă văd. Nu mai fac de mult investigaţii personale. Dar aşa s-ar putea să fac o excepţie pentru dumneavoastră.

Hayes nu era în situaţia de a face uz de poziţia sa. Întrebă:

— V-a spus despre ce e vorba?

— Bill nu face aşa ceva. E foarte atent. Când vreţi să ne întâlnim?

Nu era uşor să stabilească o întâlnire clandestină, fiind tot timpul în atenţia publicului şi având, în plus, o gardă de corp care avea instrucţiuni să nu se desprindă de el până când nu ajungea teafăr acasă. O astfel de situaţie nu putea să apară în condiţii obişnuite. Iar crima nu era deloc un lucru obişnuit.

Cel mai sigur loc de întâlnire era, evident, casa ambasadorului din Regent’s Park, iar George Bulman ajunse în seara următoare foarte punctual, la patru ace şi cu servietă, încercând să arate ca un avocat plin de succes. Poliţistul din faţa uşii fusese înştiinţat de venirea lui.

Hayes însuşi deschise uşa, ceea ce o îngrijoră şi mai tare pe Zoe, din moment ce existau oameni plătiţi să o facă în locul lui. Hayes îl conduse pe Bulman în birou şi îi oferi un coniac, dar Bulman prefera scotch cu sau fără apă, dar în nici una din variante cu gheaţă. Se aşezară în fotoliile mari de piele care semănau cu cele dintr-un club şi, într-adevăr, în cameră plutea ceva din atmosfera unui club, sobră şi întunecată, dar, oricum, mult mai confortabilă.

Bulman era mai masiv decât se aşteptase Hayes. Avea părul încă negru, dar destul de rar, faţa cu trăsături colţuroase, iar ochii, adânciţi în orbite, păreau împăienjeniţi cu whisky, încercănaţi şi greu de reperat până în momentul când zâmbetul din ei ieşea la lumină, de parcă Bulman reuşea să găsească ceva de râs în tot ce vedea. Sau poate că ceea ce vedea făcea să se reflecte în ochii lui un profund cinism.

— Nu mă aşteptam la malţ, spuse Bulman după ce sorbi din pahar. Observă că Hayes preferase coniacul. Înainte de a începe, domnule, aş vrea să ştiu cum doriţi să vă spun. Nu prea mă pricep la titluri şi denumiri. Excelenţa voastră e bine? Sau domnule ambasador?

Hayes răsuci între degete paharul de coniac şi se uită lung la musafirul său, încercând fără succes să-l facă să-şi plece privirea.

— Te superi repede, Bulman? Buzele lui Bulman tresăriră şi Hayes zâmbi deodată, simţindu-se bine în compania acestui om.

Domnule Hayes sună prea formal, domnule Bulman?

— Nu, dar domnule Bulman sună. Prefer George sau Bulman, pur şi simplu, nu contează care. Îşi privi paharul. Scotch-ul ăsta e foarte bun.

Hayes se lăsă pe spate, simţindu-se liniştit cu musafirul său, dar neliniştit în privinţa situaţiei.

— Încerc să mă hotărăsc cât de mult trebuie să-ţi spun.

Bulman îi răspunse aspru:

— Trebuie să-mi spuneţi tot, altfel plec. Tonul lui se schimbase. Încă nu m-am hotărât să vă ajut, dar n-o voi face decât dacă îmi spuneţi tot ce ştiţi. Nu există jumătăţi de adevăr în situaţia asta, domnule Hayes. Ori aveţi încredere totală în mine, ori am plecat.

Hayes se foi încurcat. Fusese greu să-i povestească totul chiar şi unui prieten bun ca Bill Fuller, dar despre acest om nu ştia nimic în afară de ceea ce-i spusese Fuller. Trebuia să-şi deschidă sufletul în faţa unui străin şi asta nu era uşor.

Bulman spuse mai înţelegător:

— Probabil că v-aţi gândit la asta înainte de a mă chema. De ce vi se pare acum atât de greu?

Abia după un timp Hayes reuşi să-şi recapete glasul şi atunci îşi dădu seama cât de nefiresc părea totul. Ce naiba se întâmpla?

— Bine. Îşi goli paharul. Uite cum stau lucrurile.

Ca şi Fuller, Bulman nu îl întrerupse deloc şi, până când auzi întreaga poveste, rămase nemişcat. Abia după ce Hayes încheie cu glasul tremurând, ridică paharul la gură. Apoi îl aşeză cu mare grijă pe masă.

— Asta e tot?

— Tot până la întâlnirea cu Bill Fuller. Poţi să faci ceva?

— Mi-ar plăcea să încerc. Ceva pute rău în Danemarca.

— Simţi şi tu asta doar din ceea ce ţi-am spus? Faptul că îşi povestise necazurile era ca şi cum le-ar fi trăit, ca şi cum ar fi asistat el însuşi la crimă. Nu crezi că sunt nedrept sau că îmi imaginez prea mult?

Bulman scutură din cap.

— O, nu. Evenimentele însele par mai degrabă inventate, nu reacţia dumneavoastră la ele. Bulman reflectă o clipă înainte de a continua. Îl cunosc pe Johnny Cordell. Am lucrat împreună. E un copoi cinstit. Dar am înţeles că s-a retras sau vrea să se retragă.

— Are vreo importanţă? Poate că nici nu mai era poliţist când m-am întâlnit cu el.

— Nu cred că v-ar face aşa ceva. Dacă v-a fost prezentat drept

comisar adjunct înseamnă că încă este.

— Dar de ce vrea să plece?

— Ca de obicei. A primit o ofertă din industrie imposibil de refuzat. Bulman alungă întrebarea. Se întâmplă tot timpul poliţiştilor buni. Deşi mie nu mi s-a întâmplat.

— Deci, mă ajuţi?

— Va fi greu. Vreţi să aflaţi ce naiba se întâmplă, de fapt. Dacă fiul dumneavoastră e vinovat sau nu şi dacă ceea ce vă oferă ei e prea bun ca să fie adevărat? Şi, dacă e aşa, care e şmecheria? Poate că nu e doar o mică şmecherie. Şi vreţi să fac toate astea fără să vă implic pe dumneavoastră. Asta e partea cea mai grea, pentru că eu sub autoritatea cui voi lucra? Vreau să spun că ei n-or să creadă în ruptul capului că m-am reciclat şi îşi vor da imediat seama cine m-a trimis.

— Fiul meu? Oficial, el ar putea să te angajeze.

— Fără să vă spună? Oricum, el nu ştie despre diferitele persoane care v-au contactat, nu-i aşa?

Hayes clătină din cap îngrijorat de această nouă complicaţie. El nu cântărise toate aspectele, aşa cum făcuse Bulman.

— Fata care a fost ucisă. Poliţista. O să stau de vorbă cu părinţii ei. Presupun că nu sunt prea mulţumiţi de ce s-a întâmplat. Poate reuşesc să-i conving să mă angajeze pe motivul că voi lucra gratis. Bulman îşi îndreptă spinarea. Condiţiile le discutăm mai târziu, dar să ştiţi că nu sunt ieftin. Sunt sigur că asta nu e o problemă. Dar veţi plăti cheltuielile încă din prima zi şi nu sunt puţine. Nu vă garantez rezultatele. Am presimţirea că ne vom confrunta cu ceva mult mai important decât o crimă. Îmi daţi lista cu studenţii care au fost cu fiul dumneavoastră în noaptea aceea?

Hayes se simţea uşurat. Îşi luase o greutate de pe inimă şi o transferase asupra altuia, dar îşi dădu seama că nu era decât o iluzie. Spera că procedase bine, dar, gândindu-se la asta, înţelese că nu avea nici o altă cale pentru a înlătura incertitudinea. În acelaşi timp, însă, îi era frică şi se simţea dintr-odată foarte expus. Acum trebuia să aibă încredere în Bulman până la capăt, orbeşte. Era obişnuit să deţină controlul asupra lucrurilor, dar, acum începuse să-l piardă şi asta îl făcea să se simtă vulnerabil. Deşi vorbeau aceeaşi limbă, Bulman rămânea totuşi un străin; Hayes ar fi preferat să aibă de-a face cu un compatriot. Dar asta nu era posibil. Îndoielile sale creşteau chiar în timp ce-şi strângeau mâinile, pecetluind înţelegerea.

4

Cu două ore înainte de întâlnirea lui George Bulman cu Marvin Hayes, Michael Sealy plecă de la reuniunea săptămânală a Comitetului Unit al Serviciilor de Informaţii şi căută un taxi pentru a ajunge la locuinţa sa din Chelsea. Ca de obicei, şedinţa primise rapoarte din toată lumea, aduse în discuţie de către conducătorii celor mai importante organizaţii de spionaj, alături de reprezentanţii departamentelor. Diplomaţi, ofiţeri şi alţii de pe lângă Cabinet alcătuiau inima reţelei naţionale de spionaj.

Accentul se schimbase enorm, dar, cu toate modificările aduse forţelor armate şi aparenta scădere a numărului duşmanilor potenţiali, exista încă un teren vast de acoperit. Problema celui mai important diplomat din ţară, datorată aventurilor fiului său, nu fusese discutată. Comitetul nu putea să afle despre ea decât de la Sealy, iar acesta păzea cu grijă secretul asupra ei.

Nu era nimic neobişnuit în ascunderea anumitor probleme până ce scopul lor nu era pe deplin clarificat. Nu avea nici un rost să se discute la nesfârşit despre evoluţia posibilă a evenimentelor, când nu trebuia decât să aştepţi şi să vezi. Sealy încercase întotdeauna să nu-şi pună toate cărţile pe masă chiar şi la întâlnirile Comitetului Unit al Serviciilor de Informaţii, care era destinat să abordeze subiecte generale şi măsurile ce trebuiau luate atât în problemele din diferite părţi ale lumii, cât şi în cele interne. Detaliile diferitelor acţiuni erau cunoscute numai în departamentele respective, altfel ar fi fost nevoie de mai mult decât o şedinţă săptămânală.

Sealy ajunse în apartamentul lui singuratic, neavând altă companie decât propriile gânduri. Îşi puse servieta în seif, încălzi o cutie cu supă, luă o franzelă franţuzească din congelator şi o dezgheţă la microunde. Era o cină frugală, dar obişnuită pentru meniul lui de seară, dacă nu ieşea să mănânce în oraş. Prânzurile îi asigurau hrana necesară.

Soţia lui murise cu un an în urmă, când încă plângea moartea unicului lor fiu. De atunci se obişnuise cu singurătatea. Bărbat puternic, considerat de unii prea serios, el era încă foarte bine cotat la bursa matrimonială şi existau câteva femei care l-ar fi considerat o partidă bună. Dar adevărul era că seriozitatea lui Sealy se extinsese şi asupra relaţiilor cu femeile şi nimeni n-ar fi

putut să o înlocuiască pe Meg.

Se căsătoriseră foarte tineri, avuseseră un băiat în al doilea an de căsnicie şi de atunci Meg mai pierduse încă două sarcini. Trăiseră aproape treizeci de ani împreună. Până în urmă cu cinci ani, Sealy lucrase mai ales în străinătate, apoi începuse să îmbătrânească şi fiul lui, Ray, continuase tradiţia. După câţiva ani, Ray murise la o vârstă la care abia începuse să trăiască, iar Meg se sinucisese după mai puţin de doi ani.

După moartea lui Ray, căsnicia lor eşuase. Sealy o iubea încă pe Meg, dar nimic nu mai era la fel şi când, în cele din urmă, Sealy se trezise singur, amărăciunea îl copleşise.

Prietenii lui cei mai apropiaţi observară schimbarea. Interesul său pentru viaţă scăzuse. Fusese întotdeauna o fire serioasă, dar acum îşi ascundea durerea şi sentimentul de vinovăţie în spatele unei duble meticulozităţi. Se afundă cu totul în munca în care, de altfel, excelase şi trăia mai departe cu convingerea că nici o femeie nu putea s-o înlocuiască pe Meg.

În ziua următoare avea o întâlnire cu Stuart Wilson şi îşi dădu seama că trebuia să reflecteze puţin la ea. Se lăsă pe spate, cu un pahar în mână şi îşi lăsă mintea ascuţită să zboare.

*

Bulman se întoarse la apartamentul lui din North Kensington care ocupa un etaj întreg al unei case în stil edwardian, aşezată într-o piaţă veche. Zona crescuse în importanţă în ultimii ani, iar faimoasa piaţă Portobello se afla la numai un bloc distanţă – un teren de vânătoare numai bun pentru antichităţile şi ceasurile lui vechi.

Mintea lui nu stătea deloc la ceasuri când deschise uşa cu canaturi de oţel, un avertisment ostentativ împotriva hoţilor, dar care se dovedise foarte util în momentele când viaţa îi fusese în pericol. Nu toate cazurile lui erau uşor de rezolvat.

Nici după ce îşi făcu cafeaua şi o duse în sufrageria care arăta ca o magazie de fiare vechi, nu era deloc convins că făcuse bine acceptând misiunea ambasadorului. Şi asta nu pentru că n-ar fi ştiut cum să-şi conducă investigaţiile, ci pentru că avea convingerea că, foarte curând, poliţia, inclusiv Secţia Specială, avea să afle totul şi, posibil, să-i scormonească acţiunile trecute – unele foarte periculoase.

Se aşeză într-un fotoliu vechi şi se uită la magnificul ceas Boulle care începu să bată, răspunzând parcă dorinţei lui. Primul impuls fu să ia legătura cu oamenii pe care deja îi cunoştea ca

Johnny Cordell, dar asta ar fi putut să oprească ancheta în faşă. Era o problemă. Avea un sentiment ciudat de *deja vu.* Era implicat ambasadorul Statelor Unite şi respectivul detaliu adăuga o complicaţie care era departe de a-l proteja în vreun fel.

„Eşti un prost, George”, spuse el cu voce tare. Dar acceptarea unei misiuni ocazionale ca aceasta îl ajuta să suporte mai uşor singurătatea apartamentului şi absenţa unei femei din viaţa lui. Câteodată se simţea, într-adevăr, foarte singur.

În dimineaţa zilei următoare pierdu ceva timp încercând să-i găsească pe părinţii fetei ucise. Era legat de mâini şi de picioare, pentru că nu putea să-şi folosească relaţiile din presă şi din poliţie fără să stârnească agitaţie, aşa că nu-i rămânea decât să contacteze o autoritate de la Oxford care îl cunoştea bine şi chiar îl propusese cândva pentru doctorat, fără succes însă. În felul acesta, obţinu numele părinţilor şi oraşul în care locuiau, iar restul îl află dintr-o carte de telefon locală.

Asta era tot ce îi trebuia; nu voia să le facă părinţilor fetei o vizită care ar fi îngreunat povara de pe umerii lor. Şi oricum, se îndoia că ei ştiau exact în ce era implicată fiica lor în momentul în care fusese împuşcată.

Era evident că nu putea să înceapă decât dintr-un singur loc, de aceea, în ziua următoare, plecă la Oxford la volanul unui Daimler Sovereign vechi de douăzeci şi trei de ani, pe care îl lăsă într-o parcare la două blocuri distanţă. În dimineaţa aceea senină, în timp ce conducea pe şosea, îşi dădu seama că acceptase slujba mai mult pentru Bill Fuller de la FBI decât pentru Marvin Hayes. Lucraseră împreună la două crime care se întinseseră peste Ocean, implicând ambele ţări. Aveau metode foarte diferite, dar între ei se stabilise o relaţie bazată pe respect reciproc şi, mai presus de toate, pe încredere. În timpul acelor misiuni beneficiaseră de tot suportul şi ajutorul de care avuseseră nevoie. Acum însă avea mâinile legate şi, pe măsură ce se apropia de Oxford, îşi dădu seama că, dacă nu-şi asuma riscul expunerii, nu avea să ajungă nicăieri.

Pierdu aproape toată ziua încercând să-l găsească pe Neill Barker, care îi răspunse la telefoane abia spre seară.

— Neill Barker? Aş vrea să stăm de vorbă dacă se poate.

— O, Doamne, iarăşi? De câte ori mai vreţi să vorbim?

Bulman zâmbi. Nu spusese că era poliţist şi nici măcar nu încercase să se prezinte; pur şi simplu, acţionase aşa cum făcea de mulţi ani.

— Putem să mergem undeva să vorbim? Pot să vă ofer un ceai

sau ceva?

Barker era tânăr, dar părea obosit şi vorbea cu un accent extrem de şlefuit. Înalt, dar nu foarte solid, blondul Barker era, după cum descoperi Bulman mai târziu, un sportiv aflat la jumătatea cursei.

— E vorba despre Paula? Să ştiţi că m-am săturat şi nu pot să vă spun nimic în plus faţă de ceea ce v-am spus deja.

Stăteau în mijlocul străzii, în timp ce numeroşi studenţi mergeau în jurul lor, iar o mulţime de biciclete încercau parcă să-i doboare.

— Nu sunt de la poliţie, spuse Bulman cât putu de politicos. Şi nimic nu te poate împiedica să pleci. Dar am bătut drumul până aici pentru tine şi te-am aşteptat toată ziua. Vin din partea părinţilor Paulei. Poliţiştii n-au nici un pic de inimă şi nu le-au spus nimic soţilor Smith. Eu vreau doar să le povestesc ce s-a întâmplat în noaptea aceea, în locul unei informări oficiale.

Amintirea întâmplării îl făcu pe Barker să se simtă stânjenit.

— Nu le-ar plăcea să ştie, credeţi-mă pe cuvânt. Noi toţi încercăm să uităm. Şi oamenii ca voi nu ne lasă. Îmi pare rău că aţi pierdut timpul degeaba.

— Nu vrei să mergem într-un bar? Bulman se uită în jur, încercând să repereze unul. Bem un pahar şi e de-ajuns pentru ziua de azi. Fac cinste.

Barker îl conduse la un bar foarte aglomerat, dar Bulman reuşi să ia două scotch-uri triple. Apoi îşi croiră drum prin învălmăşeală şi se opriră pe pavaj, în faţa barului situat pe una dintre străzile cele mai vechi din Oxford.

— Noroc! Deci ce s-a întâmplat?

— Nu pot să-mi schimb declaraţia ori de câte ori aş spune-o. După examene am făcut o beţie. Bântuiam împreună prin noapte, fără să mai ştim de noi, bucurându-ne de fiecare moment de luciditate, când cerul s-a prăbuşit în capul nostru, ca o pedeapsă infernală pentru comportamentul nostru idiot.

— Momente de luciditate?

— N-au fost prea multe. Nu ne-am dat seama cât de mult am băut decât a doua zi. Eram într-o stare cumplită.

— Inclusiv Paula Smith?

— Păi, da. Nici unul dintre noi nu mai era în stare să se descurce singur. Eram toţi beţi morţi.

— În afară de cel care a tras.

Barker nu avea nici un chef să retrăiască scena.

— Nu ne-am dat seama că a fost împuşcată. Era întuneric. N-

am văzut sânge sau ceva de genul ăsta. Probabil ne-am gândit că băuse prea mult. Nu a fost singura care a căzut pe jos în noaptea aceea. Abia a doua zi, când ne-a spus Don, am aflat că a fost omorâtă. A fost foarte discret în privinţa sursei, dar Don e de încredere. Poliţia n-a pomenit nimic despre crimă, deşi ne-au pus nişte întrebări foarte ciudate. Decanatul ne-a avertizat foarte serios să nu vorbim cu nimeni despre asta. Nu vrem să ne stricăm rezultatele; ar fi un dezastru să fim exmatriculaţi când am ajuns la nivelul acesta. Dar, din moment ce veniţi din partea părinţilor Paulei, mi se pare corect să... oricum, am vorbit deja prea mult. Dacă se află ceva, am să neg totul.

— Nu va fi nevoie. Mi-ai spus cumva lucruri pe care nu le-ai spus la poliţie?

— Nici un cuvânt.

— Atunci nu-ţi face probleme. Aţi consumat droguri în noaptea aceea?

— Ne-am gândit şi noi după aceea. Noi n-am avut droguri, dar cineva putea să ne pună în băutură.

— O cunoşteai bine pe Paula Smith?

— Destul de bine. Înainte de a veni aici fusese prin India, pe undeva pe-acolo. Era o fată simpatică. Îmi plăcea.

— Şi ceilalţi sunt tot prin cămine sau au plecat?

— Ni s-a sugerat să rămânem pe locurile noastre deocamdată. Mai greu o să fie să-l găsiţi pe Wally McQueen; s-a îmbolnăvit a doua zi şi tot aşa e şi acum. E o minune că nu ne-am îmbolnăvit cu toţii.

Bulman îl surprinse pe Barker privindu-şi lung paharul gol şi, profitând de slăbiciunea lui, insistă să mai comande un rând. Se aştepta ca Barker să dispară până când se întoarse cu băuturile, dar el era tot acolo, sprijinit de peretele barului, cu părul atârnându-i pe frunte şi privirea gânditoare; era limpede că avea nevoie de băutura pe care i-o întinse Bulman.

— Nu ţi se pare ciudat că nimeni n-a spus nimic despre crimă? întrebă Bulman pe tonul cel mai amical.

— Foarte. Expresia lui Barker se schimbase, gândurile îi deveniseră mai uşor de ghicit. Crimă! N-am privit niciodată lucrurile din această perspectivă. Dacă Paula a fost împuşcată, trebuie să fi fost un accident.

— N-a fost un accident faptul că cineva avea o armă.

— Nu e obligatoriu să fi fost unul dintre noi. Putea să fie un trecător. Presupun că, din moment ce Paula lucra sub acoperire, poliţia are toate motivele să treacă totul sub tăcere. Au reuşit

foarte repede să ne închidă gura şi să ascundă detaliile în faţa presei. Impresionant.

— Presupun că Don ţi-a spus despre adevărata identitate a Paulei.

— O, da. Cred că a aflat de la tatăl lui, nu? Cine ştie ce misiune avea aici? Barker băuse jumătate din paharul de whisky şi începea să ameţească, dar reuşi să păstreze o urmă de luciditate, de frică să nu spună prea multe. Câteodată cred că totul e o farsă. Că nu era poliţistă şi că n-a fost omorâtă.

— Atunci unde a dispărut, Neill?

Barker se uită pe strada aglomerată, de parcă spera să o găsească acolo.

— Aveţi dreptate. Se uită lung la faţa colţuroasă a lui Bulman. Nu ştiu de unde au început problemele. Nu voiam decât să sărbătorim sfârşitul celor trei ani în care am muncit pe brânci. Uneori mă întreb: dacă n-ar fi fost potopul acela, s-ar mai fi întâmplat? Nu eram singurii prinşi de ploaie pe afară.

— Probabil că furtuna a fost o ocazie bună pentru o persoană foarte răbdătoare. Ai spus că toţi eraţi beţi morţi; vrei să spui că nu ţi-a trecut niciodată prin minte că unul dintre voi putea să joace teatru?

Barker se mută încurcat de pe un picior pe altul.

— Sigur că ne-a trecut prin minte, dar am preferat să nu ne gândim la asta.

— Cine crezi că a fost cel care a rămas treaz?

— Nu, nu. Nu încercaţi chestia asta cu mine. Tot ce ştiu e că n-am fost eu. Majoritatea dintre noi ne-am adunat împreună acolo din întâmplare. Pur şi simplu aşa s-a nimerit. La început a fost o singură petrecere mare şi în clipa imediat următoare s-a spart în grupuri mai mici, fiecare apucând-o care încotro.

— Încă ceva. Cum te înţelegi cu Don Hayes?

— Don? E un tip sportiv şi cred că destul de popular. E un tip simpatic, îmi place.

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate. N-o să le spun celorlalţi că ne-am întâlnit. Nu-ţi face griji, nimeni nu va afla nimic. Acum ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai ajuta să aflu adresele celorlalţi, ca să nu-mi mai obosesc picioarele.

— Bulman zici că te cheamă? Barker vorbea puţin împleticit, căci băuse deja şase porţii. După ce Bulman dădu afirmativ din cap, adăugă: Eşti un domn, Bulman. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Dar nu pot să te ajut în privinţa celorlalţi. Când nu sunt la facultate, pot să fie oriunde altundeva. De ce nu-l întrebi pe

Don? Nu trebuie decât să te plimbi printre studenţi până dai de unul cu accent american.

Bulman îi strânse mâna şi plecă, sperând că nu complicase lucrurile prea tare pentru Barker. Când se uită înapoi, Barker se lupta să intre în bar, împotriva fluxului celor care ieşeau.

*

Nu era bine să fie văzuţi împreună, mai ales la Century House, dar locurile de întâlnire pentru reuniunile conspirative nu erau întotdeauna la îndemână. Aşa că se întâlniră într-o cafenea de pe Charing Cross Road, pe care Sealy o numea „a taximetriştilor”, deşi aceştia nu mai veneau acolo din cauza unei schimbări în sistemul de trafic care nu le mai permitea să parcheze în apropiere.

Veniră mai devreme pentru a evita înghesuiala de la prânz, se aşezară în spatele unei măsuţe pentru două persoane şi comandară câte un grătar mixt, ceva ce nu mai mâncaseră de mult timp.

— Cu ani în urmă veneam foarte des aici, spuse Sealy. Folosesc ulei bun şi îl schimbă regulat. Cartofii sunt mai buni decât la Ritz.

— Dar suntem în siguranţă? Wilson era mirat de buna dispoziţie a lui Sealy, căruia cafeneaua părea să-i stârnească numai amintiri plăcute.

— N-am fi dacă taximetriştii ar mai veni aici. Ar putea să te recunoască vreunul. Eu fac parte din decor.

Mâncarea era pe măsura aprecierii lui Sealy şi o consumară cu plăcere, preocupaţi, în timp ce, treptat, localul se aglomera. Sealy alesese bine masa, fiind una care se bucura de oarecare intimitate. Aşteptară cafeaua şi apoi Wilson spuse:

— Nu prea îmi place povestea asta de la Oxford, Mike. Îmi lasă un gust amar.

— Crezi că mie îmi place? Dar aşa e jocul. Nu trebuie să scapi nici o ocazie.

— E adevărat, dacă jocul merită jucat. Acum însă nu sunt sigur că profitul justifică riscurile. Mie nu-mi place.

— Profitul poate fi considerabil. Important e să alegi momentul potrivit. Dar, în afară de asta, îi facem şi un mare serviciu lui Marvin Hayes.

— Mă întreb dacă şi el vede lucrurile aşa.

— E adevărat. Dar amprentele fiului său sunt peste tot pe pistol. Cu antecedentele lui cu drogurile, poate să o păţească.

Wilson clătină din cap.

— Povestea cu drogurile a fost o mică greşeală pe care mulţi studenţi sunt destul de fraieri să o facă şi, în plus, a durat foarte puţin.

— Totuşi, apare la dosar. Juraţilor nu prea le plac narcomanii. Puteam să-l acuzăm pe Don de la bun început. Poliţia locală nu prea acceptă amestecul nostru, dar n-are ce face. Sunt obligaţi să se poarte frumos; consecinţele le-au fost clar explicate. Asta înseamnă că rămânem noi: tu, eu şi Barry White de la MI5. Mai ştie cineva?

— Că amprentele lui Don Hayes sunt pe pistol?

— Şi restul. Ambasadorul nu ştie decât atât. Fiul lui era atât de beat, încât nu cred că mai ţine minte ceva, doar dacă nu e mai deştept decât credem. Pistolul n-a fost găsit imediat, ceea ce ne-a dat timp să punem mâna pe el şi să facem analizele aici, la Londra… încă un lucru pe care poliţia locală nu-l acceptă. Dar au fost nevoiţi să admită că Paula Smith era de la Secţia Specială şi n-au mai avut ce face. A trebuit să accepte că lucrurile nu sunt de competenţa lor.

Ascultând asigurările lui Sealy, Wilson deveni şi mai neliniştit.

— Şi tu eşti singurul de la SIS care cunoaşte problema?

Sealy făcu o grimasă.

— Bineînţeles. Aşa cum sper că şi tu eşti singurul printre politicieni. Ştii mai bine decât mine că e absolut necesar ca ministrul de Interne şi oricare alt ministru, să poată declara sincer, sub jurământ, că nu ştie nimic despre povestea asta.

— Adică eu rămân ţap ispăşitor, replică amar Wilson. Cei de la SIA scapă cu o crimă. Dacă bomba explodează, toată lumea va cere o anchetă publică, ceea ce nu se va întâmpla niciodată, având în vedere caracterul serviciilor noastre de informaţii, iar oamenii ca mine sunt aruncaţi la lupi. Cred că ar trebui să-i spun ministrului.

— Să nu îndrăzneşti. Nu ţi-ar fi deloc recunoscător dacă îl implici şi pe el. Lasă lucrurile aşa cum sunt. Din orice parte ai privi situaţia, noi le facem un mare serviciu americanilor, salvându-i de la un scandal. Trebuie să sper că Don Hayes e destul de puternic ca să nu dea fuga în Statele Unite. Ar fi un dezastru dacă s-ar afla în felul ăsta.

— Nu poţi să-i iei paşaportul?

— Pentru Dumnezeu, doar eşti secretarul ministrului de Interne. Ştii foarte bine că nu se poate. Nu are paşaport britanic.

— Bineînţeles. Iartă-mă, nu m-am gândit. Sunt sigur că tatăl

lui nu l-ar lăsa să fugă, ar fi cel mai stupid lucru. Spune-mi, ce căuta Paula Smith la Oxford?

Sealy chemă o chelneriţă ca să le mai aducă o cafea.

— Există zvonuri despre o tentativă de asasinare sau răpire. În universităţile noastre sunt destui arabi importanţi din punct de vedere politic care pot fi ameninţaţi. În momentul de faţă avem mai mulţi agenţi infiltraţi la Oxford şi ăsta e un motiv bun pentru a nu face publică uciderea Paulei Smith. Mai există şi o reţea de distribuitori de droguri, implicată probabil în crimă. E aproape sigur că Don Hayes şi grupul lui vesel au fost drogaţi, probabil fără să ştie. E posibil ca Paula Smith să fi descoperit ceva. Ăsta e încă un aspect pe care trebuie să-l avem în vedere.

Wilson îl avertiză:

— Îţi depăşeşti atribuţiile. Asta e o treabă pentru MI5.

— Ţi-am mai explicat o dată, Stuart. Nu încerca să dai înapoi. Împărţim totul în jumătate, aşa cum am făcut mereu. Consecinţele şi câştigurile acestei afaceri se vor vedea, în mare parte, peste Ocean, deşi, din punctul de vedere al protecţiei, băieţii de la Interne ar ieşi cu faţa curată. Sarcina lor a fost să o infiltreze pe fata de la Secţia Specială pentru a supraveghea cercurile subversive cunoscute. Din cauza legăturilor de peste Ocean şi a fondurilor primite din diferite surse, ei au acceptat şi amestecul nostru. Între noi n-au existat aproape nici un fel de probleme. E doar o operaţiune comună a mai multor servicii, aşa cum a fost întotdeauna. Se vorbeşte prea mult despre rivalitatea dintre servicii; când suntem la ananghie, ştim să ne strângem rândurile foarte eficient. Se opri ca să zâmbească. Şi, în plus, noi nu trebuie să răspundem în faţa nimănui, iar ei ştiu asta. E adevărat, am avut noroc că am intervenit atât de repede după comiterea crimei, dar e nevoie de cineva care să ne acopere. I-am explicat, în mare, situaţia lui Barry White şi el mă va susţine. La timpul potrivit va avea mult de câştigat. Cea mai mare problemă a fost şi probabil încă este, Secţia Specială. Una dintre fetele lor a fost ucisă şi nu prea se împacă cu ideea de a fi daţi deoparte. Sunt foarte supăraţi şi vor să ia ancheta în mâinile lor. Pe tine te-au abordat?

— Ştii foarte bine că da. Până acum i-am ţinut departe. Sunt de acord că avem mai mult de câştigat procedând aşa, dar ei vor să aresteze pe cineva. I-am calmat spunându-le că pot să-l aresteze oricând, că dovezile sunt solide, dar tot aşa e şi motivul pentru care nu vrem să facem deocamdată nimic. Aşteptând, vom câştiga mult mai mult decât o simplă arestare. Nu sunt sigur

că m-au crezut, dar sunt profesionişti şi trebuie să ia lucrurile aşa cum se prezintă. Totuşi, am nevoie de câteva argumente convingătoare, Mike, pe care să le pot transmite mai departe. Johnny Cordell n-a fost prea mulţumit pe partea lui. Nu e convins că i s-a spus totul. Şi nici eu nu sunt.

Sealy ridică din umeri.

— Cine ştie totul? Asta trebuie să aflăm şi noi. În momentul de faţă, nimeni nu ştie exact ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

Wilson îşi împinse scaunul înapoi.

— Cineva ştie, spuse el sec. Cel care a apăsat pe trăgaci.

Sealy scoase câteva bancnote pentru a plăti consumaţia.

— Când va veni momentul, îl vom scutura mai tare pe tânărul Hayes. Dar acum nu e timpul potrivit. Întinse mâna. Îţi mulţumesc că ai venit, Stuart. Curând îi vom avea pe bandiţi exact acolo unde vrem.

Se despărţiră în faţa cafenelei şi Wilson plecă întrebându-se ce naiba voia să spună Sealy.

Sealy, pe de altă parte, ştia foarte bine ce voia să spună şi era conştient că îl zăpăcise îndeajuns pe Wilson. Ajuns la Century House, reuşi să nu se mai gândească la asta şi se apucă să rezolve alte probleme. La trei şi jumătate, Barry White de la MI5 îi dădu un telefon şi aruncă o mică bombă.

— Secţia Specială m-a informat că cineva din afară i-a abordat pe unii dintre studenţi.

— Cine şi de ce?

— Bulman este acel cineva. Se spune că vine din partea părinţilor Paulei Smith, care ar fi fost înşelaţi de către poliţie.

— Bulman! George Bulman?

— Chiar el. N-am mai auzit de el de foarte mult timp. Credeam că a murit.

— N-avem noi norocul ăsta…

— Ce crezi că trebuie să facem? Secţia Specială e şi aşa nemulţumită de acest caz.

— Trebuie descurajat. Mă ocup eu de asta.

— Nu e uşor de intimidat. Am avut o presimţire că se va întâmpla aşa ceva.

— Nu văd cum ar fi putut părinţii fetei să dea de cineva ca Bulman şi încă atât de repede. Marvin Hayes a zburat la Washington alaltăieri. N-a ieşit din aeroport şi i-am pierdut urma, fiindcă ne-a fost suflat. E evident că aranjase o întâlnire şi, dacă era cineva de la Companie sau de la FBI, Bulman are prieteni în ambele tabere… nu mulţi, dar puternici. Poate că i-a fost

recomandat lui Hayes. Nu vor să folosească oamenii lor din motive lesne de înţeles.

— Dacă e aşa, înseamnă că ambasadorul n-a fost mulţumit cu ceea ce i-am spus.

— Păi, doar nu era să ne creadă pe cuvânt, nu-i aşa? La naiba, e în joc viitorul fiului său. Şi al lui. Îl aşteaptă un mare scandal la el acasă dacă povestea asta iese la lumină. Era obligat să facă ceva, fie şi numai pentru a-l necăji pe Stuart Wilson. Bulman, în schimb, este ceva mai special.

— Deci, ce facem?

— N-ai vrea să ştii ce am să fac. Tu nu trebuie să te implici.

— Dar sunt implicat, pentru Dumnezeu. Întotdeauna am lucrat în paralel.

— Nu şi în privinţa lui Bulman. Tu trebuie să joci la sigur. Lasă-l pe Bulman şi linişteşte-i pe cei de la Secţia Specială; au început să se poarte ca nişte recruţi. Lasă totul în seama mea, inclusiv pe Bulman. Dar mulţumesc pentru informaţie, Barry. Îţi rămân dator.

Ar fi fost uşor să-şi facă autocritica şi să spună că trebuia să se aştepte la aşa ceva. Dar Sealy era realist. Îl subestimase pe ambasadorul american. Nu putea să uite că Marvin Hayes lucrase mult timp la Drug Enforcement Agency. L-ar fi fost, într-adevăr, imposibil să uite. În pachetul de cărţi puteai să găseşti oricând un joker, dar nici unul nu era mai valoros decât Bulman. Combinaţia dintre Hayes şi Bulman era aproape imposibil de anticipat. Dar nu avea nici o importanţă. Trebuia să se ocupe de el şi problema nu putea fi rezolvată prin discuţii. Era nevoie de metode mai dure.

5

Bulman dădu de urma lui Don Hayes a doua zi după discuţia cu Neill Barker. Era o muncă foarte obositoare să încerci să găseşti studenţi care nu voiau să fie găsiţi şi, mai ales, interogaţi. Dintr-un grup vesel şi deschis deveniseră dintr-odată foarte reticenţi. Când se întâlneau, îşi aduceau aminte de lucruri pe care voiau să le uite şi asta crea suspiciuni pe care nu voiau să le întreţină. Le era teamă de situaţia grea în care se aflau şi din care parcă nu mai puteau să iasă.

În această privinţă, prezenţa lui Bulman nu era deloc de ajutor, dar el trebuia să-i găsească unul câte unul. Când îl găsi pe Don Hayes, Bulman adoptă metoda cea mai rapidă de a-i atrage atenţia şi de a-l împiedica să o ia la fugă.

— Tatăl tău m-a trimis, spuse el. M-a angajat ca să te ajut, dar, pentru că asta îţi oferă un avantaj asupra celorlalţi, aş prefera să nu le spui că sunt plătit de el. Oficial, lucrez pentru părinţii fetei ucise. Am o rablă parcată prin apropiere, unde am putea să stăm de vorbă?

Ieşiră din oraş, se opriră la un cot al râului şi se aşezară pe o bancă pentru a privi raţele sălbatice, lebedele şi oamenii care le aruncau pâine. Locul era plăcut şi liniştit, un foarte frumos peisaj englezesc de ţară.

— O să-ţi lipsească toate astea? întrebă Bulman.

— Da, sigur. Tata crede că eu am omorât-o pe fată.

Don, tras la faţă, privea raţele cu ochi încercănaţi.

— Dacă ar fi aşa, eu n-aş mai fi aici. Încerc să aflu adevărul.

— Nici unul dintre noi nu ştie adevărul.

— Ba da, unul dintre voi ştie. Şi el sau ea a făcut tot posibilul ca restul să nu-l afle.

Don întoarse capul şi privi printre gene soarele care apunea.

— Chiar crezi asta? E posibil să omori pe cineva fără să-ţi dai seama?

— Bineînţeles. Băutura şi drogurile te pot face să uiţi tot. Ai de gând să-mi spui ceva ce nu i-ai spus tatălui tău? O să păstrez secretul.

— Nu. I-am spus tot ce ştiu.

— Pe naiba. Dacă erai atât de beat, cum poţi fi atât de sigur? Unde erai când s-a întâmplat şi ce a mai urmat?

Don îşi puse mâinile în cap.

— Nu mai suport. Am mai spus o dată şi poliţiei.

— Termină cu autocompătimirea şi vorbeşte. Nu vezi că bâjbâi prin întuneric şi încerc să te ajut?

— De unde ştiu eu că te-a trimis tata? Ai putea fi oricine.

— Bine. La cel mai apropiat telefon îl suni şi îl întrebi.

— Nu, lasă, renunţă Don. Nu mi-ar fi deloc recunoscător. Se uită din nou la Bulman. Eşti al naibii de şmecher. Ştiai că n-am s-o fac.

— Iar tu ai stat prea mult în Anglia de ai învăţat un asemenea limbaj. Dă-i drumul, Don. Nu mai am mult de trăit.

— Cred că am căzut cu toţii peste Paula; e mai mult o impresie decât o amintire. Ţipam şi râdeam ca nişte bezmetici. Cred că încă ploua. Sunt sigur că m-am ridicat, dar nu-mi amintesc când. Mi se pare că am auzit pe cineva chemând o ambulanţă, dar nu ştiam de ce şi, în plus, vocea venea parcă de pe lumea cealaltă; probabil mi s-a părut. Capul mi se bălăbănea pe umeri. În cele din urmă, mi-a dispărut şi vederea, după ce toate celelalte simţuri mă părăsiseră demult. Nu mai fusesem niciodată într-un asemenea hal. Apoi cineva mi-a dat una în cap. Sau poate că mi-a explodat creierul. Era o beznă cumplită.

— Tatălui tău nu i-ai spus nimic din toate astea?

— Glumeşti? I-am făcut şi aşa prea mult rău. Ceea ce i-am spus a fost suficient.

— Atunci de ce îmi spui mie, care sunt reprezentantul tatălui tău? Sunt obligat să-i repet totul.

— Pentru că nu voi fi de faţă, iar tu ştii cum să-l iei. Şi, oricum, pot să neg oricând.

Bulman zâmbi, iar faţa lui colţuroasă se schimbă complet.

— Şi apoi?

— Când m-am trezit încă ploua şi eram ameţit din cauza loviturii, dar şi a băuturii. Am reuşit totuşi să mă ridic în patru labe. Mai aveam măcar atâta minte cât să mă întreb ce se întâmplase cu ceilalţi, dar tot nu reuşeam să mă ţin pe picioare, în stradă era un felinar şi probabil că m-am târât până acolo, pentru că îmi amintesc că stăteam agăţat de el şi cântam. Nu vedeam pe nimeni. Plecaseră toţi, inclusiv Paula. Sau poate că mă îndepărtasem de locul unde erau.

— Sau ai fost îndepărtat?

— Presupun că e posibil, dar puţinele gânduri pe care eram în stare să le controlez nu mergeau atât de departe. Apoi cred că mi-am pierdut din nou cunoştinţa, pentru că următorul lucru pe

care mi-l aduc aminte e o cumplită durere de cap. Îmi era rău şi ploaia se oprise, dar în jurul meu totul era încă ud. Am încercat să mă uit la ceas, dar n-am reuşit să disting nimic, nici măcar la lumina felinarului. M-am ridicat din nou şi cred că am început să merg. Cădeam la fiecare pas, am vânătăi la genunchi; pot să o dovedesc.

— Ai cumva una şi la cap? Unde ai fost lovit?

Don îşi pipăi ceafa.

— Am un cucui, dar e destul de mic.

— Ai spus asta la poliţie?

— Cred că da. Nu-mi aduc aminte ce le-am spus. Eram într-o stare jalnică. Dar orice le-aş fi spus, nu i-a impresionat deloc.

— Ştii cumva ce-au spus ceilalţi?

— Am fost interogaţi separat. N-aveam nici chef şi nici nu eram în stare să schimbăm bileţele. Eram speriaţi de moarte. Şi încă mai suntem.

— Toţi?

Don răspunse nesigur:

— Presupun că da. Mi-am închipuit că toţi se simţeau la fel ca mine.

— Asta a fost înainte ca tu să fi acuzat de crimă?

Don spuse tăios:

— N-am fost acuzat de crimă.

— Tatăl tău ţi-a spus că poliţia e convinsă că tu ai tras.

— Dar mie nu mi-au spus în faţă. Ciudat, nu-i aşa? De ce nu m-au arestat?

— Se pare că încearcă să-l ajute pe tatăl tău şi să salveze astfel de la distrugere o relaţie specială, statală. Sunt sigur că ţi-a spus, aşa că nu mai căuta ceva ce nu există. M-am întâlnit deja cu Neill Barker, dar am nevoie de ajutorul tău ca să dau de urma celorlalţi.

— O să fac tot ce pot. Wally McQueen e bolnav. Din noaptea aceea nu l-a mai văzut nimeni.

— E la cămin? Acasă? La spital?

— Am auzit că ar fi la spital. Presupun că are ceva grav. Niciodată n-a rezistat la băutură.

Bulman chicoti.

— În mod sigur n-a rezistat acelei nopţi. Porţi armă?

— N-am purtat niciodată armă. Acasă aveam o puşcă 22 cu care făceam găuri. Dar n-am luat-o cu mine.

— Găuri?

— Da, găuri. Trăgeam în cutii goale şi alte chestii din astea. N-

am rănit pe nimeni cu ea. Crezi că eu am omorât-o?

Bulman preferă să nu dea nici un răspuns. Urmări mişcările graţioase ale unei raţe care îşi conducea puii pe râu în sus şi apoi spuse:

— Am văzut mulţi criminali la viaţa mea. Se întoarse ca să-l privească în ochi pe Don. Unii păreau la fel de inocenţi ca şi tine. E prea devreme ca să-mi formez o părere.

— Mulţumesc. Cu asta chiar m-ai liniştit.

— Dacă vrei să te ajut, atunci încearcă să mă ajuţi şi tu. Consideră-te vinovat, pentru că poliţia aşa te consideră. Acum fa ce ştii, dar vreau să-mi spui exact ce s-a întâmplat cu mult timp înainte ca fata să fie ucisă. Când au început să apară probleme? Ce ai băut, cine a venit cu ideea să plecaţi în grup şi cum ai ajuns împreună cu aceşti oameni? Sunt toţi prietenii tăi? Cred că totul a fost premeditat şi ploaia a picat ca o mană cerească. Bulman rupse o foaie dintr-un carnet şi i-o întinse lui Don. În seara asta mă întorc la Londra, dar mâine vin din nou. Uite adresa şi telefonul meu. Dacă îţi mai aminteşti ceva, sună-mă. Între timp încearcă să dai de ceilalţi. Dacă se opun, îi voi suspecta imediat. Se ridică cu oarecare greutate şi rămase cu privirea la fluviu. Apoi îşi puse mâna pe umărul lui Don. Unde am lăsat rabla aceea a mea?

*

Bulman văzu mişcarea din umbră când intră în piaţă. Merse înainte fără să se uite în urmă, trecu prin faţa blocului său, dădu colţul cel mai apropiat şi ieşi din piaţă. Traversă strada, o luă la dreapta şi văzu semnul luminos al unei cabine de telefon. Avu norocul să o găsească liberă şi nedistrusă de golani. Se gândi că paza de cartier era mai eficientă decât îşi imaginase. Scoase câteva monede şi formă un număr local.

— Spider? Vrei să-mi faci un serviciu?

— Ce fel de serviciu? Ultima oară era să sfârşesc mort.

— Asta nu e o spargere, doar o supraveghere rapidă. Sun de la telefonul din colţul străzii tale. Vreau să aştepţi în faţa blocului meu, să-l urmăreşti pe tipul care iese de acolo şi să-mi spui unde merge. Asta e tot.

— Tocmai mă uitam la film cu Maggie, ce Dumnezeu? Deja se întreabă cine e la telefon.

— Spune-i că sunt eu. O să înţeleagă şi o să-ţi povestească ea filmul când te întorci.

— Să te ia naiba, George. E pe viaţă şi pe moarte?

— Nu ştiu, dar tipul ăsta nu prea ştie să se ascundă. Sau poate vrea să-l văd. Nu mai cunosc pe nimeni la fel de priceput ca tine.

— Cât timp am?

— Cam zece minute. Dacă nu ţine, o să ies afară să te anunţ.

— Nu te aştepta la mare lucru. Mi-am ieşit din mână.

— Mulţumesc, Spider. Ştiam că pot să contez pe tine. Bulman nu se grăbi să iasă din cabină şi îşi numără banii ca şi cum ar fi vrut să mai dea un telefon. Apoi merse încet spre casă, conştient că mai avea pe cineva în urma lui.

Lumina din holul de la intrare era întotdeauna stinsă, becurile fiind în permanenţă sparte. Era obişnuit cu asta. În loc să urce, coborî sub scară şi aşteptă.

Imediat intră un bărbat, silueta lui se contură o clipă în lumina slabă din stradă şi apoi făcu un pas înăuntru pentru a permite uşii să se închidă. Era întuneric beznă până când străinul aprinse o lanternă cu fascicul îngust de lumină şi urcă scările. Nu făcea nici un zgomot.

Bulman măsură înaintarea lui după slăbirea luminii, ieşi de sub scări şi le urcă fără zgomot. La primul etaj zări strălucirea lanternei mult deasupra sa şi continuă să urce. La numai câteva trepte de etajul superior văzu silueta bărbatului în faţa uşii de la apartamentul lui, pipăind cu degetele rama de oţel. Se mişcă fără grabă şi Bulman îl urmări cu interes.

Apoi, când raza de lumină se mişcă, Bulman încremeni, la început neputând să-şi creadă ochilor. În cele din urmă, omul sună şi aşteptă, iar Bulman, din spatele lui, rosti uşor:

— Nu e nimeni acasă.

Majoritatea oamenilor ar fi sărit în sus sau ar fi intrat în panică din cauza şocului, dar vizitatorul rămase nemişcat cu spatele la Bulman, iar mâna lui se strecură încet în haină.

— Nu e nevoie, Aleksei. Nu sunt înarmat. Bulman înaintă şi aprinse lumina în hol. Ar fi nevoie jos, la parter, unde vin golanii. Intră, distrug tot şi apoi o iau la fugă pe stradă. Vrei o cafea?

Aleksei nu părea încurcat de faptul că fusese prins, deşi mâna dreaptă îi rămase în interiorul hainei. Stinse lanterna. Era un bărbat înalt şi slab, cu ochi posomoriţi şi o expresie nepăsătoare.

— Aveţi o memorie bună, dar nu cred că ne-am mai întâlnit.

Avea o voce aspră şi răguşită.

— Nu, nu ne-am întâlnit. Bulman îşi scoase cheile şi deschise uşa. Intră şi spuse: Dar am văzut multe fotografii de-ale tale şi chiar o casetă făcută la Paris. Mă mir că eşti încă activ. Asasinii nu prea au de lucru zilele astea.

Aleksei nu-i răspunse nimic, iar Bulman îl invită să ia loc în sufragerie. Bulman îşi scoase haina şi se duse în bucătărie să pună de cafea. Se trezi cu Aleksei lângă el.

— N-ai încredere în nimeni, nu-i aşa? Presupun că e deformare profesională. Dacă ai de gând să mă urmăreşti ca un căţel, atunci stai în bucătărie până fac cafeaua. Cine te-a trimis şi de ce?

— Nu puneţi întrebări tâmpite. Aleksei vorbea cu un puternic accent slav. Nu-şi lua ochii de la Bulman, de parcă se simţea ameninţat.

— Linişteşte-te, pentru Dumnezeu.

Bulman duse cafeaua în sufragerie şi îi spuse lui Aleksei să ia ceştile şi zahărul, dacă voia. Se aşezară aproape unul de altul, dar faţă în faţă. Aleksei se aşeză atent pe marginea scaunului, încercând să controleze o eventuală situaţie schimbătoare. Bulman zâmbea.

— Dacă ai fi venit să mă omori, ai fi făcut-o până acum, fără să-ţi mai laşi amprentele pe ceştile de cafea ca să ai ce curăţa după aceea. Lucrezi pentru noi acum? Nu cred că există prea mult de lucru pentru asasini şomeri. Vreau să spun că cei de la Serviciul Social n-ar şti cum să-ţi găsească o slujbă. Ţi-a fost greu să te adaptezi şi acum trăieşti aici ilegal sau nu te-au mai primit acasă?

Aleksei Cernov îşi bău cafeaua şi puse ceaşca pe masă. Mişcările lui erau calme şi calculate.

— Dacă ştiţi că n-o să vă răspund la întrebări, de ce le mai puneţi? Nu faceţi pe deşteptul cu mine, domnule Bulman.

— George e mai bine sau doar Bulman. Încă nu mi-ai spus de ce ai venit.

— Ca să te cunosc. Am auzit de tine. Mai de mult auzeam chiar foarte des. Ai grijă să nu te apropii de omul acesta, mi se spunea. Pentru un profesionist, asta e foarte incitant. Acum nu mai ameninţăm, acum dăm sfaturi. Iar sfaturile noastre sunt bune.

— Cu o susţinere serioasă, bănuiesc. Şi ce anume mă sfătuieşti să fac?

Aleksei ridică din umeri, devenind din ce în ce mai indiferent faţă de ceea ce avea de spus Bulman.

— Ai fost văzut cu nişte băieţi. Trebuie să te opreşti.

— Nu băieţi, tineri. Şi de ce te interesează pe tine? Un asasin scos la pensie care trăieşte pe seama contribuabilului englez, când, de fapt, ar trebui să fie la închisoare sau să se arunce în

faţa trenului. Nu încerca să mă intimidezi pe terenul meu, Aleksei, dacă nu vrei să-ţi controleze cineva actele de rezidenţă aici.

Aleksei zâmbi.

— Noi doi nu suntem atât de diferiţi. Nici unul nu poate să se dea bătut. Am venit să-ţi dau un sfat şi ţi l-am dat.

— Şi dacă îţi spun să ţi-l bagi undeva?

— Credeam că tocmai mi-ai spus. Atunci o să primesc noi instrucţiuni.

— Pe care o să le urmezi până în pânzele albe. Nu vrei să facem un târg? Tu îmi spui cine nu vrea să mă vadă pe la Oxford şi eu îţi spun cum pot să-ţi rezolv cererea.

— Nu e o cerere, Bulman. Când oamenii ca mine acceptă o astfel de slujbă – şi crede-mă că aş vrea să mă retrag dacă m-ar lăsa – trebuie să fie extrem de eficienţi, pentru că sunt mulţi dornici să le ia locul.

— Asta e prima ameninţare adevărată pe care o aud de la tine. N-ai câştigat destui bani ca să ieşi la pensie?

— Banii noştri n-au valoare. E ca şi cum ai lua-o de fiecare dată de la capăt. Sunt atât de mulţi tineri gata să-mi ia locul, încât nu cred că voi putea să mă retrag vreodată. Nici măcar în meseria noastră lucrurile nu mai sunt ca altădată. Standardele au scăzut. Între timp, fac tot ce pot şi respect orbeşte instrucţiunile. Nu-mi pot permite luxul de a avea simpatii sau antipatii.

Bulman zâmbi încet.

— Asta a fost aproape o strângere de mână, Aleksei. Dar îţi înţeleg reţinerile. Mă tem că răspunsul e acelaşi: pleacă şi nu te mai amesteca în treburile mele.

Aleksei clătină trist din cap.

— E bine să mai întâlneşti şi câte un profesionist. Alţii ar fi făcut pe ei de frică. Ce păcat că meseria mea e să elimin oameni ca tine. În curând n-o să mai rămână nici unul şi atunci eu ce mai fac?

— Îţi scrii memoriile. *Autobiografia unui asasin.* Asta ar trebui să-i descurajeze pe cei mai tineri să vă înlăture pe voi, dacă nu vor să aibă o soartă similară. Bulman se uită la ceas. Am obosit făcând tot ce tu nu vrei să fac.

Aleksei îşi roti încet privirea prin cameră.

— A, deci ai telefon. Mă întrebam de ce ai simţit nevoia să foloseşti unul public.

— Am lucrat atât de mult cu cei de la securitate, încât

niciodată nu ştiu când îmi ascultă convorbirile. Ştii cum e. Anumite telefoane le dau întotdeauna de afară. E timpul să pleci şi să-ţi faci raportul. Te conduc.

Aleksei se ridică.

— Cunosc drumul.

— Ştiu că îl cunoşti, spuse Bulman rece, dar vreau să fiu sigur că pleci.

*

Willie Scott, „Păianjenul”, aştepta în acelaşi loc în care stătuse şi Aleksei când ieşise din clădirea de vizavi. Prietenia dintre Scott şi Bulman începuse cu mulţi ani în urmă, pe când Bulman era detectiv sergent, iar Scott era unul dintre cei mai buni spărgători de atunci. Puţini sunt cei cărora le trece prin cap să intre prin efracţie în Consulatul Chinei. El intrase, dar asta se întâmplase cu mulţi ani în urmă.

Pe vremea aceea se spunea că Scott era în stare să repereze o „codiţă” chiar şi în somn. Bulman putea să depună mărturie că era aproape imposibil să-l urmăreşti pe Scott, chiar şi cu o echipă întreagă. Atunci fuseseră duşmani, detestându-se reciproc, dar caracterul nesuferit care făcea parte din rolul lui Bulman dispăruse treptat, iar antipatia lui Scott faţă de el se atenuase cu anii. Anumite evenimente îi apropiaseră şi mai mult şi, la nevoie, se sprijiniseră unul pe altul. Astfel se născuse între ei o amiciţie bazată pe încredere şi un respect reciproc. Scott se lăsase de meserie în ziua în care se căsătorise cu Maggie şi rezistase valului de oferte din partea serviciilor de securitate cu care colaborase în trecut. Nu-i fusese tocmai uşor să reziste.

Şi acum, privindu-l pe Aleksei care mergea înaintea lui, se întrebă de ce fusese atât de prost încât acceptase să-l urmărească. Ruginise. Dar, când se desprinse din umbră, îşi dădu seama că vechile instincte nu mor niciodată. Pur şi simplu nu mai avea exerciţiu, asta era tot; dar încă ştia exact ce să facă.

După câteva manevre ale lui Aleksei, îşi dădu seama că avea de-a face cu un profesionist şi reflexele i se ascuţiră imediat în faţa acestui avertisment. Îl urmări de-a lungul a două blocuri, sperând că avea să se ducă la una dintre maşinile parcate, dar el merse mai departe şi Scott rămase puţin în urmă.

Străzile nu erau pustii, dar nici foarte aglomerate. După un timp Scott crezu că omul avea să se urce într-o maşină şi să plece, ca el să se poată întoarce. Dacă Bulman credea că el avea să fure o maşină pentru a-l urmări, se înşela; vremurile acelea

trecuseră.

La un moment dat, Scott socoti că merseseră deja prea mult fără a schimba direcţia, îndreptându-se spre nord. Şi apoi, aproape luându-l prin surprindere, Aleksei urcă fără ezitare câteva scări şi Scott se opri.

După ce Aleksei dispăru din vedere, Scott se trase înapoi; putea fi o altă capcană. Aşteptă mult mai mult decât ar fi vrut, blestemându-l pe Bulman pentru că îl implicase în aşa ceva. În cele din urmă, se strecură printre maşinile parcate şi se apropie de casă. Nu era nimeni nici în capul scărilor, nici lângă uşă. Bărbatul intrase în casă.

Scott urcă, în sfârşit, scările, conştient de pericolele pe care le cunoştea de ani de zile. Nu exista nici o plăcuţă cu nume, doar câteva sonerii nemarcate. Uşa din faţă era încuiată. Traversă strada şi se opri. La primele două etaje, luminile fuseseră aprinse, iar acum se aprinseseră şi la ultimul etaj. Subsolul era cufundat în întuneric.

Deodată Scott îşi dădu seama că se lăsase furat de ceea ce făcea şi căuta informaţii pe care Bulman nu i le ceruse. Zâmbi în sine şi rosti încet:

„Ticălos bătrân.” Bulman îl cunoştea prea bine.

Scott aruncă o ultimă privire casei de vizavi – unde nu se mişca nici măcar o perdea – şi se întoarse la fel de precaut ca şi la venire, până când fu sigur că cei din casă nu mai puteau să-l vadă. Apoi o luă la fugă.

Se opri la Bulman, care locuia foarte aproape de el. Cei doi îşi strânseră mâinile. Bulman turnase deja două pahare mari de whisky, lucru care nu-i scăpă lui Scott.

— Crezi că-ţi merge cu mine, George? Asta te costă mult mai mult decât un whisky. Se aşeză gândindu-se că era timpul ca Bulman să-şi schimbe mobila.

— O trec pe lista de cheltuieli şi mă achit eu mai târziu. Noroc! Mă bucur să te văd, Spider.

— Deci, ai o listă de cheltuieli? Ţi-ai găsit de lucru? Se aşezară în tăcere, bucurându-se că erau împreună. După un timp Scott zise: Stă pe Jupiter Street la numărul 56. Ştii unde e. La câteva blocuri de aici. Chiar în nasul tău, George.

— Te-a văzut?

— Probabil. Nu sunt în cea mai bună formă, iar el fie e absolut nevinovat, fie un profesionist al naibii de bun, cum deja ai bănuit. Nu era nici o plăcuţă cu nume. S-ar putea să stea la ultimul etaj.

— E un fost asasin KGB, spuse Bulman, ca şi cum ar fi vorbit

despre vreme. Poate nu tocmai „fost”. Numele lui e Aleksei Cernov… sau era.

Scott îi aruncă o privire plină de dezgust. Avea un chip deschis, plăcut, încadrat de păr bogat. Era greu de crezut că fusese cândva un hoţ. Meseria îi plăcuse, dar nu intrase cu adevărat în lumea violenţei şi a crimei. Poliţiştii de altădată l-ar fi numit un ticălos cinstit. Dar dintr-odată se enervă.

— M-ai trimis după un criminal? Ce naiba a fost în capul tău?

— Calmează-te, Spider. Nu te-ar fi omorât. Indivizii ăştia nu omoară pe nimeni dacă nu sunt plătiţi.

— Nici dacă descoperă că sunt urmăriţi?

— Probabil că s-a aşteptat la asta. Nu-ţi mai bate capul. Crezi că e uşor de intrat la el?

Scott rămase nemişcat. Ştia ce avea să urmeze, iar ideea îl atrăgea şi îl deranja în acelaşi timp.

— Nu pot să fac aşa ceva, George. Maggie m-ar omorî.

— Ţi-am cerut doar părerea. Nu-ţi imagina prea mult. E uşor sau nu?

— N-am examinat intrarea. Nu ştiu. Un asasin trebuie să aibă metode de protecţie. Mi s-a părut ciudat că la fiecare etaj era o sonerie fără nume. De unde să ştie omul pe care să apese dacă n-a mai fost pe acolo sau nu i s-a spus? Cred că nu încurajează vizitele ocazionale. Uşa de la stradă e încuiată, spre deosebire de asta de aici.

Bulman îi întoarse un zâmbet misterios.

— Am mai văzut eu ascunzători ca asta.

— O ascunzătoare pentru un asasin? Cine să i-o pună la dispoziţie? Şi şterge-ţi zâmbetul ăla atoateştiutor de pe faţă.

— Ar fi interesant de aflat ce nume are acum. Sunt al naibii de sigur că nu e Aleksei Cernov. Bulman îl privi gânditor pe Scott. Ştii câte organizaţii participă la crearea unei noi identităţi? E nevoie de vreo treizeci de acte pentru a face o schimbare fără riscuri, o viaţă nouă pentru cineva.

— Treizeci? Organizaţii guvernamentale? Treizeci de acte false?

— În unele domenii pot fi şi mai multe. Asigurare, fişă medicală, carte de muncă, ipotecă, cont în bancă, diplome false, asigurări sociale, pensie, paşaport şi aşa mai departe, la nesfârşit. Numele, certificatele de naştere şi de căsătorie sunt partea cea mai uşoară. Mă întreb în ce măsură i s-a dat o mână de ajutor lui Aleksei?

— Poate că trăieşte de capul lui, asumându-şi riscul de a sta

ilegal în ţară.

— Sau poate că a devenit informator al securităţii, cu toate drepturile de care se bucură aceşti indivizi.

— Se bucură? Cred că trăiesc tot timpul cu frica în oase.

— Nu şi Aleksei. A văzut moartea cu ochii atât de des, încât mă îndoiesc că tremură când o înfruntă el însuşi. Se aşteaptă să fie omorât, poate chiar de către ai lui. Asasinii profesionişti sunt omorâţi din interior după un anumit timp. În aşteptarea acelei zile, ei ucid în continuare.

— Pentru cine crezi că lucrează?

— Exact asta vreau să aflu, Spider. Dacă i-am putea descoperi noua identitate, cel puţin am avea un punct de pornire. Floare la ureche pentru tine.

— Las-o baltă, spuse Scott. Mă depăşeşte.

— Pe tine nu te depăşeşte nimic. Eşti cel mai bun.

Scott clătină din cap.

— Lasă-mă în pace.

— Încerc să ajung la rădăcina acestei afaceri. Şi nu ştiu altă metodă mai sigură. Ajută-mă, Spider.

— Dacă s-ar întâmpla ceva, Maggie ar fi distrusă. Îmi pare rău, George.

Bulman vedea limpede că în sufletul lui Scott se dădea o luptă. I-ar fi plăcut să accepte: întotdeauna răspunsese la astfel de provocări. Era ca şi cum ar fi oferit ceva de băut unui alcoolic. Scott avea un potenţial enorm, pe care nu-l mai pusese de mult în valoare, până la urmărirea lui Aleksei.

— Şi dacă mă prind? N-aş putea să suport încă o dată închisoarea, George. Ştii foarte bine că nu mai sunt în stare să fac faţă.

— În acest caz, puţin probabil, m-aş înţelege cu autorităţile şi aş clarifica lucrurile. Acum trebuie să fim siguri că Aleksei nu e acasă.

6

Michael Sealy ajunse la birou mai devreme decât de obicei. Aşeză cu atenţie pe masă o fotografie înrămată, reprezentându-l pe el, soţia lui, Meg şi fiul lor, Ray; era o fotografie de familie cunoscută tuturor celor care intrau în biroul lui. Unii aveau cunoştinţă de întâmplările care duseseră la formarea acestui obicei, dar puţini ştiau de ce o lua cu el acasă în fiecare seară şi o aducea înapoi a doua zi, când putea foarte bine să-şi facă o copie.

Connie Taylor, asistenta lui Sealy, ştia de ce. Sau cel puţin credea că ştie. Credea că, dacă ar lăsa-o în acelaşi loc, nu s-ar mai uita atât de des la ea. Ar deveni doar un obiect de decor, iar Sealy îşi jurase să nu uite niciodată.

Connie, o femeie elegantă, de aproape patruzeci de ani, dusese tot greul muncii, în locul lui Sealy, în aceste ultime zile. Înfăţişarea şi manierele ei îi confereau un aer distins, pe care unii îl găseau prea înţepat. Această opinie se născuse mai ales printre colegii de la serviciu, care nu înţelegeau că aceasta era singura ei şansă de a-şi păstra calmul în timp ce se afla atât de aproape de bărbatul pe care îl dorea. Prietenii ei din afara serviciului vedeau o persoană cu totul diferită; la fel de elegantă, uneori rezervată, dar ea era caldă şi atentă şi putea să râdă din toată inima fără să-şi piardă demnitatea. Apropierea zilnică de Sealy o învăţase să se controleze.

Acum, când Meg şi Ray nu mai erau, Connie Taylor reuşea mult mai greu să-şi ascundă sentimentele, mai ales sesizând cât de mult se schimbase el. Întotdeauna fusese rece, o atitudine pe care putea s-o părăsească atunci când voia, dar acum devenise aspru, iar ea nu ştia ce să facă. În plus, nu mai discuta aproape deloc cu ea, deşi asta nu fusese niciodată o obligaţie pentru el. Se transforma treptat într-o persoană necunoscută, iar asta o durea, dar o şi îngrijora. În ultimele zile însă, îngrijorarea ei crescuse; ajunsese să nu-l mai recunoască. Era limpede că îl frământa ceva, dar ce?

Când el se aşeză la birou, ea se opri în faţa lui cu un teanc de dosare în braţe şi spuse:

— Te simţi bine?

Nu primi nici un răspuns şi rămase uitându-se la el. Era

adâncit în gânduri. Costumul îi era la fel de elegant ca de obicei, ca şi cum ar fi vrut să recupereze toţi anii pe care îi petrecuse pe teren, dar chipul îi era împietrit.

— Te simţi bine, Mike?

Începuse să-i spună pe nume de când lucraseră un timp împreună până seara târziu.

El ridică în sfârşit privirea.

— Îmi pare rău, mă gândeam la altceva.

Zâmbi forţat şi era evident că voia să se întoarcă la gândurile lui.

— Am nişte dosare care trebuie rezolvate. Au cam rămas în urmă.

Apoi îşi aduse aminte ce zi era şi se simţi îngrozitor. Era ziua în care murise Meg. Îşi dădu seama la timp că nu trebuia să pară insensibilă şi aruncă o privire fotografiei înrămate care se afla pe colţul biroului.

Poate că Sealy o văzuse. Făcu un efort pentru a se aduna şi întinse mâna după dosare.

— Nu ştiu cum poţi să mă suporţi, remarcă el cu un zâmbet mai sincer.

Asta era problema, reflectă Connie: într-adevăr, nu ştia cum îl suporta şi se îndoia că avea să afle vreodată.

Mai târziu primi un telefon de la prietena ei, Anna Brus, care lucra la Ambasada Americană. Amândouă erau ataşate de şefii lor, dar în mod diferit. Anna era mândră de Marvin Hayes, îl considera un ambasador foarte bun, care îşi merita postul şi ar fi făcut orice pentru a-l proteja sau, la nevoie, pentru a-l ajuta. Şi ea era îngrijorată pentru şeful ei.

Cele două femei se întâlniseră pentru prima dată la Ambasadă şi, de atunci, rămăseseră bune prietene. Deşi erau foarte diferite ca înfăţişare, aveau totuşi mai multe în comun decât părea la prima vedere. Amândouă fuseseră măritate, Anna cu un ofiţer de la US Air Force, care fugise cu o nemţoaică în Germania, iar Connie, cu un beţiv care o violase şi care îi mai era încă soţ până la definitivarea divorţului. Dar, în afară de asta, exista între ele o scânteie care le permitea să lase trecutul în urmă şi să se bucure de prietenia lor, fără să se amestece una în treburile celeilalte. Cunoşteau regulile jocului. Între ele mai exista însă o legătură care, deşi încă nu le era cunoscută şi se clădea fără ştirea lor, avea să aibă efecte devastatoare.

*

— E un nenorocit. Un puşti american răsfăţat. Profită de poziţia tatălui său şi ne râde în nas de câte ori poate.

Jamie Burke era vehement şi era clar că intrase la Oxford pe baza inteligenţei, nu a felului cum vorbea. Avea o privire pătrunzătoare şi sălbatică, de rebel înnăscut, dar era probabil genial din moment ce nu fusese trimis la una din universităţile mai puţin cunoscute. Accentul lui nu suferise nici o schimbare de când plecase din Glasgow.

— Atunci de ce aţi fost la petrecere împreună?

Uneori Bulman nu putea să-l înţeleagă pe Burke. Cunoştea genul: societatea era rea – aceeaşi societate care îi permisese să ajungă la Oxford. În fond era un anarhist, fiindcă nici o schimbare de guvern sau de orice altceva nu l-ar fi mulţumit.

— Are lipici la oameni. În noaptea aceea s-a întâmplat să fie cu noi. Dar nu ţine la băutură. N-are ce căuta aici.

Ploua uşor, aşa că Bulman se întorsese la Oxford şi îi dăduse întâlnire lui Burke într-o ceainărie, după ce mai întâi folosise informaţiile lui Don Hayes pentru a lua legătura cu el. Vremea fusese cea care alesese locul de întâlnire, fiindcă Burke părea genul de om care avea mereu nevoie de o băutură.

Înfăţişarea lui Burke îi reflecta perfect caracterul: părul negru îi cădea dezordonat deasupra sprâncenelor groase, avea ochi căprui fioroşi, trăsături puternice, iar corpul scurt şi îndesat. Pretindea că era întotdeauna de partea celui mai slab, aşa că îi fusese imposibil să refuze invitaţia lui Bulman, care încă mai spunea că îi reprezintă pe părinţii fetei.

— Şi tu poţi? spuse prompt Bulman.

— Ce să pot?

— Să ţii la băutură. Se pare că în seara aceea ai cedat, împreună cu toţi ceilalţi.

— Da, noaptea aceea a fost cu totul excepţională. Nici unul dintre noi n-a rezistat. Şi nu-i nevoie să fi sarcastic.

— Vi s-a pus ceva în băutură? Mă refer la toţi.

— Bineînţeles. Altfel, n-aş fi ajuns în halul acela. Individul şi-a ales bine momentul.

— Sau individa. Erau şi două femei cu voi.

— Tammy n-ar face aşa ceva. E prea de treabă. Iar cealaltă a fost împuşcată din câte-am auzit. E foarte probabil să fi fost yankeul.

— De ce?

— A mai avut probleme cu drogurile, peste Ocean. Probabil că şi aici.

— De unde ştii?

Întrebarea căzu ca o lovitură de bici şi Burke îşi dădu seama că se lăsase purtat prea departe de propria-i elocvenţă. Muşcă din prăjitură pentru a mai câştiga timp de gândire.

— I-am auzit pe unii vorbind. Ştii cum e.

Din gură îi scăpară firimituri o dată cu vorbele.

— Zvonuri, vrei să spui? Credeam că eşti genul care judecă numai faptele, în alb şi negru. Cei buni, cei răi şi cei care schimbă lumea. O să-i spun profesorului său ceea ce mi-ai zis. Nu vrem drogaţi în universităţile noastre, nu-i aşa?

— Nu e nevoie. Încercam să fiu de ajutor.

— Încercai să înfunzi o persoană care nu-ţi place deloc pentru un motiv pe care nu mi l-ai explicat şi pe care am să-l consider o prejudecată oarbă. Nu-ţi plac americanii. Bine, e punctul tău de vedere. Pun pariu că nu-ţi plac nici englezii. Cum naiba ai ajuns la Oxford? De ce nu la Glasgow sau la Edinburgh… sau cei de acolo nu tolerează indivizi ca tine?

Burke era cât pe ce să răstoarne masa, apoi îşi dădu seama unde se afla şi îşi reveni rapid. Îi aruncă o privire plină de ură lui Bulman, care îi întoarse un surâs candid. Burke mârâi:

— Dacă mai spui aşa ceva, o să ieşi de aici invalid.

Bulman îi răspunse cu acelaşi zâmbet:

— Ăsta eşti tu, de fapt, Jamie. Îmi placi mai mult când nu încerci să te eschivezi. Încă nu mi-ai răspuns la întrebare!

— Trăiesc în Anglia. Sudul Londrei. Şi nu sunt obligat să răspund la întrebările tale tâmpite.

— Asemenea multor intelectuali de genul tău, n-ai nici un pic de bun simţ. Aşa ai făcut şi în noaptea de după examene? Ţi-ai pierdut controlul? Ai împuşcat o poliţistă pentru că nu-ţi place poliţia? Burke părea gata să ucidă, dar nu făcu nici o mişcare. Bulman adăugă: Nu prea poţi să te stăpâneşti, nu-i aşa?

— Ce naiba crezi că fac acum? Mă controlez ca să nu-ţi zdrobesc mutra aia tâmpită de englez.

— Ăsta nu e control, Jamie. Te abţii pentru că suntem în văzul lumii şi nu vrei să te dai în spectacol. În sfârşit, o fărâmă de bun simţ. Ei bine, ai împuşcat-o sau nu? Ai aflat că era poliţistă? Ai descoperit de ce era acolo, printre voi?

În acel moment, Bulman chiar avu impresia că masa venea peste el. Burke se albise de furie şi parcă îşi pierduse minţile. Bulman înţelese deodată cum s-ar fi putut întâmpla: Burke era în stare să ucidă într-o criză de furie. Poate că avea multe de ascuns.

Apoi Burke reuşi să evite explozia şi spuse cu vocea tremurând:

— N-am pistol, nenorocitule. Şi nu ştiam că era poliţistă. Nici măcar nu ştiam că era moartă. Dacă am mai fi fost în stare să gândim, ne-am fi imaginat probabil că leşinase. Nu încerca să dai vina pe mine.

— Ai spus asta la poliţie?

— Nu. Le-am spus că n-am fost acolo şi că ceilalţi mint. Tu ce crezi că le-am spus?

Bulman se întrebă de ce Burke mai era încă lângă el în cafeneaua aproape plină şi răspundea întrebărilor lui enervante, într-o dispoziţie foarte bătăioasă, când putea foarte bine să iasă pe uşă afară. Atunci îşi dădu seama că Burke încerca să scoată ceva de la el. Burke voia să afle ceva şi îi era frică să întrebe.

— Cum te înţelegi cu Neill Barker? întrebă încet Bulman.

— E un bleg cu sânge albastru.

— Are şi el lipici? Vreau să spun că nu e genul tău, nu-i aşa? Ca şi Don Hayes. Deci, mai sunt încă trei, în afară de fata omorâtă, ca să fie grupul întreg. Câţi dintre ei sunt genul tău?

— Eram amestecaţi. Pur şi simplu, aşa ne-am nimerit. Câţiva prieteni de-ai mei s-au pierdut pe drum.

— Deci, fie te-ai despărţit de ei la un moment dat, fie te-a luat cineva de-acolo. Mai ţii minte cine?

— Dacă aş fi fost treaz, n-ar fi putut să mă ia nimeni şi tu vrei să-mi amintesc cine? Nici nu cred că a fost cineva. Ţi-am spus, ne-am adunat din pură întâmplare.

— Wally McQueen avea pistol? Scoţian ca şi tine, el trebuie să fie pe gustul tău.

— De unde să ştiu eu dacă avea pistol? De unde să ştiu eu dacă avea cineva pistol? Pui nişte întrebări cam aiurea. Oricum, Wally e la spital.

— Aşa am auzit şi eu. Ai idee la ce spital e?

— Nu. Întreabă la cămin sau la facultate.

— Am întrebat. Vrei să spui că n-ai încercat să afli unde e, ca să-i faci o vizită? Se pare că nimeni nu s-a gândit la asta.

— Nu e prea popular. Oricum, am auzit că nu e foarte grav. De când s-a întâmplat chestia asta, nu mai vrem să ştim unul de altul, iar conducerea colegiului ne-a sfătuit să nu ne mai întâlnim, ca să nu mai iscăm probleme. Oricum şi fără recomandări, tot aşa am fi procedat. Pentru mulţi dintre noi a fost doar o întâlnire de o seară. Atât.

— Deci, McQueen nu e foarte popular, dar a fost acolo.

Evident, încă unul care nu-ţi place, dar care are lipici. Asta înseamnă că rămân Tammy Rees şi Phill Marshall. E greu să găseşti un om pe placul tău, Jamie. Poliţia te-a dus la sediu pentru continuarea interogatoriului?

Bulman încerca să scoată la suprafaţă ceea ce-l preocupa pe Burke.

— Nu. Din câte ştiu eu, nici unul dintre noi n-a mai fost contactat.

— Pari surprins.

— Tipic pentru poliţie, nu? Absolut inutil.

— Asta dacă nu cumva au aflat cine a ucis-o pe Paula Smith.

Burke se foi neliniştit.

— În ziare n-a apărut nimic. Din câte ştiu eu, nimeni n-a fost arestat. Poate că totuşi a murit din cauze naturale, iar tot restul e o invenţie.

— Poate că ai dreptate. Bulman atrase atenţia chelneriţei şi ceru nota de plată. Mulţumesc pentru ajutor.

— Ai aflat ceva?

Burke se calmase.

— Da. Am aflat că nimeni nu ştie nimic, că toată lumea a fost drogată şi că nimeni nu are armă. Mai mult sau mai puţin, toţi spuneţi acelaşi lucru. Toţi pretindeţi că aţi stat de-o parte, aşa că, evident, nu există nici o conspiraţie.

— Ei bine, poate conspiraţia e în altă parte.

*

Tammy Rees şi Phill Marshall nu erau în camerele lor, iar proprietarele nu ştiau când aveau să se întoarcă, aşa că Bulman se duse la hotelul de la periferia Oxfordului şi începu să caute spitalele locale, încercând să dea de urma lui McQueen. Nici el şi nici altcineva nu ştia în ce spital sau în ce salon era internat McQueen, astfel că munca obositoare nu-l duse nicăieri.

Dacă cercetările fuseseră complete, atunci Walter McQueen nu se afla în nici unul din spitalele de pe o rază de douăzeci şi cinci de kilometri. Bulman era nevoit să facă un pas pe care îl evitase din mai multe motive. Îl sună pe directorul colegiului, nu reuşi să dea de el imediat, lăsă un mesaj, apoi îşi făcu de lucru prin hotel, aşteptând să primească un răspuns. Acesta nu sosi în următoarele două ore lungi şi plictisitoare, aşa că sună din nou. Nici de data aceasta nu reuşi să-l prindă pe director, dar vorbi cu un asistent care îi spuse că, din câte ştia, McQueen fusese dus la un spital din afara oraşului, care avea o aripă specializată în

tratarea dependenţei de droguri. Nu cunoştea numele spitalului, dar era, probabil, în Londra.

Bulman lăsă receptorul din mână. Drogurile în universităţi nu mai erau o raritate, deveniseră chiar obişnuite, dar nimeni nu era dispus să facă din asta un subiect public şi, cu atât mai puţin, să vorbească despre el cu un străin. Bulman înţelegea consecinţele neplăcute, dar trebuia neapărat să dea de urma lui McQueen.

Se întoarse la Londra în aceeaşi seară, nemulţumit de rezultatele muncii sale de peste zi. În afară de a-l enerva pe Burke, nu mai făcuse nimic. Ar fi vrut să rămână la Oxford pentru a vorbi cu Tammy Rees şi Phill Marshall, dar stabilise o întâlnire cu Marvin Hayes pentru un raport direct. Când se întoarse în apartament, îl sună pe Spider Scott, dar nici el nu era acasă. Nu lăsă nici un mesaj, ca să n-o supere pe Maggie. Suferise destul în primele zile ale aventurilor lui Scott. Nemulţumirea lui crescu.

Îl căută din nou pe Marvin Hayes, dar nu înainte de ora nouă. Spre surpriza lui, Zoe Hayes îi deschise uşa. Soţia ambasadorului îi făcu o impresie foarte plăcută, iar ea părea să ştie cine era şi îl invită înăuntru. N-o cunoscuse personal, dar îi văzuse fotografia în ziare. Îşi dădu seama imediat că era tulburată.

— Marvin vă aşteaptă, spuse ea privind înapoi peste umăr, ca şi cum ar fi aşteptat confirmarea soţului. Vă conduc în birou.

În acel moment Hayes intră în hol şi păru sincer surprins să-şi găsească soţia acolo, dar îşi ascunse imediat neplăcerea.

— Eram în spate, explică Hayes grăbit. Aş fi răspuns eu la uşă, dragă, nu trebuia să te deranjezi.

Zoe Hayes îl pătrunse pe Bulman cu o privire aproape disperată, de parcă ar fi sperat să poată schimba două vorbe cu el. Bulman se înclină politicos, conştient de frumuseţea ei şi regretând să o vadă atât de neliniştită.

— Sper să ne mai întâlnim, doamnă.

— Şi eu sper, domnule Bulman.

Dispăru în capătul holului, iar Hayes îl conduse pe Bulman în birou.

Când se aşezară, ca de obicei, cu paharele în mâini, Bulman observă:

— Soţia dumneavoastră ştia cum mă cheamă. I-aţi povestit ceva?

— Asta mă îngrijorează şi pe mine. Te-a văzut plecând în seara trecută, dar n-am stat de vorbă despre tine. A ghicit că s-a întâmplat ceva, în afara Ambasadei şi ştie că sunt îngrijorat, chiar şi atunci când n-o arăt. Cred că ne-a auzit când am vorbit

ultima oară.

— Şi a vrut să vă arate că a auzit.

— Presupun. Nu-i stă deloc în fire. Nu vreau să afle ce se întâmplă. Vestea despre Don ar putea s-o omoare.

— Poate e mai puternică decât credeţi. Tocmai ne-a arătat puţin din hotărârea ei.

— Crezi că ar trebui să-i spun că poliţia are dovezi că fiul nostru e un criminal? Nu pot să risc. Ce ai aflat?

— Nimic concret. Cuiva îi displace atât de mult că-mi bag nasul în treburile de la Oxford, încât a trimis un fost asasin KGB să mă avertizeze s-o las baltă.

— Nu se poate! Vorbeşti serios?

— El vorbea destul de serios. L-am rugat pe un prieten de-al meu, fost spărgător de case, să-l urmărească. Dar se pare că avem ceva şi la Oxford.

— Fost KGB? Fost spărgător? În ce naiba ne-am băgat?

— Dacă vreţi ca totul să rămână secret, lumea de jos e singura la care pot să apelez. Nu pot să lucrez oficial pentru că nu numai că nu m-ar ajuta în nici un fel, dar mi-ar pune şi piedici la fiecare pas. Cineva a aflat deja de mine, dar s-ar putea să fie doar o presupunere pripită. N-ar fi trimis un asasin dacă toată lumea ar fi la curent. Presa nu cooperează decât până la un punct... dacă simte o poveste senzaţională, n-o lasă să-i scape din mână.

— Crezi că Don e nevinovat?

— N-am spus şi nici n-am sugerat aşa ceva. Dar sunt convins că a picat în mijlocul unor întâmplări ciudate. Tar pasivitatea poliţiei e cel puţin suspectă. Sunt sigur că lucrează alături de forţele de securitate, deşi nu le convine. Persoanele de la Whitehall, Curzon Street sau Century Plouse sunt destul de puternice. Nu-şi pot permite să nu coopereze. Acestea fiind spuse, cred că vor continua să facă cercetări, chiar şi numai pentru a oferi iluzia unei activităţi oneste.

— Dar ei pretind că pot să dovedească faptul că Don a tras în fată. Ce altă activitate le mai trebuie?

— Vedeţi, chiar şi cu amprentele lui Don pe pistol, ei nu sunt convinşi de vinovăţia lui. În halul în care era, amprentele puteau să ajungă acolo într-o mie de feluri. Aşa că amestecul meu nu le convine sau, mă rog, nu-i convine celui care trage sforile. Aleksei Cernov ne poate arăta direcţia cea bună.

Hayes, cu paharul în mână, îşi întinse picioarele şi îl privi hotărât pe Bulman.

— Începe să pară cam sinistru.

— De la început a fost sinistru. Sunt mai multe lucruri ciudate aici. În primul rând, nu pot să-mi dau seama ce căuta de fapt Paula Smith acolo. S-ar putea să fie două sau chiar trei probleme legate între ele fie intenţionat, fie din întâmplare, fie din ambele motive.

— George, poate că e timpul să-i chem pe băieţii noştri. Dacă e vorba de vreo conspiraţie, ei pot face scandal mai mare decât tine. Au putere. Te rog să nu te superi, cred că şi tu te descurci foarte bine. Cel puţin, mi-ai dat speranţe.

— Nu sunt sigur că asta am vrut să fac. N-am făcut decât să vă arăt că se întâmplă ceva al naibii de ciudat şi că motivul pe care l-au invocat pentru faptul că nu l-au arestat pe Don nu e neapărat şi cel adevărat. Au încercat cumva să vă forţeze mâna?

— Nu, nu încă. Relaţiile diplomatice sunt destul de normale. Crezi că s-ar putea s-o facă? Ajutorul meu e limitat.

Bulman ridică din umeri.

— Puteţi să vă chemaţi oamenii când doriţi. Socotelile le putem încheia aici şi acum, dacă vreţi. Dar ar fi mai bine dacă m-aţi lăsa să mai încerc câteva zile.

Hayes îşi lovi palmele şi îi zâmbi şiret lui Bulman.

— Nu crezi că mă vor ajuta, nu-i aşa?

— De ce v-ar ajuta? Până acum n-au făcut-o.

— Dar acum avem un element care nu exista înainte.

— Vă agăţaţi de un pai, domnule. Elementul a fost acolo tot timpul. Încă nu ştim ce e, încă bâjbâim prin întuneric, dar de data asta am convingerea că există ceva. Chiar vă rog să-i mai puneţi o dată la încercare.

Hayes se uită la ceea ce-i mai rămăsese din băutură, apoi la Bulman şi, în cele din urmă, îşi goli încet paharul.

— Ştii, spuse el după ce lăsă paharul jos, adevărul e că nu sunt un adevărat diplomat. Eu nu provin din şcoala de diplomaţi. Nu sunt nici un om de afaceri puternic, recompensat pentru că ar fi subscris la fondurile partidului. Eu am fost poliţist ca şi tine. Unul specializat, e adevărat, dar în fundul sufletului un simplu copoi. Mă aflu aici pentru că soţia preşedintelui şi soţia mea sunt prietene încă din copilărie şi pentru că unii au observat la timp ce efect dezastruos aveau aventurile mele eroice asupra lui Zoe. Eu nu mi-am dorit acest post, nu mi se potriveşte, dar Zoe a vrut să îl accept, cu toată împotrivirea sorţii, a intrigilor şi a competiţiei. Poate că aş fi reuşit să-mi servesc ţara mai bine decât credeam dacă n-aş fi fost atât de surprins când mi s-a oferit postul. L-am acceptat pentru ea, pentru că îi eram dator.

Hayes se aplecă înainte. Şi uite unde am ajuns, George. În cea mai mare criză din viaţa mea, care se pare că o afectează pe Zoe mai mult decât toate aventurile mele pe teren. Mi se rupe sufletul, dar nu numai mie. Zoe ştie că se întâmplă ceva şi e descumpănită pentru că nu vreau să-i spun.

— Sunteţi foarte sincer cu mine, domnule.

Hayes ridică braţele disperat.

— Poate că ai început să-mi placi. Am nevoie să vorbesc cu cineva. Dar ai dreptate: cei de acasă nu mă vor ajuta, de teamă să nu rămână descoperiţi în faţa voastră, a englezilor. Au nevoie de mult mai multe date decât deţinem noi acum pentru a risca să ia o poziţie în această problemă delicată. Vrei să continui?

— Desigur. Bulman scoase o listă cu cheltuieli. Nu vreau să mă credeţi calic, dar salariul meu nu se compară cu al dumneavoastră. Apropo, noaptea răspundeţi dumneavoastră personal la uşă? După ce poliţistul care vă însoţeşte semnează de plecare?

— În mod normal deschide majordomul. Dar nu vreau să implic şi personalul casei. Hayes se duse la un seif din perete şi scoase nişte bani. Cred că e suficient. Îi întinse câteva bancnote. Mă gândesc că ar fi bine să-i aduc la cunoştinţă problema primului-ministru.

Bulman zâmbi ironic.

— Asta face parte din prerogativele dumneavoastră. Iar el vă va asculta, bineînţeles, foarte înţelegător. Şi după ce va studia problema, se va întoarce şi vă va spune: „Domnule ambasador, facem tot ce ne stă în putinţă ca să vă protejăm pe dumneavoastră şi familia dumneavoastră. Vă rog să nu vă faceţi nici o grijă”.

— Atunci cine trage sforile, George?

Bulman ridică din umeri.

— Ca şi în Statele Unite, există anumite persoane care nu pot fi trase la răspundere. În final, s-ar putea să descoperim că am luat-o pe o pistă greşită şi că motivul invocat de ei era cel adevărat.

— Chiar crezi asta?.

— Nu, răspunse fără ezitare Bulman. O să-mi continuu cercetările.

*

Wally McQueen se întinse pe pat, se uită în sus şi făcu câteva semne obscene spre camerele de supraveghere agăţate în

colţurile opuse ale încăperii. După un timp se dădu jos din pat şi începu să studieze, a nu ştiu câta oară, odaia.

Era o încăpere destul de spaţioasă, cu o masă mică, un scaun şi un fotoliu. După un paravan se afla toaleta şi o chiuvetă. Mai erau şi două rafturi pline cu cărţi, un amestec de realitate şi ficţiune, iar deasupra lor era încorporat un microfon atât de sensibil, încât îi prindea până şi răsuflarea. Oricât de confortabilă ar fi fost, era totuşi o celulă, iar uşa de metal nu avea decât o deschizătură pentru mâncare. Mesele veneau regulat, mâncarea era mult mai bună decât cea obişnuită în închisoare şi era servită pe farfurii de plastic, cu tacâmuri de plastic.

Becurile ascunse erau aprinse zi şi noapte, iar la lumina lor se adăuga cea care intra prin două geamuri pătrate, din sticlă armată, aflate însă mult prea sus pentru a putea fi atinse. Ştia că sticla era dură încă de când încercase pentru prima oară să le spargă, aruncând în ele cu orice îi picase în mână.

McQueen avea ochii mici, şireţi, purta barbă şi era bine făcut, tipul clasic de individ agresiv. Vorbea cu accent londonez, deşi se născuse în Midlands. Nu avea nici simpatii politice, nici cazier, deşi poliţia îl cunoştea foarte bine.

Fusese închis a doua zi după examenele finale şi era perfect conştient că nu se afla într-o închisoare obişnuită. Asta îl îngrijora cel mai mult. Nu putea să comunice cu nimeni. Nu fusese interogat şi singurul semn de viaţă pe care îl primea era aducerea meselor. Fanta pentru mâncare se deschidea într-o singură direcţie, aşa că nu putea să strige prin ea, deşi încercase. În cele din urmă, îşi descărcă furia asupra uşii, lovind-o de mai multe ori, până îşi răni picioarele. După ce descoperi microfonul, începu să strige obscenităţi, dar nu primi nici un fel de răspuns.

Apoi îşi dădu seama că împotriva lui se purta un război psihologic şi se hotărî să suporte situaţia cu calm. Altfel ar înnebuni. Încercă să citească, cerând din când în când câte o explicaţie de la microfonul mut şi se strădui să-şi minimalizeze frustrarea. Nu puteau să-l ţină acolo la nesfârşit. Asta îl făcu să se întrebe cine îl închisese, de fapt. Între timp îşi dădu seama cu o teamă crescândă că nimeni nu avea să-l găsească acolo, pentru că nimeni nu avea nici cea mai vagă idee ce se întâmplase cu el.

Începu să se gândească la noaptea petrecerii şi să se întrebe ce se întâmplase cu americanul. Apoi abandonă, speriat, subiectul, ca şi cum microfonul ar fi putut să-i audă şi gândurile.

7

Când se întoarse în apartamentul său, Bulman îl sună pe Spider Scott şi se bucură că nu-i răspunsese Maggie.

— Iartă-mă că sun la ora asta. Când ai de gând să-i faci o vizită lui Cernov?

— Pentru asta m-ai trezit din somn?

— Nu dormeai. Eşti o pasăre de noapte, Spider. Ce zici?

— N-am spus că sunt de acord. Şi nici nu mă gândesc s-o fac fără să am pe cineva afară ca să-mi ţină de şase. Culcă-te la loc, George şi anunţă-mă când reuşeşti să te organizezi. Şi nu mai suna la ora asta.

— Stai puţin. Mâine trebuie să mă întorc la Oxford. E mai greu să găseşti un om acolo decât un ac în carul cu fin. Aruncă o privire mâine la lumina zilei şi spune-mi ce crezi, închise telefonul înainte ca Scott să-i poată răspunde.

*

— Frumoasă cameră, observă Bulman. Toate sunt la fel de bune?

Tammy Rees zâmbi.

— Nu e rea. Stau împreună cu o prietenă. Proprietara e drăguţă şi nu suntem departe de colegiu. Dacă vreţi un ceai, însă, trebuie să mă invitaţi în oraş.

— Nu vrei să stăm de vorbă mai întâi? Dacă nu ne întrerupe nimeni, terminăm foarte repede.

— Aţi vorbit şi cu ceilalţi? Tammy Rees vorbea cu un puternic accent galic şi era foarte atrăgătoare. Avea o privire inteligentă şi pielea albă, deşi părul ondulat era foarte negru. Aparent, viaţa însemna pentru ea câte o surpriză plăcută la fiecare pas. Dar Bulman ştia că, pentru ea, asta nu mai era adevărat. Fie îşi revenise extraordinar de repede după cele întâmplate, fie o aştepta un şoc întârziat.

— Aproape cu toţi. Nu l-am văzut încă pe Phill Marshall, iar Walter McQueen parcă s-a evaporat.

— E în spital, spuse Tammy cu un aer deschis. Dumnezeu ştie de ce.

— Aşa zice toată lumea, rosti Bulman sec. Dar nu e internat în nici un spital din împrejurimi. Se opri aici ca să vadă dacă Tammy avea ceva de adăugat, dar nici ea nu ştia mai mult decât

ceilalţi şi se arătă surprinsă de ceea ce auzi.

— Vreţi să vă povestesc ce-mi aduc aminte din noaptea aceea?

Devenise dintr-odată serioasă, ca şi cum n-ar fi vrut deloc să-şi aducă aminte.

— Vreau doar să-mi formez o imagine asupra a ceea ce s-a întâmplat.

— Ei bine, amintirile mele sunt un haos total, dar, după cum vedeţi, eu măcar am supravieţuit ca să povestesc. Nu vreau să mai trec prin aşa ceva. Biata Paula.

— Eraţi prietene?

— Prietene bune. Ea era cu doi ani mai mare decât mine. Dar a vrut mai întâi să vadă India înainte de a se apuca serios de studii. Când mi-au spus că era poliţistă, am avut un şoc. Şi încă de la Secţia Specială. Nu mi-a venit să cred.

— Asta a schimbat cu ceva sentimentele tale pentru ea?

Tammy îşi strânse picioarele sub ea pe canapeaua veche.

— Nu chiar. Mi-am dat seama că ne spiona pe noi, dar era o fată simpatică şi probabil avea un motiv serios.

— Frumos din partea ta. De ce crezi că vă spiona?

Tammy ridică din umeri.

— M-am întrebat şi eu. În ultima vreme au apărut multe zvonuri despre traficanţii de droguri. Iar colegiile sunt foarte sensibile la pericolul cu care se confruntă unii studenţi străini, mai ales cei din Orientul Mijlociu. Dar, de fapt, nu ştiu. Ceea ce ştiu sigur e că un nenorocit ne-a pus droguri în băutură în seara aceea.

Era cea mai hotărâtă afirmaţie de până acum. Bulman întrebă:

— Ştii cumva şi cine a făcut-o?

— Oricine ar fi făcut-o, ne-a drogat pe toţi. Ce n-aş da să-l prind pe ticălos.

— Dar nu şi-a făcut-o şi lui însuşi, nu-i aşa? Probabil că a jucat teatru. Ce zici de Don Hayes, e posibil să fi fost el?

Tammy se supără vizibil.

— Sunteţi pe un teren aiurea dacă gândiţi aşa, domnule Bulman. Îl iubesc. Don n-ar face rău nimănui. Imaginaţi-vă cum trebuie să se simtă părinţii lui. Nu cred că le-ar fi făcut el aşa ceva.

— Nici ţie?

Tammy îi zâmbi maliţios.

— Nu sunteţi un detectiv foarte subtil. Întrebaţi direct: şi el simte pentru mine ceea ce simt eu pentru el? Ei bine, încă nu

ştiu. Dumneavoastră ştiţi?

— E posibil. A avut grijă să nu-ţi pomenească numele în legătură cu noaptea aceea. Gestul poate fi interpretat ca o încercare de a te proteja, nu crezi? Şi ceilalţi?

— Jamie Burke şi Wally McQueen formează o pereche. Mie îmi sunt antipatici amândoi; prea radicali pentru gusturile mele. Sunt inteligenţi, dar foarte primitivi. Sunt sigură că Burke e amestecat în vreo organizaţie extremistă de genul „Drepturile animalelor”; ar fi în stare să meargă până la capăt, cu orice risc, să elibereze animalele pentru a le încredinţa unei sorţi mai rele decât cea pe care o înfruntă acum. L-am auzit odată, când nu ştia că eram pe acolo. L-am sfătuit pe Don să se ferească de el.

— Atunci de ce nu te-a ascultat?

— M-am gândit şi eu la asta. Mă chinuie şi pe mine, să ştiţi. Mi-ar plăcea să cred că noi şapte ne-am adunat din întâmplare în noaptea aceea. Dar nu cred că a fost aşa. Cineva a plănuit totul. Când băutura e trucată – şi se poate să nu fi fost droguri, ci un amestec mortal de alcool – oamenii îşi pierd minţile, îşi uită simpatiile şi antipatiile şi se iau după oricine îi conduce. Dacă e cineva treaz şi destul de convingător, atunci nu cred că e greu să-i târască pe ceilalţi după el. Era o petrecere, pentru Dumnezeu. Nu ne mai păsa cu cine eram, după un timp, oricum, n-ar fi contat.

— Ai auzit împuşcătura?

Tammy scutură din cap.

— Câteodată îmi vine să cred că nu e decât o mare prostie, că, de fapt, ea, Paula, n-a murit. Dar trebuie să mă întreb ce s-a întâmplat cu ea, dacă e adevărat.

— Şi totuşi, s-a tras cu un pistol. Nimeni n-a auzit nimic.

— Poate că nu s-a întâmplat în timp ce eram acolo. Poate că au împuşcat-o mai târziu, după ce a căzut. Cineva ne-a făcut să intrăm în panică, a strigat să fie chemată o ambulanţă, iar noi, restul, să ne împrăştiem rapid, ca să nu dăm de belea. De-abia ne ţineam pe picioare; în nici un caz nu eram în stare să gândim. Supravieţuirea e singurul lucru care te interesează într-o asemenea situaţie – aş putea să scriu un eseu despre asta. E ruşinos felul în care am părăsit-o acolo. Dar cel care a strigat ne-a asigurat că va rămâne cu ea.

— Nu poţi să identifici vocea?

— Ştiu că sună îngrozitor, dar nu mai eram în stare să deosebesc nici o voce. Nici măcar pe a mamei mele. A fost doar o voce, străbătând prin zgomotul vântului şi al ploii, care a pus

stăpânire pe minţile noastre. Probabil că am fi făcut orice ne-ar fi spus. Noi strigam şi râdeam în continuare, deşi Paula era pe jos. Don căzuse mai devreme; l-am ajutat să se ridice.

— Văd că-ţi aminteşti bine asta.

— Foarte vag, dar mai ales pentru că era vorba de Don. Nu pot să vorbesc în numele celorlalţi. Dar dacă au folosit un fel de surdină? Atunci am mai fi auzit împuşcătura?

— Nu cred, mai ales în mijlocul furtunii.

Tammy îşi întinse picioarele şi Bulman observă cât de frumoase erau.

— Nu prea v-am ajutat, nu-i aşa?

— Ba cred că da, fie şi numai pentru că i-ai făcut un portret frumos lui Don Hayes. Asta îl va ajuta.

Tammy se nelinişti brusc.

— De ce? Are vreo problemă?

— Nu mai mult decât ceilalţi. Bulman constată că fata era foarte isteaţă. Încerc să mă întâlnesc cu Phill Marshall şi să dau de urma lui Wally McQueen şi cu asta îmi închei ancheta. Mulţumesc, Tammy. Nu te da bătută.

Phill Marshall nu se întorsese acasă şi nimeni nu ştia când avea să vină, aşa că Bulman făcu încă o dată drumul înapoi la Londra.

*

Când ajunse acasă, Bulman îşi controlă robotul telefonic, dar nu găsi nici un mesaj, îl sună pe Spider Scott şi dădu din nou peste blestemata de mesagerie vocală. Atât Scott, care avea o agenţie de turism, cât şi Maggie lucrau, dar Bulman se arăta deseori nerăbdător când voia să rezolve ceva. Spre mirarea lui, Scott îi făcu o vizită pe la şase seara.

— Te rog să nu mai suni când e Maggie acasă. Deja a mirosit ceva şi întotdeauna devine suspicioasă când îţi faci tu apariţia. Poţi să-i dai un telefon tipului ca să vezi dacă e acasă?

Bulman izbucni în râs.

— Ai fost cuminte prea mult timp. Cum să-i dau telefon? Doar nu crezi că foloseşte numele de Cernov? Aşteptăm până se întunecă şi pe urmă mergem să vedem ce se întâmplă.

— Am nevoie de un aparat de fotografiat şi de un beeper. Vreau să ştiu dacă e pe urmele mele.

— S-ar putea să am nişte beepere pe undeva. Tu n-ai nici unul?

— N-am folosit niciodată. Dar, pe de altă parte, întotdeauna

mi-am făcut mai întâi tema cum trebuie. Am impresia că tu vrei să fi rezolvat totul ieri. Te sun eu la ora nouă.

Scott plecă şi Bulman se întrebă dacă făcea bine punându-şi prietenul în primejdie.

Scott se întoarse la ora nouă, după ce inventase o poveste pentru Maggie ca să-şi justifice absenţa. Înainte de a pleca împreună cu Bulman, Scott scoase o sticluţă cu lac de unghii şi îşi pictă amprentele. Nu suporta să poarte mănuşi. Cei doi ieşiră din casă la nouă şi jumătate.

Se opriră în locul unde stătuse Scott prima oară, când studiase casa. Nu era încă întuneric deplin, dar câteva lumini erau aprinse. Subsolul şi ultimul etaj erau cufundate în beznă. Cele două etaje de la mijloc erau evident locuite, iar de la unul se auzea muzică.

Scott îi spuse lui Bulman să rămână pe loc, apoi traversă strada, urcă treptele şi sună la soneria ultimului apartament. Nu mai era la fel de calm ca înainte. Stăpânirea de sine nu-i mai fusese solicitată de mult timp. Dar acum nu mai putea să dea înapoi, iar degetele îi fremătau.

Sună din nou, aşteptă mult mai mult decât era necesar, apoi se întoarse şi făcu un semn în direcţia porţii întunecate de vizavi. Nu-l vedea pe Bulman, dar spera că acesta îl vedea pe el, aşa că se apropie de partea din faţă a verandei pentru a face din nou cu mâna. Beeperul sună o dată şi el se întoarse zâmbind spre uşă.

Avea la el şase chei de siguranţă luate de pe un inel cu ustensile de deschidere pe care îl ţinea ascuns acasă. Cea de-a treia făcu să sară încuietoarea, iar el deschise cu grijă uşa. Trecuseră ani de când nu mai făcuse aşa ceva şi era la fel de incitat ca întotdeauna, doar că acum avea un sentiment vag de teamă, pe care nu-l mai avusese niciodată.

Închise încet uşa, măsură dintr-o privire holul bine luminat şi urcă scările păşind pe margine ca să evite scârţâitul. Ultimul etaj nu era luminat, aşa că scoase o lanternă mică şi găsi uşa în dreapta scării.

Plimbă raza de lumină de-a lungul uşii, dar nu găsi nici un semn evident de siguranţă şi asta îl îngrijoră. Un fost asasin KGB şi-ar fi luat anumite măsuri de precauţie, i-ar fi fost ca o a doua natură, dar în spaţiul gol dintre uşă şi canat nu era nici măcar un fir de păr. Poate că nu era acesta apartamentul, dar avea totuşi sentimentul că nimerise unde trebuia.

Îi luă puţin timp să deschidă uşa, pe care o împinse uşor. Înăuntru era întuneric beznă. Închise uşa după el, se strecură în

hol şi rămase cu spatele lipit de perete. Ceva nu era bine. N-ar fi trebuit să fie atât de uşor.

Rezistă tentaţiei de a aprinde lumina şi examină cele două uşi care dădeau în hol. Găsi o muscă moartă în spaţiul dintre uşă şi podea şi zâmbi în întuneric; aşa da, mai mergea. Oricine ar intra ar deschide ambele uşi. Trase musca afară cu un cui şi o aşeză atent într-o parte.

Intră în sufrageria destul de spaţioasă, modern mobilată, dincolo de care se afla o mică bucătărie. Cealaltă uşă dădea în sala de baie şi toaletă. Apartamentul era confortabil, dar lipsit de personalitate. Scott se opri să studieze un mic birou dintr-un colţ, lângă care se afla o combină stereo imensă. Dacă acesta era căminul lui Cernov, în mod sigur nu trăia din ajutorul de şomaj. Toate sertarele biroului erau descuiate, cu excepţia unuia. Găsi ceea ce căuta în sertarul de la mijloc.

Un plic nesigilat conţinea un certificat de naştere mototolit, un certificat de căsătorie, unul de deces, o poliţă de asigurare, o ipotecă veche, anulată cu câţiva ani în urmă, un paşaport britanic care mai avea şase luni până la expirare şi actele de naturalizare. Mai erau un carnet de cecuri şi un certificat bancar. Scott le întinse pe masă şi le fotografie una câte una cu un mic aparat cu blitz de care făcuse rost Bulman. Când puse plicul la loc, găsi altul, mai mic, cu câteva bonuri de benzină, care indicau faptul că proprietarul avea maşină şi cumpăra benzină în această ţară de ceva vreme.

Scott era destul de mulţumit, dar intrigat de sertarul încuiat pe care se simţi îmboldit să-l deschidă. Pierdu destul de mult timp şi îşi blestemă neîndemânarea. Aproape renunţase când încuietoarea cedă şi el trase sertarul pe care îl găsi plin cu fotografii porno şi câteva casete video, probabil de acelaşi fel. Făcu două poze cu aparatul, apoi descoperi că una dintre ele avea pe spate numele, adresa şi telefonul unei agenţii de întâlniri, pe care le fotografie înainte de a pune totul la loc. Intenţionase să se rezume la atât, dar, din cauza surprinzătoarei descoperiri, cercetă şi restul camerei şi găsi câteva reviste porno în spatele combinei. În timp ce aranja totul la loc, beeperul sună de două ori.

Scott se deplasă repede la fereastră şi trase draperia puţin într-o parte, dar nu văzu nimic în stradă şi plecă spre uşa de la sufragerie. Strecură musca înapoi sub uşă, observă telefonul pe o măsuţă din hol şi se repezi ca să ia numărul, dar găsi discul alb. Se grăbi să ajungă la intrare, îşi lipi urechea de lemn şi nu

auzi nimic, apoi ieşi. În timp ce se străduia să închidă uşa, auzi paşi pe scară.

Scott continuă să meşterească la încuietoare; era vital să o închidă. Se resemnase deja că nu avea cum să iasă fără să treacă pe lângă cel care urca scările. Degetele începură să-i tremure, apoi îl năpădi sudoarea şi, pentru prima oară în viaţă, îl lăsară nervii. În cele din urmă, încuietoarea se răsuci cu un zgomot mult prea puternic în holul întunecat şi tăcut. Se refugie în colţul cel mai îndepărtat de uşă pe care îl permitea arhitectura blocului. Se afla la ultimul etaj şi, în afara cazului în care exista un pod, singura ieşire o reprezentau scările. Se lipi cât putu de tare de perete. Era cea mai bună soluţie, dar, oricum, se simţea total expus.

Apoi lumina din hol se aprinse, iar el nu avea unde să fugă. Rămase pe loc, încercând să se facă una cu peretele. Un bărbat se opri la uşa de la intrare, întors pe jumătate cu spatele la el. Scott auzi clinchetul slab al yalei răsucindu-se şi nu făcu nici o mişcare. Nu vedea decât un spate întors, dar, după descrierea lui Bulman, omul putea să fie foarte bine Cernov. Uşa se deschise şi se încuie după ce bărbatul intră. Scott nu se mişcă.

Lumina din hol se stinse automat şi Scott se bucură de întuneric, dar mai rămase un timp pe loc, mirat de faptul că această lumină din hol putea fi controlată din interiorul apartamentului. Coborî repede scările, fără să facă zgomot. Trecu de uşa de la parter, o încuie apoi merse grăbit de-a lungul clădirii, pe acelaşi trotuar, ca să nu poată fi văzut din spatele perdelelor de la ultimul etaj. Ştia că Bulman avea să-l înţeleagă şi să-l urmeze în cel mai scurt timp.

Se întâlniră după colţ câteva minute mai târziu.

— Credeam că te-a prins, spuse Bulman cu o oarecare uşurare.

— Era cât pe ce. M-ai anunţat prea târziu şi am avut probleme cu închiderea uşilor. Făcu o pauză, hotărându-se cu greu să continue. Am tremurat zdravăn. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Mă depăşeşte, George.

— Nu vorbi prostii. Eşti doar ruginit. Ai reuşit, nu-i aşa?

Bulman observă că Scott încă tremura.

Mergeau încet, unul lângă altul şi Bulman se uită la Scott care părea copleşit. Amândoi erau înalţi de peste un metru optzeci.

— Nu ţi-ai pierdut îndemânarea, Scott. Ai făcut o treabă foarte bună.

— Începusem să mă îndoiesc. Cred că am obţinut ceea ce

voiam. Apropo, tipul se ocupă de pornografie, probabil de plăcere. Ajunseră pe strada lui Bulman, iar Scott îi întinse aparatul şi spuse: Ai materiale ca să le developezi singur? Eu n-aş avea încredere în altcineva.

— Nu, dar ştiu pe cineva care îmi va împrumuta o cameră obscură. Îl mai ţii minte pe Bluie Palmer? Ar trebui să găsesc un taxi.

— Bluie? Credeam că lucrează pentru ei.

— A lucrat. Acum s-a retras. Doar nu-l cheamă degeaba Bluie. Când o să-i arăt pozele porno ale lui Cernov, sunt sigur că o să-mi spună cine a luat parte, data, locul, actorii principali şi cine a fotografiat. Probabil chiar el. Nu cred că durează mult.

— Vrei să te duci chiar acum? Cum reuşeşti să-ţi păstrezi atâţia prieteni, George? Eşti un ticălos.

— Ştiu. Dar Bluie nu mi-e tocmai prieten. Îmi e doar dator. Aş fi putut să-l bag la răcoare pentru totdeauna. Îţi dau un telefon mâine.

— Ai totul în aparat. Am plecat. E târziu.

Cei doi plecară în direcţii opuse.

*

Era ora patru şi jumătate dimineaţa, iar Bulman ajunsese acasă şi se uita la fotografiile împrăştiate pe masă. Îşi scosese haina şi cravata şi arăta obosit şi tras la faţă, iar barba nerasă reflecta lumina de la veioza pe care o trase lângă el.

Charles Dubas se născuse în Estonia în decembrie 1945. Certificatul de naştere era atât de bine făcut şi de vechi, încât părea real. Actele de naturalizare arătau că Dubas devenise cetăţean britanic în 1960. Ar fi fost interesant de văzut certificatele de naştere ale părinţilor, dar acestea nu apăreau pe film. Carnetul de cecuri uzat, ipoteca veche, paşaportul valid şi restul fuseseră aşezate ca să fie găsite uşor. Oamenii păstrează în general toate actele împreună? Sau le pun de-o parte pe cele de care nu au nevoie în fiecare zi, ca de exemplu un testament, care lipsea, dar ar fi fost interesant de văzut.

Nu era nici un număr de telefon şi nu-i stătea în fire lui Scott să uite un lucru atât de important. Căută în cartea de telefon, fără succes. În ciuda orei târzii, sună la informaţii şi află că numărul era secret.

Bulman era tulburat de ceea ce găsise, dar şi mai tulburat de ceea ce nu găsise. Se bărbieri, făcu un duş şi îşi pregăti o cafea tare. Era prea târziu ca să se culce, s-ar fi trezit şi mai obosit. Se

aşează cu cafeaua în faţă şi se întrebă de ce actele lui Cernov fuseseră puse toate într-un loc accesibil, având în vedere că era un asasin cu multe lucruri de ascuns. Iar Cernov nu era omul care să facă munca mai uşoară pentru cineva.

Bulman descoperi că multe din lucrurile pe care le ştia se băteau cap în cap. Deşi apăruse acest Cernov, chiar şi numai ca o ameninţare, Bulman avea presentimentul că problema n-avea nimic de-a face cu spionajul, la nici un nivel. E adevărat, foştii specialişti erau deseori folosiţi pentru că aveau experienţă, erau tari ca stânca şi, ca mulţi alţii, erau în căutare de lucru. Mulţi oameni ca Cernov ieşiseră la pensie, dar aveau încă mult de oferit. De vreme ce el nu era genul care să intre în afaceri de unul singur, în mod sigur cineva, care cunoştea jocul la fel de bine ca şi el, era în spatele întregii poveşti şi trăgea sforile.

Ambasadorii nu mai erau la fel de puternici ca în urmă cu câteva decenii. Unii sugeraseră chiar că nu mai aveau nici o valoare, că nu erau decât un ornament costisitor pe lista de plată şi aşa enormă a contribuabilului. Decor, nimic mai mult. Lumea se schimbase prea mult, iar metodele nu mai erau cele de altădată. Rolul lor se schimbase. Aşa că ce valoare mai avea Marvin Hayes, în afara celei pentru care îşi primise postul?

Bulman lăsă fotografiile împrăştiate pe masă, se aşeză în faţa lor şi le studie până când aţipi pe scaun şi aproape căzu de pe el.

Se trezi şi primul impuls fu să se prindă de masă. Se uită la ceas: şase şi zece minute. Se ridică greoi, scotoci într-un sertar pentru casete, în care îşi ţinea acum revistele, găsi un carnet mototolit şi îl luă lângă telefon. Găsi un număr, îl formă şi aşteptă o vreme.

În cele din urmă îi răspunse o femeie, nervoasă şi obosită:

— Oricine-ai fi, nu sunt acasă, aşa că du-te dracului.

— Sunt George, spuse repede Bulman. Şi ai greşit direcţia, Julie. Sper că nu te-am întrerupt. Ai pe cineva cu tine în pat?

— George? Care George? Îţi dai seama cât e ceasul?

— M-am gândit că nu contează dacă tot lucrezi de noapte.

— A, George. Ar fi trebuit să-mi închipui. Pentru Dumnezeu, dacă aveam treabă?

— Ştiu, recunoscu Bulman. Dar aş fi fost dispus să te aştept până termini. Te-ai trezit?

— Ticălosule. Nu te-ai schimbat deloc. Ce vrei de la mine?

— Dacă mai lucrezi încă, aş vrea să faci o treabă pentru mine. Bine plătită.

— Înseamnă că nu sunt banii tăi. Tu mi-ai cere pe credit sau

degeaba. Te ascult.

— Mai lucrezi pe cont propriu sau ai apelat la o agenţie?

— Stau prost cu banii. Dacă nu lucrez la o agenţie, rămân pe drumuri.

— Nu la agenţia DLA, nu-i aşa?

— Vaca aia? Cred că glumeşti. E o hoaţă.

— Vreau să te angajezi la ei o vreme şi să cauţi un anumit client. Nu contează că e hoaţă, n-o să-ţi lipsească banii. E doar pentru puţin timp.

— Nici măcar nu mă tentează, George. Şi asta nu e oră pentru afaceri. Mă culc din nou.

— Te invit la prânz la Romano. La douăsprezece şi jumătate.

Închise telefonul înainte ca Julie Clarke să aibă timp să-şi dea seama că devenise cam nesocotit cu banii.

*

Nu se mai văzuseră de peste un an şi Bulman observă micile schimbări. Deşi era încă atrăgătoare, Julie Clarke dădea semne de îmbătrânire prematură şi Bulman se întristă. Îşi păstrase totuşi silueta care, presupuse el, era esenţială în meseria ei. Îşi aminti că avea aproape treizeci de ani, dar arăta cu zece ani mai bătrână şi situaţia nu se va ameliora, dacă avea de gând să trăiască tot aşa.

Vorbiseră despre asta cu mult timp în urmă, când soţul ei primise ordinul de a nu se mai apropia de ea pentru că era adeptul violenţei, al posesiunii totale.

Bulman înţelegea argumentele financiare invocate de această femeie pentru a justifica ceea ce făcea. Ratase o carieră de fotomanechin, jucase în câteva filme, dar îi era greu să accepte disciplina unei meserii de rutină şi nu voia în ruptul capului să admită că, până la urmă, ajunsese într-o fundătură. Trecuse, poate, prin prea multe greutăţi ca să mai accepte să fie proprietatea cuiva şi preferase să ofere plăcere tuturor fără să fie a nimănui. Era, vorba psihologilor din poliţie, „femeia discernământului parţial”.

El o considerase întotdeauna o femeie caldă şi generoasă, cu un temperament debordant şi un fel de inconştienţă care avea să fie, constant, farmecul ei. De asemenea, credea că existau momente în care meseria ei îi plăcea cu adevărat. Când încerca să şi-o explice, nu ajungea nicăieri şi, în cele din urmă, o accepta aşa cum era. Încercase să-i fie un fel de frate mai mare sau orice altceva, dar eşuase.

— Văd că ai rămas pe poziţie, spuse Julie cu o scânteie în ochi. Crezi că poţi s-o iei tot timpul de la capăt. N-am nimic, serios. Şi îmi pare rău că m-am purtat urât la telefon. Ce oră imposibilă pentru a da telefoane! Dar presupun că nici tu, nici eu n-o să ne schimbăm vreodată, George. Apropo, te-ai cam îngrăşat.

— Eu mă îngraş mereu. Îl urmări pe chelnerul care le servea masa. Şi chestia asta n-o să mă ajute deloc. Deci, te descurci?

— Mai mult decât atât. Mi-am pus ceva deoparte. Mai stau cel mult cinci ani şi pe urmă intru şi eu în viaţă.

Aşa spuneau toate. Bulman uitase cât de mult îi plăcea această fată şi începu să aibă îndoieli asupra a ceea ce voia să-i ceară.

— Îmi trezeşti o mulţime de amintiri, Julie. Unele foarte plăcute.

— Într-adevăr, foarte plăcute. Îl privi cu un aer cochet. Ce ne-am mai distrat! Uneori putea fi foarte veselă şi în acel moment era. Abia atunci îşi dădu el seama că juca teatru, întotdeauna părea foarte fericită când voia să-şi ascundă durerea şi se întrebă dacă lucrurile mergeau într-adevăr atât de bine precum spunea. Ce vrei de la mine, George?

— Încep să mă îndoiesc. Restaurantul ăsta e la fel de bun ca înainte. Mănâncă.

— Azi-dimineaţă erai foarte fericit la gândul că te vei folosi de mine. Nu m-am schimbat atât de mult. Încă mai pot să-i dau gata.

Bulman îşi şterse buzele cu şerveţelul.

— Bineînţeles că poţi. Chiar şi eu mi te-am imaginat de câteva ori. Dar acum poate fi periculos.

— Mai periculos decât acum câteva ore? S-a întâmplat ceva între timp?

— Nu. Bulman clătină din cap. Dar eram mort de oboseală la ora aceea, nu gândeam limpede. Hai să mâncăm, să ne simţim bine împreună şi să uităm restul.

— La naiba, George Bulman. Un atac subit de conştiinţă? Nu mai vrei să te foloseşti de oameni? Ce-ai păţit?

— E mai riscant decât am crezut la început. Zâmbi. Dar îmi pare bine că te-am sunat, Julie. Mă bucur să te văd.

— Nu vrei să mă culc cu individul?

— Asta-i partea cea mai uşoară. Omul ăsta obişnuia să-şi câştige pâinea făcând felul altora. E un asasin profesionist. Nu ştiu ce mi-a venit să-ţi cer aşa ceva.

— Are obiceiul să omoare femei uşoare?

— Nu, nu-i vorba de asta. Făcea treburi plătite, cu caracter politic.

— În afară de a mă culca cu el, ce altceva ar mai fi trebuit să fac?

— Voiam să ştiu pentru cine lucrează.

— Şi cum aş putea să aflu aşa ceva? Să-l întreb? Să-i dau o „bombonică” şi să-l caut prin buzunare?

— Nu. Voiam doar să-l ţii ocupat, ca să avem timp să-i scotocim apartamentul. Poate că nici nu e acolo ceea ce-mi trebuie, dar, oricum, n-ar fi o treabă prea scurtă. Mi-ar trebui aproape toată noaptea. Dacă ar afla ceva, s-ar supăra foarte tare. Foarte tare. Cred că are multe secrete.

— Atunci ar trebui să fi foarte atent, nu-i aşa? Şi să te asiguri că nu trag eu ponoasele dacă o încurci.

— Nu, îmi pare rău. Nu ştiu ce a fost în capul meu. Sunt sigur că poţi să-i dai de lucru o noapte întreagă, dar ar fi trebuit să mă gândesc înainte de a te suna. Toată viaţa acestui om e o minciună şi nu s-ar da în lături de la nimic ca să o apere. Până la sfârşitul vieţii va trăi uitându-se înapoi peste umăr, dar, oricum, aşa e învăţat. Dacă încerci să-l ţii lângă tine un pic mai mult decât se aşteaptă, o să înceapă să intre la bănuieli. Sunt un prost că m-am putut gândi la aşa ceva. Ai tot dreptul să-mi ceri bani pentru timpul pe care l-ai pierdut cu mine.

— Nu ţi-aş lua banii fără să fac nimic, George. Întotdeauna am muncit pentru bani.

— Uneori sunt într-adevăr foarte prost. Ar trebui să-mi muşc limba.

— O să ţi-o muşc eu dacă nu încetezi. E foarte simplu. Julie îl privi, iar el n-o mai văzuse niciodată atât de rugătoare. Am nevoie de bani, George. Cred că ştii foarte bine, ticălosule.

8

Connie Taylor se pregătea să deschidă uşa de la biroul lui Mike Sealy, dar o găsi întredeschisă. Dacă voia să intre pe neaşteptate, întotdeauna bătea la uşă; dacă era chemată, nu se mai obosea. Acum ar fi trebuit să bată, fiindcă tocmai se întorsese de la biroul unui coleg şi trecea prin faţa uşii lui Sealy, când îşi amintise că avea de clarificat o problemă cu el. În mod normal, l-ar fi sunat prin intercom.

Nu ştia de ce reacţionează aşa. Mai târziu, gândindu-se la asta, îşi imagină că era din cauza îngrijorării crescânde pentru el. Uşa era întredeschisă, ea o împinse uşor şi îl văzu pe şeful ei în faţa biroului, cu spatele la ea, ţinând în mână fotografia de familie în ramă de argint care în ultima vreme părea să-l obsedeze. Connie se simţi dintr-odată vinovată şi îşi dădu seama că trebuia să plece sau să îşi semnaleze prezenţa. Totuşi, rămase să-l privească, fascinată de ceea ce făcea.

Sealy desfăcu partea din spate a ramei, o aşeză cu grijă pe masă şi scoase o scrisoare de sub fotografie. Era împachetată, iar el o despături uşor şi o citi. De unde stătea, Connie văzu că era scrisă de mână. Erau două foi prin care se vedea lumina de la fereastră. Păreau subţiri ca foiţa de ţigară.

Connie descoperi că nu putea să se mişte. De la distanţa aceea n-avea cum să citească, dar ceea ce o tulbura era reacţia lui Sealy. Mâinile îi tremurau şi, când termină de citit a doua pagină, era evident că plângea încet. Ea simţi că o podidesc lacrimile doar văzând tristeţea lui.

Mâna care ţinea scrisoarea căzu pe masă şi el rămase mult timp cu privirea pierdută pe fereastră, apoi citi din nou scrisoarea, de data aceasta mult mai liniştit. Urmărindu-l, Connie avu senzaţia că el nu mai avea nevoie să citească scrisoarea, că o citise probabil de atâtea ori, încât o învăţase pe dinafară. Citirea ei părea un fel de pedeapsă autoimpusă pentru ceva ce nu trebuia uitat. Connie era atât de tulburată de ceea ce vedea, încât uită pericolul.

Sealy se îndreptă, ca şi cum până şi acest mic gest necesita un efort teribil, lipi cele două foi şi le împături cu multă grijă înainte de a le pune la loc, în spatele fotografiei. Degetele îi tremurau în timp ce fixa rama peste scrisoare.

Deodată, Connie îşi dădu seama că trebuia să plece. Trase uşa după ea, lăsând-o întredeschisă şi se grăbi spre biroul ei. Auzi ţârâitul telefonului cu mult înainte de a ajunge la uşă. Alergă pe ultimii metri şi încercă să nu gâfâie când îi răspunse lui Sealy. Era clar că îşi revenise foarte repede din tristeţea care îl copleşise mai devreme.

Amândoi mergeau la masă în acelaşi timp, dar foarte rar împreună. După ce Sealy plecă să mănânce, Connie simţi un impuls pentru care nu era pregătită. Tentaţia de a intra în biroul lui Sealy în timp ce acesta era plecat era prea puternică pentru a-i rezista, deşi lupta împotriva ei cu toate forţele. Nu putea să înţeleagă nici măcar de ce se gândea la aşa ceva.

Avea o cheie de la birou, fiindcă făcea parte din administraţie. O folosea foarte rar, dar acum îşi dorea să n-o fi avut. Aşteptă câteva minute ca el să părăsească clădirea, apoi se îndreptă spre birou cu un sentiment puternic de vinovăţie, tremurând şi întrebându-se ce o apucase. Când întoarse cheia în broască, reuşi să se convingă că o făcea pentru binele lui.

Lăsă uşa întredeschisă pentru a auzi mişcările celorlalţi şi pentru a putea evada repede la nevoie. Sentimentul trădării era atât de puternic, încât aproape renunţă. Apoi îşi aminti lacrimile şi mâinile lui tremurânde, intră în birou, ridică suportul fotografiei şi îl întoarse. Văzu imediat că era uşor de deschis şi, judecind după zgârieturile din jurul clamelor, fusese deschis de multe ori.

Aruncă o privire spre uşă, apoi se aşeză în poziţia în care îl găsise pe Sealy. Mâinile îi tremurară când încercă să deschidă clamele din jurul ramei, dar dintr-un cu totul alt motiv: niciodată în viaţa ei nu făcuse ceva atât de grav. Desprinse scrisoarea, lăsă rama pe masă ţi abia atunci îşi dădu seama cât de fragile erau cele două foi.

Foarte uzată şi aproape găurită într-un loc, scrisoarea era greu de citit, iar scrisul varia de la un paragraf la altul şi uneori era aproape ilizibil. La început crezu că era scrisul unui copil, dar mai târziu îşi dădu seama că fusese scrisă cu mare greutate, ca şi cum cineva ar fi încercat să-l împiedice pe cel care scria, sau ca şi cum ar fi fost presat de timp.

Când ajunse la jumătate, îşi dori să nu fi început deloc, dar acum nu mai putea să se oprească. Simţi că i se moaie genunchii, se prinse de masă pentru a nu cădea şi aşteptă câteva minute înainte de a fi în stare să continue. Când termină, încercă să împăturească scrisoarea la loc, dar mâinile îi tremurau atât de tare, încât intră în panică. În timp ce se străduia să-şi

păstreze calmul, începu să regrete că nu încercase mai tare să reziste tentaţiei.

O întâlnire atât de brutală cu tragedia umană nu era pentru cei slabi de inimă şi, în timp ce împăturea foile delicate de hârtie, nu se putu împiedica să-şi imagineze ce-ar fi crezut duşmanii ei dacă ar fi văzut-o atunci: căţeaua arogantă cedase psihic.

Reuşi să pună scrisoarea la loc şi să fixeze rama, chinuindu-se să închidă clamele. Când aşeză fotografia în poziţia iniţială, simţi prezenţa cuiva în spatele ei.

*

Zoe Hayes reuşea din ce în ce mai greu să rămână singură cu soţul ei. În fiecare zi lucra până târziu şi onora toate invitaţiile, deşi ura petrecerile formale la care poziţia sa îl obliga să participe. Când ajungeau, în sfârşit, singuri în dormitor, el era prea obosit ca să mai vorbească şi adormea imediat, deşi ea era sigură că, de cele mai multe ori, stătea nemişcat, prefăcându-se că doarme.

Faptul că o evita, deşi el jurase că nu era aşa şi că nu era decât victima unor crize care-i epuizau toate resursele, nu o ajuta deloc să se liniştească. Ştia că îi ascunde ceva; asta o speria şi îi afecta sănătatea.

Zoe se întreba din ce în ce mai des dacă făcuse bine folosindu-şi influenţa pentru a-i obţine soţului său acest post. Alţii îl doriseră foarte tare, în timp ce Marvin fusese complet indiferent. Ştia de ce, în cele din urmă, îl acceptase şi îl iubea mai mult pentru asta. Şi acum, deşi stăteau mai mult împreună, de fapt, erau mai singuri ca oricând. Era bizar.

Când el lucra la DEA, petreceau puţin timp împreună, dar acele momente erau minunate. Ştia că atunci când Don avusese problema cu drogurile, în timp. Ce Marvin îşi petrecea cea mai mare parte din viaţă luptând împotriva celor care le fabricau şi le comercializau, soţul ei fusese cumplit de speriat. Ea trăia acum aceleaşi senzaţii: dezastrul era inevitabil, doar că acum nu ştia dacă mai putea să suporte. Dacă Don avea din nou aceleaşi probleme, ar fi devastator pentru familia lor, pentru că ea abia mai putea să-şi ţină nervii în frâu, iar tactica de evitare adoptată de Marvin nu tăcea decât să înrăutăţească situaţia.

La micul dejun îl prinse singur. De obicei se trezea târziu, dar de data aceasta nu mai voia să scape ocazia. Când intră în cameră, el răsfoia câteva ziare. Micul dejun era singura masă la care insista să nu fie servit de personal. Îi plăcea să pună ordine

în treburile lui înainte de a pleca la Ambasadă.

Când Zoe intră în cameră, el ridică privirea din ziar. Observă ridurile ei adâncite, ochii încercănaţi şi disperarea din spatele lor. Ştia foarte bine cât rău îi făcea şi nu vedea nici o ieşire. Îşi pusese toate speranţele în Bulman şi, deşi încrederea în el devenea în fiecare zi mai puternică, nu putea să ignore faptul că munca de detectiv era îngrozitor de lentă.

— Bună dimineaţa. Mă bucur că te-ai trezit mai devreme. Vrei nişte cafea?

— Las-o baltă, Marv. Pot să-mi pun şi singură. Vreau să ştiu ce se întâmplă şi de ce avem nevoie de un detectiv particular. Dacă nu-mi spui acum, o să ajung direct la casa de nebuni. Nu mai suport să mă eviţi aşa.

Hayes împături ziarul, încercând din răsputeri să se concentreze. Ştia cât de mult o afectase problema lui Don cu drogurile, dar nu ştia ce se putea întâmplă dacă îi spunea că poliţia britanică, la cel mai înalt nivel, avea dovezi că Don împuşcase o poliţistă de la Secţia Specială. Ce trebuia să-i spună? Minciunile se puteau întoarce împotriva lui şi atunci situaţia ar fi fost mult mai gravă. Ştia că ziua aceasta ar fi venit oricum şi că, mai devreme sau mai târziu, trebuia s-o înfrunte.

— Mă sperii dacă ţi-e atât de greu să-mi spui. Pentru numele lui Dumnezeu, nu sta acolo ca o paiaţă. Vorbeşte cu mine înainte ca eu să încep să vorbesc cu pereţii. E Don, nu-i aşa?

Dacă nu-i spunea nimic, avea să cedeze, iar dacă îi spunea adevărul, nu ştia ce se putea întâmplă. Povara lui era la fel de mare ca a ei, doar că de altă natură. Dacă voia să-i spună ceva, trebuia să fie adevărul, pentru că nu vedea cum ar fi putut să răstălmăcească ceea ce ştia. Se uită la ea, ştiind cât de mult suferea şi că el avea să-i răsucească cuţitul în rană.

— Nu e vorba despre droguri, spuse el. S-ar putea chiar să nu fie nimic. A fost o petrecere cam nesăbuită după examene şi cineva a fost rănit. Unii vor să dea vina pe Don. De aceea l-am angajat pe acest fost poliţist, ca să vadă despre ce e vorba.

— Asta e tot?

— Sigur. Totul va fi bine. Nu trebuie să-ţi faci griji.

— Asta mi-ai ascuns atâta timp, încât era să-mi pierd minţile de supărare? De ce nu mi-ai spus când s-a întâmplat?

— N-am vrut să-ţi faci probleme.

— N-ai remarcat câte probleme mi-am făcut?

Hayes îi evită privirea acuzatoare.

— Cam asta e. Ancheta merge bine din punctul nostru de

vedere.

Zoe rămase în faţa lui cu lacrimi în ochi şi buzele tremurând. Când el întinse mâna spre ea, cu o lovitură disperată ea răsturnă dintr-odată tot ce era pe masă. Vasele se împrăştiară cu zgomot pe jos şi ea strigă:

— Mincinos nenorocit! De ce mă chinui aşa? Ce s-a întâmplat cu tine? Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, iar Hayes avu senzaţia că îi semnase internarea într-un spital de nebuni.

Se ridică tremurând şi ocoli masa pentru a o mângâia, dar ea se trase înapoi. Nu mă atinge! Vreau să ştiu cine a fost rănit. *Spune-mi, pentru Dumnezeu.*

— O fată, o studentă. Încearcă să înţelegi, draga mea. Am vrut să te feresc exact de ceea ce se întâmplă acum. Lasă totul în seama mea. Mă ocup eu.

— Ce-a păţit?

— Ce importanţă mai are? S-a întâmplat. La naiba, Zoe, linişteşte-te.

— E la spital? Zoe stătea lipită de perete, înlăcrimată şi distrusă şi avea nevoie de alinarea unei minciuni convingătoare pentru că îi era teamă să înfrunte adevărul pe care, de fapt, nu voia să-l audă. Şi totuşi, trebuia. Răspunde, Marvin, rosti în şoaptă.

— Nu, nu e la spital.

Ştia că el încerca în continuare să evite răspunsul şi abia reuşi să mai întrebe:

— Atunci la morgă?

Încăpăţânarea ei devenise dureroasă ca să ajungă în acest punct. Hayes nu ştia ce să facă sau ce să spună ca să o ajute. Până acum eforturile lui de a o proteja avuseseră urmări dezastruoase. Ţinuse cont de fragilitatea ei psihică, dar îi subestimase hotărârea şi inteligenţa. În adâncul sufletului era convins că oricum s-ar fi ajuns aici şi totuşi, dacă s-ar fi întâmplat încă o dată, ar fi procedat exact la fel, în speranţa că timpul îi va oferi răspunsul. Nu avea rost să se mai eschiveze.

— E moartă, spuse el şi cuvintele sunară mult mai grav decât atunci când le auzise pentru prima oară. Se aşeză greoi pe scaunul cel mai apropiat. Îmi pare rău. Am sperat că voi avea nişte răspunsuri ca să pot evita această situaţie. Am făcut-o pentru tine.

Zoe alunecă încet pe lângă perete, se ghemui la baza lui şi îşi ascunse capul în mâini. Plângea uşor şi Hayes ştia că ar greşi dacă ar încerca să o mângâie. Printre braţele încrucişate răzbătu

vocea ei, înăbuşită şi tremurătoare:

— Cum a murit?

El înţelese că se terminase deja.

— A fost împuşcată. Sunt convins că Don n-a avut nici o legătură şi încerc s-o dovedesc.

— Înseamnă că poliţia crede că el a făcut-o, altfel n-ar mai fi nevoie s-o dovedeşti.

— Nici ei nu sunt foarte mulţumiţi de informaţiile pe care le deţin în acest moment. Nu s-a făcut nici o acuzaţie. Asta e formidabil, nu-i aşa?

Zoe îşi sprijini bărbia pe braţe şi se uită la el cu ochii înroşiţi şi umezi.

— Vreau să plec acasă. Doamne, urăsc locul ăsta. Tu rămâi aici, iar eu şi Don ne întoarcem acasă.

Atunci el spuse poate lucrul cel mai dureros.

— Mă îndoiesc că-l vor lăsa pe Don să plece până nu se clarifică situaţia. Poliţia încearcă să ne ajute, pentru asta n-au făcut nici o acuzaţie oficială, dar cred că mai au nevoie de nişte răspunsuri înainte de a-i permite să părăsească Anglia.

Cel puţin reuşise să-i ascundă faptul că fata era poliţistă, infiltrată la colegiu. Nu putea decât să se roage şi să spere că întrebările ei aveau să se oprească aici.

Avu impresia că ea era pe punctul de a izbucni din nou, dar, cu o clarviziune remarcabilă, Zoe spuse:

— Cine ne face asta? Crezi că scumpul tău Bulman poate să afle?

*

Sealy nu se duse să ia masa la restaurantul său obişnuit, ci preferă să mănânce ceva uşor la garajul aflat la un sfert de oră de biroul său. Erau mai multe garaje în şir, iar el descuie lacătele duble de siguranţă şi intră pe una din cele două uşi înalte. O închise după el şi încuie pe dinăuntru.

Aprinse lumina şi văzu două maşini în garaj, un Jaguar XJ 12 decapotabil şi un Porsche, aflate acolo doar pentru a reflecta spiritul locului. Garajul era curat, rafturile perfect aliniate şi, din câte putea el să vadă, podeaua nu avea pete de ulei.

Sealy înaintă spre capătul garajului, unde peretele cu tencuiala puţin îngălbenită era acoperit de sus până jos cu rafturi şi apăsă pe un buton care arăta ca un cui ieşit în afară. Transmise un anumit semnal şi aproape imediat o parte din perete se deplasă înapoi, iar el intră într-un spaţiu cu totul diferit.

Un tânăr cu un toc de pistol gol în mână îl întâmpină pe Sealy cu o reverenţă.

Coridorul cu lespezi de piatră avea o formă neregulată şi se termina într-un L. Aerul era răcoros şi bâzâitul slab al aparatului de aer condiţionat se auzea din capătul micului complex. Pereţii erau de un alb aproape sanitar, fără nici un ornament.

— Ce face? întrebă Sealy, urmându-l pe tânăr spre o cameră din capătul coridorului.

— Meditează. Vreţi să vă arăt nişte înregistrări?

— Aş vrea un sandviş mai întâi, Tommy, dacă poţi să faci rost.

— Nici o problemă. Cafea?

Tommy Wise avea peste treizeci de ani, părul şi pielea deschise la culoare şi purta o mustaţă care îl făcea să pară mai bătrân şi nu i se potrivea. Pistolul automat se odihnea la vedere pe masă, unde îl pusese ca să-l cureţe. Nu-i scăpă privirea dezaprobatoare a lui Sealy – nu trebuia să-şi cureţe pistolul când era de serviciu; trebuia să-l poarte şi să-l aibă oricând la dispoziţie.

Sealy se aşeză într-un fotoliu pentru a mânca un ou şi un sandviş şi pentru a-şi bea cafeaua amară, aşezată pe marginea mesei din lemn de pin. În timp ce el mânca, Tommy Wise îşi asamblă pistolul, îl controlă şi îl puse în tocul de piele de la brâu.

Wise nu se simţea bine în compania lui Sealy, un ofiţer reputat, mai ales în ultima vreme, de când părea să nu mai fie deprimat. Chiar şi în ultimele zile, Wise avusese impresia că Sealy se schimbase în rău: devenise mai distant, iar starea lui de spirit oscila de la o clipă la alta. Cuvântul „imprevizibil” i se părea cel mai potrivit, dar Wise avea grijă să-şi păstreze gândurile bine ascunse.

După ce Sealy îşi termină sandvişul şi cafeaua, intrară în camera de observaţie, unde un perete întreg era acoperit de monitoare sclipind cu diverse imagini ale lui McQueen. Wise îi arătă lui Sealy câteva înregistrări cu structura comportamentală a lui McQueen, iar Sealy le privi impasibil. După un timp spuse:

— Ar fi bine să-l văd. Ai grijă să mă acoperi, în complex erau două celule asemănătoare, despărţite între ele. Un dormitor era pentru personal şi avea două paturi comode şi o baie modernă cu duş. Cealaltă cameră, mai mică, putea fi folosită tot ca dormitor. Acolo se aflau un congelator şi un frigider ticsite cu mâncare. În aceeaşi cameră mai erau o chiuvetă şi un cuptor cu microunde.

Urmărind monitoarele din celulele exterioare, Wise deschise

drumul spre celula în care era închis McQueen. La uşă, Wise se apropie de un microfon şi îi spuse lui McQueen să stea nemişcat în colţul cel mai îndepărtat al camerei; avea un vizitator. Îşi scoase pistolul pentru că nu avea încredere în McQueen, deşi toate mişcările acestuia puteau fi urmărite pe monitor. Când fu sigur că McQueen se retrăsese în capătul celulei, Wise deschise uşa; în tot acest timp, Sealy nu scăpă din vedere monitorul.

Cei doi bărbaţi intrară, în frunte cu Wise care era înarmat. Uşa se închise după ei, iar Sealy observă că McQueen căuta o şansă de scăpare şi spuse:

— Chiar dacă ai reuşi să treci de amândoi şi ai fi împuşcat dacă ai încerca, tot n-ai putea ieşi, iar alarma se va declanşa instantaneu, după care vei fi ucis şi aruncat undeva. Cred că e timpul să avem o mică discuţie.

— N-avem ce să discutăm. N-aveţi nici un drept să mă ţineţi aici şi o să aveţi probleme dacă nu-mi daţi drumul. Oamenii îmi vor simţi lipsa.

Sealy se aşeză pe marginea patului, spre nemulţumirea lui Wise.

— Oamenii îţi simt deja lipsa, dar nu sunt îngrijoraţi. Nu eşti prea iubit la Oxford, McQueen. Toată lumea crede că eşti în spital ca să te refaci după noaptea examenelor. Din câte ştiu eu, nimeni nu s-a interesat unde eşti şi, chiar dacă ar face-o, ar fi foarte greu să te găsească. Am lansat zvonul că ai fost trimis la un spital special din Londra, care are o secţie de dezintoxicare. Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu drogurile în mod public. Aşa că, deocamdată, eşti singur.

McQueen încercă să se hotărască dacă trebuia sau nu să-l bruscheze pe Sealy.

— N-o să scapi cu asta.

— De ce nu? Până acum am scăpat.

— Ce vrei să spui?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Ştii de ce eşti aici. Singura ta şansă de a ieşi e să cooperezi.

— Dumnezeule, Anglia liberă e o farsă, o dictatură a poliţiei.

— Bineînţeles. Sealy zâmbi fără nici o urmă de umor. Asta nu te sperie măcar puţin?

McQueen îi aruncă o privire sălbatică şi se lipi cu spatele de zid, gata să se repeadă ca un animal prins în cursă.

— Înainte de a te sinucide făcând vreun gest necugetat, ţine minte că ştim multe lucruri despre tine. Soţia adolescentă pe care ai părăsit-o s-ar bucura să te ştie aici. Părinţilor tăi nu le

pasă de tine, în ciuda succesului tău la universitate, fiindcă sunt sigur că ai terminat studiile cu brio. Ai foarte puţini prieteni la Oxford, iar aceştia nu ştiu încă ce se întâmplă. Aşa că eşti singur. Nimeni nu ţi-ar sări în ajutor, chiar dacă ar şti unde eşti. Nu eşti decât o altă persoană dispărută în mod misterios, iar condiţiile dispariţiei tale sunt oricum neclare. La timpul potrivit îţi vom spune ce vrem de la tine.

McQueen îşi cântări şansele. Wise se deplasase lateral ca să poată ţinti mai bine şi, cu pistolul ridicat, era clar că nu aştepta decât o ocazie pentru a trage.

— Vreau un avocat şi am dreptul la un telefon.

Wise rânji sarcastic, dar Sealy fu cel care răspunse:

— N-o să primeşti nici una, nici alta. Aici nu suntem la poliţie, iar tu n-ai fost acuzat de nimic. De fapt, ai fost răpit. Ai noroc. Cu trecutul tău dubios şi violent, ar fi trebuit să te executăm. În schimb, noi ţi-am dat cărţi să citeşti şi un radio la care să asculţi şi îţi promit că îţi vom comunica rezultatele de la examene imediat ce se vor anunţa. Beneficiezi de un confort pe care nu-l meriţi.

McQueen îl urmări pe Sealy ridicându-se şi se pregăti să sară asupra lui dacă Wise ar fi lăsat cumva arma în jos. Dar privirea pe care i-o aruncă Sealy îl făcu să se înfioare. Problema lui nu mai era acum bărbatul înarmat, ci cel fără armă, ca şi cum Sealy ar fi preferat ca el să facă vreo prostie pentru a scăpa de o bătaie de cap. McQueen rămase nemişcat.

Sealy îi zâmbi aproape imperceptibil şi spuse:

— La revedere.

*

Bulman intră în biroul cu pereţii acoperiţi de postere lucioase cu femei frumoase. La televizor vorbea un bărbat, dar sonorul era închis. Bulman observă aparatul video de dedesubt şi bănui că era vreun client care îşi înregistrase datele personale pentru dosar. Femeia de la birou era plină de ruj şi zâmbete, iar ochii foarte albaştri se pierdeau sub stratul gros de fard. Nu se putu împiedica să observe picioarele lungi, aşezate unul peste altul în spatele biroului.

Flutură o legitimaţie veche de poliţist pe care ar fi trebuit s-o predea când demisionase, dar jurase că o amestecase din greşeală printre alte hârtii pe care le arsese. Cu această legitimaţie trecuse de fata de la recepţie şi acum fusese primit de patroana unei agenţii de întâlniri cu reputaţie dubioasă.

Se vedea că era neliniştită din felul în care se juca cu şuviţele blonde de păr, uitându-se la el. Nu îl invită să ia loc, aşa că el rămase în picioare, poziţie pe care o considerase întotdeauna avantajoasă.

— Cu ce pot să vă ajut, domnule?

— Presupun că eşti Lottie Devine.

— Da.

Ostilitatea ei era deja evidentă.

— E numele tău adevărat?

— Cred că ştiţi că nu. Dar e cel pe care îl folosesc şi e foarte bun. Am treabă. Vreţi să treceţi la subiect?

— Vreau să ştiu dacă un anumit bărbat apare în dosarele voastre. E străin şi are accent rusesc. Bulman îl descrise pe Cernov. Vrei să controlezi?

— Nu-i nevoie. Îl cunosc. E înregistrat la noi de peste un an. Apelează la noi regulat şi plăteşte imediat. Vă ajută cu ceva?

— Da. Bulman scoase o poză a lui Julie Clarke şi i-o întinse. O cunoşti?

Lottie clătină încet din cap.

— Nu e de-a noastră.

— Nu e de-a nimănui, dar vreau să o iei la voi de azi până când poţi să-i aranjezi o întâlnire cu tipul ăsta, cum îl cheamă. Sub ce nume e înregistrat?

Lottie bătu ceva pe tastatura computerului de pe birou.

— Charles Dubas. El e omul?

— El e. Era un pic surprins de faptul că Cernov îşi folosea numele de împrumut într-o asemenea situaţie, dar prea multe nume ar fi fost derutante pentru proprietar. A făcut vreo cerere în ultima vreme?

— Nu-mi place ceea ce-mi ceri să fac.

— Îţi cer să faci ceea ce faci tot timpul: să pui doi oameni împreună. Şi, ca să nu mai pierdem timpul, lasă pretenţiile de moralitate, pentru că ştim destule despre anumiţi indivizi din dosarele voastre şi despre obiceiurile ciudate ale unor fete de aici. Nu-ţi complica situaţia, că altfel îţi închid afacerea. Şi o să am grijă ca povestea să ajungă la ziar.

Lottie îşi cântări opţiunile în spatele unei priviri ucigătoare.

— E un client frecvent. I-am aranjat o întâlnire pentru diseară.

— Întotdeauna aceeaşi fată?

— Niciodată. A pus condiţia asta de la început. De fiecare dată altă fată.

— Deci, nu ştie pe cine primeşte în seara asta? Lottie clătină

din cap şi el adăugă: Atunci schimbă fata. Să terminăm rapid.

— Pentru Dumnezeu, fata şi-a făcut deja programul. Nu pot să anulez acum.

— Ba poţi. O suni şi îi spui că partenerul ei din seara asta a fost văzut la o clinică SIDA. Participi şi eu la compensarea fetei, dar nu acopăr toată suma.

— Şi eu ce câştig? E muncă suplimentară.

— Salvarea, Lottie. Te lăsăm să-ţi continui afacerea. Bulman deveni tăios şi asta o sperie pe Lottie. Ar fi bine să nu încurci lucrurile. Nu te aşteaptă numai pierderea afacerii. Fetele merg la el acasă?

— Nu permite aşa ceva. Se întâlnesc la un mic hotel, de obicei, unul cu care avem contract. Cred că nici una dintre fete nu i-a văzut casa; e o persoană foarte discretă.

— Vreau să am asigurarea ta că vei aranja ce ţi-am cerut. Pe urmă îmi anunţ fata să ia imediat legătura cu tine, iar tu îi comunici locul şi ora. Ai înţeles?

— Sigur. Oricând la dispoziţia poliţiei.

Bulman îşi scoase portofelul şi extrase câteva bancnote pe care le puse pe birou.

— Ăştia sunt pentru fata care şi-a pierdut întâlnirea. Sunt sigur că o să i-i dai.

Era convins că banii aveau să rămână la Lottie, dar asta îi convenea de minune.

Lottie adună bancnotele şi le puse în sertarul de la mijloc.

— Pot să te mai ajut cu ceva? O întâlnire, de exemplu.

Bulman îi aruncă o privire aspră.

— Nu sunt atât de disperat. Dar fi atentă, Lottie, să meargă totul ca pe roate. În afară de noi, nu trebuie să mai ştie nimeni. Şi sub nici o formă nu trebuie să-l anunţi pe Dubas că fetele au fost schimbate. Înţelegi ce spun?

— Mă enervezi. Nu-i nevoie să-mi vorbeşti aşa.

— Ba e nevoie. Bulman se îndreptă spre uşă, se uită înapoi la faţa încărcată de farduri a patroanei şi spuse pe un ton imposibil de interpretat greşit: Nu e un joc, Lottie. Nu e o favoare oarecare pe care o faci ca să-ţi salvezi afacerea. E pe viaţă şi pe moarte, femeie, să nu uiţi nici o secundă. Dumnezeu să te ajute dacă se întâmplă ceva.

9

Lui Scott nu-i plăcea să fie împins de la spate. Îi plăcea să muncească în ritmul lui, iar acum Bulman aranjase, dintr-odată şi, evident, cam grăbit, ca Cernov să lipsească de acasă exact în acea seară.

— Ce te-a apucat? se plânse Bulman când îi întinse lui Scott un pahar de whisky. Diseară, mâine seară, săptămâna viitoare, ce contează? Vrem să terminăm cu asta cât mai repede şi, mai ales, nu vrem să-i dăm timp lui Julie să se răzgândească.

— Bine. Doar că nu-mi plac aranjamentele făcute în lipsa mea. Aruncă o privire prin apartament. Locul ăsta trebuie redecorat.

— Ai mai spus o dată. Ia paharul.

— Nu beau niciodată înainte de o misiune şi nici tu n-ar trebui să bei. Trebuie să avem simţurile în alertă.

— Oricum, nu pot să-l pun înapoi în sticlă. Bulman luă o înghiţitură din paharul lui Scott. Vrei nişte scule?

Scott îşi atârnă dezgustat picioarele peste marginea canapelei.

— Ce naiba e cu tine? Cum Dumnezeu ai ajuns poliţist? Înainte, toate sculele de care aveam nevoie încăpeau pe o bicicletă. Se uită la ceas. La cât plecăm?

— Julie se întâlneşte cu el la opt seara. Iau masa şi, pe urmă, se pun pe treabă. Camera e rezervată prin agenţie, aşa că totul e pe faţă.

— Sper că n-avem nevoie de toată noaptea. S-ar putea să obosească şi să vină acasă mai devreme.

Bulman termină paharul lui Scott şi îl ochi pe al lui.

— La agenţie am aflat că e un client obişnuit. Probabil că îl doare capul dacă nu are o femeie, ca pe Jack Kennedy. Meseriile cu nivel ridicat de stres pot avea acest efect asupra oamenilor şi nimic nu e mai stresant decât să omori oameni.

Scott îşi întinse picioarele şi se ridică.

— Dacă încerci să mă derutezi, să ştii că reuşeşti.

Bulman zâmbi.

— Văd că o iei foarte în serios, Spider.

Scott îi aruncă o privire plină de avertismente.

— Ar fi bine să faci şi tu la fel. Nu mai turna şi celălalt pahar.

Era timpul să plece.

Ajunseră la locuinţa lui Cernov la nouă şi jumătate şi după un sfert de oră erau în apartament. Musca moartă dispăruse de sub uşa de la sufragerie, dar obişnuitul fir de păr se afla la baza celeilalte uşi din interior. Scott lipi firul de pragul de sus cu o gumă de mestecat şi se întrebă de câte ori pe zi îşi schimba Cernov micile capcane.

Scott intră înaintea lui Bulman în sufragerie, trase draperiile grele, asigurându-se că nu rămăsese nici o crăpătură şi aprinse lumina. Se întoarse în holul îngust şi examină acoperişul.

— De unde începem? întrebă Bulman. Vrei să ne despărţim?

Scott îl privi dispreţuitor.

— Mai întâi trebuie să găsim o cale de scăpare. Nu vreau să mă mai prindă ca data trecută.

Erau numai două posibilităţi de ieşire: trapa spre acoperiş, care se afla în hol, dar avea mânerul de deschidere mult prea sus şi scara de incendiu care trecea pe lângă baie, unde se deschidea o uşă îngustă ce dădea spre o terasă cu grilaj. Nici una nu era ideală pentru o eventuală fugă.

Scott se întoarse spre Bulman, care se ţinea după el ca un căţel supraponderal.

— Ce naiba faci? Tu eşti detectivul, dă-i drumul şi caută.

Bulman acceptă reproşul.

— Noi suntem antrenaţi să găsim, voi să ascundeţi. Deci, de unde începem?

Îşi aleseră câte o cameră şi se despărţiră, căutând minuţios şi fără să se grăbească, punând totul cu grijă la loc. Căutau un indiciu care să le dezvăluie pentru cine lucra Cernov. Dacă era acolo, trebuia să fie bine ascuns, dar cei doi cunoşteau toate ascunzătorile obişnuite şi, când acestea se epuizară, începură să se gândească la cele mai puţin obişnuite.

Scott lăsă la sfârşit biroul, pentru că îl scotocise la prima vizită, dar când ajunse la el îi păru rău. Îl chemă în şoaptă pe Bulman din camera alăturată.

— Revistele porno au dispărut.

Bulman intră în cameră la fel de îngrijorat ca şi Scott. Se sprijini de tocul uşii şi îşi scoase mănuşile de cauciuc.

— Crezi că şi-a dat seama că ai fost aici?

— Nu văd unde aş fi putut să dau greş. Ştiu că sunt ruginit, dar n-am devenit nesăbuit. Poate că m-a văzut şi a dat raportul, fără să facă nimic altceva.

— Nu. Bulman scutură din cap. Îl cunosc. Te-ar fi atacat. Dacă nu avea pistol, avea măcar un pumnal sau ceva mortal. Oamenii

ca Cernov se bazează pe instincte ca să supravieţuiască. Dacă şi-a dat seama, atunci s-a întâmplat mai târziu.

Poate că le-a schimbat locul sau s-a gândit că era timpul să le arunce. Ai găsit ceva?

— Trei numere de telefon pe fundul unui coş pentru pâine şi unul zgâriat pe fundul unei cutii de lapte. Le-am notat.

— Şi ce face când se termină laptele?

— Se vede că n-ai fost niciodată urmărit. Îl scrie din nou pe cutia următoare şi tot aşa. Îşi ia măsuri de precauţie în fiecare zi şi le schimbă permanent. Trăieşte în craterul unui vulcan care poate să erupă în orice clipă. Dacă nu-i vine cineva de hac până la urmă, o să moară de inimă.

— Oamenii ca Cernov n-au inimă. Continuă să ucidă pentru că numai asta ştiu să facă. Măsurile de precauţie fac parte din rutina zilnică, asemenea prinderii unui tren sau schimbării pastei de dinţi. Hai să ne vedem de treabă.

Continuară să caute, dar acum simţeau presiunea timpului. Scott descoperi câteva arme fixate pe partea de dedesubt a patului. Nu le mişcă din loc, dar înregistră o puşcă cu ochiul telescopic fixat şi două pistoale automate. Le găsise desfăcând un capăt al husei de sub pat şi strecurând lanterna în locul gol. De-a latul patului fusese fixată o scândură care se rotea în jurul unui ax. Învârtind scândură, descoperi armele fixate pe lemn cu clame de plastic. Scott îl chemă pe Bulman să vadă.

— Sunt sigur că asta nu e tot, spuse Scott. Muniţie, alte echipamente sunt probabil împrăştiate peste tot, dar astea sunt suficiente pentru noi. Tipul e, într-adevăr, foarte activ. Să mergem.

Bulman se ridică greoi în picioare şi spuse:

— Am remarcat că unul dintre suporturi e gol. Când văzu că Scott nu-l băga în seamă, adăugă: încă n-am găsit ceea ce căutăm.

— Poate găsim prin numerele de telefon. Omul e prea grijuliu ca să lase măcar un nume prin casă şi chiar dacă ar fi lăsat, ar fi fost unul codificat. De ce naiba îţi spun toate astea? Ştii mai bine decât mine.

Dar Bulman avea şi el propriile griji.

— Cu cât ne uităm mai mult la casa asta, cu atât pare mai anonimă. Cred că e o ascunzătoare, Spider. Dar a cui?

— Hai să mergem. O luăm pe scara de incendiu.

— Cam complicat pentru greutatea mea, nu crezi?

— Poate că am început să ne speriem unul de altul, dar, de

când au dispărut pozele alea porno, nu mă mai simt în siguranţă. E pe urmele noastre. Am o presimţire neagră că ieşirea din faţă e supravegheată.

Bulman nu-l mai auzise de mult pe Scott vorbind aşa. Scott era prea experimentat ca să intre în panică, dar instinctele lui se ascuţiseră prin exerciţiu şi pericol. Bulman nu mai făcu nici o obiecţie. Scott devenise dintr-odată foarte agitat şi asta îl îngrijora mai mult decât voia să recunoască.

Scott aşeză firul de păr sub uşă şi scoase guma de mestecat, dădu o raită prin apartament ca să fie sigur că lăsaseră totul aşa cum găsiseră, stinse lumina şi trase draperiile la loc. Bâjbâiră pe lângă mobilă până la uşa de la baie, o închiseră după ei şi descuiară uşa de la scara de incendiu. Platforma abia îi cuprindea pe amândoi şi Bulman fu nevoit să stea chiar pe margine în timp ce Scott meşteri la broască pentru a o încuia la loc.

Scott deschise drumul pe scara de metal care scârţâia la fiecare pas.

Coborâră într-o alee îngustă şi merseră până în strada din spatele intrării principale a clădirii. Era două dimineaţa, iar pe străzile pustii strălucea lumina portocalie a felinarelor.

Scott trecu de colţ şi continuă să meargă, iar Bulman nu obiectă, fericit că se afla pe mâna unui fost spărgător care scăpase din cele mai dificile situaţii pe baza reflexelor sale; dar asta îl şi îngrijora, pentru că ştia că Scott era neliniştit.

Când Scott consideră că ajunsese suficient de departe, se opri şi se întoarse spre Bulman.

— Poţi să ajungi singur acasă?

De la câteva blocuri distanţă se auzea din când în când zgomotul câte unei maşini.

— Sigur. Bulman ridică din umerii lui masivi. E frig. Mersul pe jos o să-mi facă bine.

Scott zâmbi: Bulman ura mersul pe jos.

— Putem să comparăm notiţele mâine. Dar Bulman se depărtase deja de el într-un ritm destul de alert şi Scott îşi dădu seama că Bulman nu voia numai să ajungă acasă. Scott îl urmări dispărând în întuneric. În afară de paşii lui Bulman nu se mai auzea nimic, aşa că porni şi el spre casă. Maggie îl aştepta.

Bulman nu se gândea decât la un singur lucru: cum să ajungă mai repede la telefon. Îl blestemă pe Scott pentru că îi trezise atâtea îndoieli, dar, în acelaşi timp, era conştient că nu era deloc rezonabil şi că Scott avea perfectă dreptate. Era atât de

nerăbdător să ajungă acasă, încât îşi scăpă cheile şi clinchetul lor sună în noapte ca nişte clopote. Când ajunse, în sfârşit, în apartament, aprinse lumina şi se repezi la telefon. Formă numărul Juliei Clarke şi, pe măsură ce telefonul suna în gol, deveni inexplicabil de nervos.

Închise şi rămase cu mâna pe telefon. Îşi repetă în gând că o plătise pe Julie să stea toată noaptea cu Cernov, aşa că n-avea cum să răspundă la telefonul din camera ei. Era logic. Dar îşi dădu seama unde greşise Scott. Ştia numele hotelului unde se aflau, dar nu îndrăznea să sune acolo. Julie avea dreptate: se folosea de oameni, dar îi plăcea să creadă că nu în mod nesăbuit. Cântărise atent situaţia de la bun început. Îi arătase care erau riscurile şi o plătise foarte bine. Atunci de ce devenise dintr-odată îngrijorat? Era a doua noapte în care Bulman abia apuca să aţipească puţin.

*

După o noapte agitată în care moţăise pe un scaun, Bulman se trezi la şase dimineaţa, se bărbieri, făcu un duş şi îşi schimbă hainele, apoi se duse la garaj şi îşi scoase bătrânul Daimler. Traficul nu era foarte aglomerat şi găsi imediat un loc de parcare. Merse pe jos câţiva paşi până la Agenţia de întâlniri DLA.

Mica şi profitabila afacere îşi avea sediul la etajul al doilea, iar clădirea nu avea lift. Bulman urcă scările cu senzaţia ciudată că era singur în clădire. Era atât de îngrijorat, încât ajunse la etaj fără să se întrebe de ce uşa de la intrare nu era încuiată. Se opri în faţa uşilor de sticlă, pe care numele agenţiei începea să se şteargă şi apăsă pe clanţă. Ştia că biroul nu se deschidea înainte de ora zece, aşa că uşa încuiată nu-l surprinse.

Se aplecă să examineze gaura cheii şi observă micile zgârieturi din jurul ei. Uşa şi broasca păreau vechi; nu aveai ce să furi de acolo decât informaţii. Chiar şi aşa, pierdu mult timp încercând să forţeze o încuietoare pe care Scott ar fi deschis-o cât ai clipi. Intră în camera luminoasă de primire, cu pereţii plini de afişe cu femei frumoase. Se opri lângă uşă şi o închise în urma lui.

Tânăra de la recepţie zăcea peste birou cu o gaură cât pumnul în moalele capului. Părul ei roşcat era năclăit de sângele care i se scursese pe spate în dâre lungi.

Bulman văzuse multe victime, dar cu mult timp în urmă şi nici una atât de tânără. I se făcu rău. Numai cine se afla în contact

permanent cu violenţa putea să rămână impasibil în faţa unei asemenea privelişti. Iar sentimentul că el era de vină făcea totul mult mai greu de suportat.

Uşa de la birou era deschisă şi, cu o presimţire îngrozitoare, Bulman se îndreptă spre ea. Când ajunse la uşă, văzu lumina televizorului, iar când intră, zări ecranul sclipind fără imagini. Aparatul video de dedesubt era încă pornit, iar sonorul era la minimum. Caseta se terminase de mult.

Lottie Devine stătea sprijinită pe birou, iar în mijlocul frunţii avea o gaură cu margini maronii, ca un mic obiect de podoabă indian. Sub capul ei, pe birou, lucea o pată întunecată. Fusta îi era ridicată, lăsându-i picioarele dezgolite în întregime. După poziţia ei neobişnuită, Bulman ghici că încercase să fugă când îşi dăduse seama ce avea să se întâmple.

Pe jos erau împrăştiate casete video. Merse în vârful picioarelor printre ele şi apoi se opri pentru că ştia că nu avea să găsească ceea ce căuta. Obiectul fusese deja găsit şi luat. Se aplecă peste Lottie şi, când o atinse, ochii ei părură plini de reproşuri. Judecind după miros, rigiditatea corpului şi sângele coagulat, Bulman ajunse la concluzia că ambele femei fuseseră omorâte în seara dinainte şi asta îl făcu să se cutremure.

Se întoarse la recepţie, ridică uşor capul tinerei femei de o şuviţă curată de păr şi văzu acelaşi tip de rană ca şi la Lottie. Lăsă capul la loc cu grijă, ca şi cum ar fi durut-o dacă l-ar fi lăsat să cadă.

Avea la el numărul lui Julie Clarke de la hotel, aşa că scoase o batistă şi ridică receptorul. Formă numărul cu articulaţia degetului. Când cineva de la recepţie îi răspunse, el rosti rar:

— Sunt de la poliţie. Dacă-mi răspunzi la întrebări, te las în pace. Nu încerca să minţi: ştim la ce folosesc camerele voastre murdare. Un client de la agenţia DLA a rezervat o cameră dublă aseară. Îl descrise pe Cernov, ştiind că n-avea nici un rost să dea nume. Cred că era însoţit de o femeie frumoasă, blondă. Ştii despre cine vorbesc?

— Staţi un pic, eu sunt în tura de zi. Cel de azi-noapte a plecat acasă. Dar pot să vă spun că acum nu e nimeni aici de la DLA. Aşteptaţi să mă uit în registru. Bulman auzi fâşâitul unor hârtii. Am avut două rezervări astă-noapte. Unii au plecat înainte de a veni eu. Ceilalţi au anulat rezervarea aseară. N-au mai venit.

Bulman rămase înlemnit. Apoi îşi reveni şi întrebă:

— Ştii la ce oră au contramandat?

— Trebuie să-l aşteptaţi pe Norman să se întoarcă. Sunt sigur

că el ştie.

— Încă ceva. Ştii cum arătau cei care au plecat azi-dimineaţă?

Urmă o tăcere ciudată.

— Nu ne interesează cum arată cei care vin aici, aşa că nu dăm atenţie. Cu cât ştim mai puţin, cu atât mai bine. Dar v-am spus că au plecat înainte de a veni eu.

Bulman închise telefonul. Totul mersese îngrozitor de prost. Ridică din nou receptorul, sună la poliţie şi raportă cele două crime. Apoi ieşi repede.

*

La întoarcere, traficul se aglomerase considerabil, dar cel puţin el mergea împotriva fluxului. Parcă maşina pe linia galbenă dublă din faţa clădirii sale şi urcă. La început se învârti prin casă fără să ştie ce să facă. Pregăti o cantitate uriaşă de cafea, ca să alunge oboseala celor două nopţi nedormite şi se simţi foarte singur, fiind în posesia unor informaţii pe care nu le-ar fi putut împărtăşi altora fără să-i compromită.

Problema cea mai importantă era ce se întâmplase cu Julie. O sună acasă de mai multe ori şi, în cele din urmă, făcu ceea ce ar fi trebuit să facă de la bun început: se urcă în maşină şi merse la locuinţa ei din nordul Londrei. La început nu reuşi să treacă de proprietăreasă, dar o mică sumă de bani rezolvă problema şi îi făcu rost de cheia de la apartamentul ei.

Acea Julie Clarke pe care o cunoştea el fusese întotdeauna foarte ordonată şi Bulman se simţi uşurat văzând că în această privinţă nu se schimbase. Apoi se înfurie pentru că zăbovea asupra unor mărunţişuri când nici măcar nu ştia dacă era vie sau moartă. Încercă să alunge aceste gânduri, pentru că el o pusese în pericol şi nu avea nici un rost să-şi spună că nu putea să anticipeze un astfel de deznodământ.

Un astfel de deznodământ? Acceptase adevărul şi se aşeză sfârşit pe unul din scaunele moi. Julie era moartă. Cernov nu le-ar fi omorât pe celelalte două numai ca să o lase pe Julie în viaţă. N-avea nici un rost să-i scotocească apartamentul. Oricum n-ar fi găsit nici un indiciu. Se tortura singur şi poate tocmai de aceea venise. Proprietara îi confirmă că Julie nu venise acasă cu o seară înainte. Bulman plecă la hotelul unde Julie ar fi trebuit să se întâlnească cu Cernov.

Nu află nimic în plus faţă de ceea ce i se spusese deja la telefon. Directorul hotelului, luându-l drept un ofiţer important, se sperie şi îi arătă camera în care ar fi trebuit să vină Julie şi cea

în care stătuseră cei care plecaseră în zori.

Ambele camere fuseseră curăţate şi nu mai rămăsese nici un indiciu. Norman, paznicul de noapte, se întorcea abia spre seară. Bulman se uită în registru: anularea rezervării doamnei şi domnului Hope era înregistrată la ora cinci, cu o seară înainte.

Bulman îşi dădu seama că acţiona mai mult simbolic. Se întoarse acasă, parcă maşina şi merse pe jos până la locuinţa lui Cernov, simţind că nu mai avea ce pierde. Apăsă butonul soneriei nemarcate, dar nu răspunse nimeni, aşa că sună din nou, prelung. Făcu înapoi câţiva paşi şi se uită din stradă la ferestrele acoperite. Nu era nici un semn de viaţă.

Urcă din nou treptele şi sună de mai multe ori la celelalte sonerii. Casa părea nelocuită, ceea ce-i confirmă bănuiala că era o ascunzătoare. Se întoarse din nou acasă şi studie numerele copiate de Scott de pe coşul de pâine şi de pe cutia de lapte. Se simţi tentat să sune, dar se gândi că ar fi fost mai înţelept să folosească, mai întâi, alte mijloace pentru a afla cine era la capătul firului. Îl sună pe Scott la agenţia de turism.

— Hai să luăm un prânz rapid. Localul din St. Martin’s Lane? Douăsprezece şi jumătate?

Nu se mai întâlniseră de mult în acest restaurant. Avea ferestre de sticlă mată şi bere cu malţ adevărat, fiind unul dintre puţinele localuri în care Bulman prefera să bea bere în loc de whisky. Luară câte o halbă şi se aşezară pe scaunele de la fereastră. Nu trecură decât cincisprezece minute de când se aşezaseră şi restaurantul se aglomeră până la refuz. Zgomotul era foarte puternic şi trebuiau să se aplece unul la urechea celuilalt ca să nu fie auziţi.

Bulman îi povesti lui Scott ce se întâmplase la Agenţia DLA, iar Scott îşi sorbi încet berea. Scott nu purta niciodată armă, deşi în armată învăţase cum să le folosească. Şi nu recurgea niciodată la violenţă în afacerile particulare. Ceea ce îi spuse Bulman îl cutremură.

— Şi cu Julie Clarke ce s-a întâmplat? întrebă Scott, încet, abia murmurând.

— Speram să aduc eu vorba despre asta. Bulman sorbi lung din halbă şi îşi şterse buzele cu dosul mâinii. Îi era greu să-l privească în ochi, fiindcă Scott, fost spărgător sau nu, avea propria sa etică profesională. Deseori era dificil să-i defineşti pe aceşti doi prieteni în termeni de poliţist şi hoţ. Nu se poate să nu fie moartă, Spider. Cernov n-ar risca să dea greş de data asta. Îmi pare îngrozitor de rău, prietene, dar, sincer, n-am crezut că

se va ajunge atât de departe. Bine, ştiu cine e Cernov, dar el nu ucide în mod gratuit, e prea riscant.

Scott îl fixă pe Bulman cu o privire critică.

— Se pare că ar fi fost mult mai riscant să nu ucidă. Ele puteau să-l arate într-o lumină în care, bineînţeles, nu vrea să fie văzut. Crima e o măsură prea radicală pentru mascarea apetitului sexual, nu crezi?

— Slavă Domnului că aici suntem de acord. Dar de ce le-a omorât şi cum a aflat că Julie fusese trimisă ca să-l ţină ocupat?

— Poate i-a spus Lottie. S-a gândit că ar mai fi rost de ceva bani şi i-a povestit despre discuţia cu tine şi ce ai vrut de la ea. N-ai speriat-o suficient de tare.

— Atunci de ce nu ne-a eliminat şi pe noi?

Dar Scott se uita dincolo de Bulman, la un titlu din ziarul cuiva. Fără nici un cuvânt, ieşi din restaurant, se duse la cel mai apropiat chioşc de ziare, cumpără *Standard* şi se întoarse la Bulman care-l aştepta nedumerit. Scott răsfoi ziarul, găsi ceea ce căuta, îl împături şi i-l întinse lui Bulman.

— Asta e ea? întrebă Scott.

Bulman citi articolul scurt, telegrafic, despre o femeie care fusese găsită strangulată şi mutilată pe Tooting Bec Common, în primele ore ale dimineţii. Nu fusese violată, fapt pentru care poliţia nu era sigură în privinţa motivului.

— Ea e, spuse Bulman.

— Cum naiba poţi fi atât de sigur?

— N-a avut relaţii sexuale cu ea, ca să nu rişte identificarea ADN-ului. Nu vor găsi nici arma, nici martori. Mutilarea e un avertisment pentru noi. Nu e omul căruia să-i facă plăcere astfel de perversiuni: el ar fi omorât-o mai întâi. Ea e, îţi spun eu.

— Atunci de ce n-a venit să ne elimine şi pe noi după ce a omorât-o pe ea? Cred că a fost treaz toată noaptea şi nu se poate să nu-i fi trecut prin cap că eram la el acasă. De ce, George?

Bulman nu-i răspunse, dar Scott nu-l văzuse niciodată atât de deprimat.

10

Connie Taylor nu reuşea să se comporte firesc în faţa lui Sealy. Îl spionase, iar faptul că se comportase atât de abject o deranja îngrozitor. Singura persoană cu care putea sta de vorbă era prietena ei Anna Brus de la Ambasada Statelor Unite, dar având în vedere că ea jurase să nu dezvăluie secrete oficiale, o împiedica să vorbească despre acest subiect. Nu-i trecuse prin minte că sentimentul ei de vinovăţie era ciudat şi totodată pervers, pentru că spionase într-o instituţie care exista pe baza spionajului. Bunul simţ înnăscut nu-i permitea să facă legătura.

Nu putea să uite şocul pe care îl avusese când aproape că fusese prinsă punând scrisoarea la loc, în spatele fotografiei lui Sealy. Colega ei, Amanda Chapman, o văzuse stând în faţa biroului lui Sealy şi nu bănuise nimic. Când îi auzise vocea, Connie fusese la un pas de infarct. Putea să fie mult mai rău, de exemplu să se întoarcă însuşi Sealy, dar, oricum, se speriase îngrozitor.

Din fericire, Sealy nu observă nici un semn de vinovăţie din partea ei, fiindcă se adâncise şi mai mult în contemplarea propriilor probleme, care în ultimul timp deveniseră unica sa preocupare. Văzându-l din ce în ce mai morocănos, sentimentul ei de vinovăţie se mai atenuă. Voia să-l ajute şi nu ştia cum.

*

Bulman luă legătura cu un inginer de la British Telecom care îl ajutase la rezolvarea unui caz cu câţiva ani în urmă. Inginerul avusese un rol important în găsirea dovezilor pentru o crimă deosebit de sângeroasă, aşa că era puţin probabil să fi uitat întâlnirea. Îl făcuse celebru pe plan local şi îi asigurase berea pe gratis multe luni după proces. Singura grijă a lui Bulman era dacă nu cumva inginerul aflase că ieşise din poliţie. Îi dădu numerele pe care le dorea investigate şi insistă asupra secretului operaţiunii.

Apoi merse din nou la Oxford ca să stea de vorbă cu Phill Marshall şi ca să vadă ce mai era nou în legătură cu dispariţia lui Wally McQueen. De fapt, nu se aştepta să descopere nimic spectaculos, dar nu voia să rişte să-l caute Marvin Hayes tocmai atunci. În plus, încă nu-şi revenise după moartea celor două femei şi, aproape sigur, a Juliei Clarke, care îl afecta mai mult

decât voia să recunoască. El o trimisese la moarte, nu putea să nege.

Era aproape seară când dădu de urma lui Phill Marshall şi tânărul bine făcut îi plăcu din prima clipă. Părul roşcat îi încadra faţa albă şi ochii albaştri prin care treceau uneori umbre de nelinişte. Se întâlniră în camera lui Marshall, exact când acesta se pregătea să iasă la jogging, îmbrăcat într-un trening vechi. Se plimbară mult şi Bulman descoperi că îi era greu să poarte o conversaţie serioasă, aşa că, după un timp, îi sugeră să se întoarcă la maşina care începuse să semene mai mult cu o cameră de interogatorii.

Bulman folosi aceeaşi tactică cu care îi abordase şi pe ceilalţi, dar nu află nimic nou. Marshall îl simpatiza pe Don Hayes şi se pare că erau chiar buni prieteni. Marshall se dovedi a fi un antialcoolic convins, ceea ce îl provocă pe Bulman să întrebe:

— Dacă eşti atât de pornit împotriva alcoolului, cum se face că ai ajuns criţă în noaptea aceea?

Marshall privi afară la ploaia care formase o peliculă subţire de apă pe parbriz. Se aplecă înainte şi şterse o pată de grăsime cu mâna.

— Poate să-ţi distragă atenţia când conduci. Rămase cu privirea înainte, apoi se întoarse încet spre Bulman. Cred că la întrebarea asta cunoaşteţi deja răspunsul, domnule Bulman. Un nenorocit şi-a făcut de lucru cu băuturile noastre. Putea chiar să ne omoare, eram duşi departe.

— De fapt, chiar a omorât pe cineva.

— Nu chiar. Dar i-a oferit o acoperire perfectă.

Bulman ridică sprâncenele.

— Te-ai gândit şi tu la asta?

— Ar trebui să fim idioţi ca să nu ne gândim. Cred că toţi ne-am gândit la asta. Paula era o fată simpatică, deşi am avut un şoc teribil când am aflat că era poliţistă.

— Dar n-ai vorbit despre asta cu ceilalţi?

— Nu prea am fost încurajaţi. De fapt, am fost avertizaţi, sfătuiţi cred că a fost cuvântul pe care l-au folosit, să stăm departe unii de alţii, ca să nu înceapă să se şoptească pe la colţuri cuvântul conspiraţie. Vor să fie siguri că nu ne vom fabrica nişte răspunsuri universale pentru poliţie, deşi, de a doua zi după tragedie, n-am mai văzut picior de poliţist. Adevărul e că nici noi nu prea avem chef să ne întâlnim.

— Nu ţi se pare curios că poliţia n-a mai venit pe aici?

— Ba da, dar nu-mi pare rău. Marshall se lăsă pe spate în

scaun, evident tulburat de amintirea Paulei Smith. Sunteţi sigur că nu vreţi să alergăm puţin? Doar câţiva kilometri. Zâmbi. Mai daţi jos din grăsime.

— Nu e grăsime, explică Bulman. Hainele mele sunt croite prost. Sunt coşmarul croitorilor. Aşa sunt eu făcut. Cu ceilalţi cum te împăcai?

Marshall ridică din umeri.

— Eram un grup neomogen, cu una sau două excepţii. Nu-mi dau seama cum am ajuns împreună. Atunci nu avea nici o importanţă. Cu excepţia lui Burke şi a lui McQueen, presupun că ne-am fi înţeles destul de bine. Aştia doi militează tot timpul pentru câte ceva şi sar de la o cauză la alta atâta vreme cât există un deznodământ revoluţionar. E trist, pentru că amândoi au ceva minte, dar şi-o folosesc în tot felul de scopuri dubioase. Cred că nici măcar nu se plac.

Bulman îl aprobă şi îl privi atent, mulţumit de replicile lui, care păreau sincere.

— Deci, ce s-a întâmplat cu McQueen?

Marshall zâmbi acru.

— Cred că mi-aş face iluzii dacă aş spera că l-a călcat vreo maşină. Ultima oară am auzit că era atât de beat, încât a aterizat la spital. Umblă zvonul că ar fi făcut complicaţii la ficat. Nu mă mir, fiindcă tot timpul e prost dispus. Nici nu ştiu cum a intrat aici, la Oxford.

— Nu ştii la ce spital e?

— Doamne fereşte. Asta ar însemna că mă interesează.

— Crezi că el sau Burke a omorât-o pe Paula?

— Asta nu e o întrebare cinstită. Faptul că sunt nesuferiţi nu-i face criminali. Uciderea ei trebuie să fi avut un motiv şi nu văd care ar putea fi acesta, doar dacă nu cumva cineva a aflat că ea era poliţistă şi că era aproape de o descoperire interesantă.

Bulman zâmbi şi îl bătu pe umăr.

— Ai fi un poliţist foarte bun, dar presupun că eşti destinat unor preocupări mai înalte.

— De asta sunteţi aici? Ca să aflaţi cine a împuşcat-o pe Paula?

— Sigur că vreau să aflu. Şi părinţii ei vor. Tu nu vrei?

Marshall îl privi pe Bulman cu un aer trist.

— Uneori am sentimentul că nu vreau să aflu, pentru că s-ar putea să fie cineva la care ţin. Dar aveţi dreptate. E singurul mod de a limpezi apele.

— Crezi că putea fi Don?

Întrebarea veni ca din senin şi doborî garda lui Marshall. Acesta rămase o clipă mut, ca şi cum ideea nu i-ar fi trecut niciodată prin minte. Acum, că fusese rostită cu voce tare, trebuia să o accepte.

— Din cauza problemei cu drogurile de la el de-acasă?

— Din cauza a tot ce s-a întâmplat. Problema din America nu poate justifica crima de aici, nu crezi? Sau mai e şi altceva?

— De unde ştiţi ce s-a întâmplat în State?

— Mi-a spus el. Mi s-a părut un băiat cinstit. Voiam doar să-ţi văd reacţia, fiindcă se pare că sunteţi apropiaţi.

— Lovitură sub centură. Nu-l văd pe Don purtând armă, mai ales la o petrecere. Şi, în plus, nu cred că era în stare să o folosească, chiar înainte ca noi ceilalţi să ne pierdem minţile de tot.

— Cineva a fost în stare.

— Într-adevăr. Dar poate că n-a fost unul dintre noi. În halul în care eram, oricine putea să se învârtă pe-acolo fără să ne dăm seama.

— Bine, mulţumesc. Mi-ai fost de mare ajutor. Apropo, nu cred că McQueen e la spital. Am căutat peste tot.

Pentru prima oară Marshall se arătă într-adevăr surprins.

— Atunci unde e?

— Fie şi-a luat papucii, fie a fost făcut dispărut. Dacă auzi ceva – zvonuri, tâmpenii, orice – mă anunţi? Uite cartea mea de vizită.

— Le-aţi cerut şi celorlalţi acelaşi lucru?

— Nu. Tu ai minte de copoi. Ţi-aş fi recunoscător pentru ajutor.

— Bine. Marshall deschise uşa. Spuneţi-mi, domnule Bulman, pentru cine lucraţi de fapt? Nu pentru părinţii Paulei, nu-i aşa?

Bulman fu cât pe ce să-i spună, dar îi întoarse un zâmbet.

— Ocupă-te de asta, spuse el. O să-ţi distragă atenţia de la alte lucruri.

Când ajunse înapoi la Londra, ediţia de seară a ziarului *Standard* tipărise deja ştirea despre cele două femei împuşcate la agenţia DLA. Bulman citi articolul când ajunse acasă. Poliţia bănuia că era mâna unui asasin profesionist, iar locul crimei fusese cercetat minuţios. Era dată şi descrierea unui om pe care poliţia voia să-l interogheze, dar care nu semăna nici cu Cernov, nici cu el însuşi, de parcă cei de la poliţie erau fie foarte abili, fie total induşi în eroare. Ştia că nu putea să afle nimic important din articol, dar se întrebă de ce totuşi ştirea apăruse atât de târziu, având în vedere că el însuşi raportase crimele.

*

Mike Sealy şi Stuart Wilson se întâlniră într-un apartament lângă St. James. Clădirea cu terasă era mică şi trecea neobservată: avea numai douăsprezece apartamente de închiriat şi era folosită mai ales de către turiştii străini care nu voiau să stea la hotel. Apartamentul de la ultimul etaj era permanent închiriat de către guvern sub numele unei companii inventate de predecesorul lui Sealy. Era folosit mai ales de către oamenii care veneau în vizite de o zi sau două şi nu voiau să atragă atenţia asupra lor.

Exista întotdeauna o rezervă de băutură şi cei doi bărbaţi îşi desfăcură o sticlă de vin alb. Camerele nu erau luxoase, dar avantajul poziţiei centrale era mult mai mare. Se aşezară faţă în faţă pe fotoliile puţin cam şubrede, iar Wilson îşi dezvălui neliniştile chiar de la început.

— Începe să fie ridicol, se plânse el.

Sealy îşi ridică paharul.

— Pentru că ne întâlnim aici? Nu cred că Century House ar fi fost locul cel mai potrivit. Mai ales în aceste condiţii. Iar aici e foarte convenabil. Ce te frământă, Stuart?

Când trebuia să-şi înfrunte propriile crize în prezenţa altora, profesionistul din el ieşea la suprafaţă şi reuşea să controleze situaţia chiar dacă aceasta devenea din ce în ce mai gravă.

— Am senzaţia că totul se duce de râpă. O tânără poliţistă a fost ucisă şi totuşi nu se întâmplă nimic. Mai devreme sau mai târziu, presa va începe să-şi bage nasul şi scandalul se va dezlănţui. Cred că trebuie să-l arestăm pe tânărul Hayes sau să-l trimitem acasă, ca să nu ne mai stea în cale.

— Dacă facem aşa ceva, atunci chiar că presa se va dezlănţui. Vor mirosi ceva, se vor întreba de ce şi vor începe să sape după murdării… adică ce se întâmplă dincoace şi dincolo de Ocean. Tonul lui Sealy era calm şi convingător. Scopul nostru e să-l ajutăm pe ambasador, nu să-l punem la zid. Ştim cu toţii că, din cauza aventurilor fiului său, Marvin Hayes era să-şi piardă slujba. Dacă nu era asta…

Dintr-odată, Sealy începu să se sufoce şi Wilson, alarmat, se ridică din fotoliu, dar Sealy îl îndepărtă cu mâna şi se linişti treptat.

— Cred că e din cauza prafului din cameră, explică el, palid la faţă. N-a mai stat nimeni aici de mult timp. Oricum, Hayes are o reputaţie solidă la Washington. Se pare că a făcut treabă bună la

DEA şi l-a ajutat pe fiul său să-şi depăşească problemele înainte de a deveni prea grave. S-a făcut prea mult caz de afacerea asta şi trebuie să spun că îl admir pe preşedinte pentru că a rămas alături de prietenul său. Dar putea să-l coste foarte scump.

— Trebuie să existe o soluţie, Michael. Nu putem să lăsăm lucrurile aşa, în aer. Am început să nu mai înţeleg ce vrei să câştigi din asta. Poate ar fi mai bine ca, după o perioadă de timp, să trimitem întreaga familie înapoi în State. La momentul potrivit, el va declara că are probleme de sănătate şi pe urmă totul va fi uitat.

— Şi crima rămâne nerezolvată. Poliţia n-o să fie de acord.

— Dar oricum rămâne nerezolvată, nu-i aşa?

— N-am avut niciodată această intenţie. Uite ce e, îmi dau seama că timpul e limitat. Dar sunt convins că merită să aşteptăm. Două sau trei săptămâni.

Wilson se aplecă nervos înainte.

— Stai un pic. Vrei să spui că ai de gând să-l arestezi pe tânărul Hayes?

— Am spus doar că n-am de gând să las crima nerezolvată. Amprentele lui Hayes sunt pe pistol. Asta e de necontestat. Iar poliţia s-ar mulţumi cu această dovadă şi l-ar aresta. Dar eu nu. Există multe moduri de a pune amprente pe o armă. Ar fi fost chiar foarte simplu dacă Hayes era inconştient – şi se pare că în acea noapte a fost mai tot timpul. Trebuie să folosim situaţia în avantajul nostru.

— Şi care e acest avantaj?

Sealy zâmbi discret.

— M-ai mai întrebat o dată. Şi îţi dau acelaşi răspuns. E mai bine să nu ştii, ca să poţi declara cu mâna pe inimă că eşti nevinovat dacă afacerea iese la lumină. Ai încredere în mine, aşa cum ai avut întotdeauna. Nu e rău să-l avem la mână pe cel mai important diplomat străin din ţară. Între timp, ceea ce i-am spus lui Marvin Hayes e adevărul adevărat.

— Bietul om suferă.

— Serios? Există grade de suferinţă. Sealy flutură o mână. Sunt răutăcios. Ştiu că cei de la Secţia Specială fac presiuni asupra ta. Nu s-a schimbat absolut nimic, trimite-i tot la mine. O să-mi dau seama când vine momentul să ne retragem. Dacă mai avem puţină răbdare, vom ieşi cu bine şi din asta. Apoi adăugă, fără nici o legătură aparentă: Apropo, cunoşti un fost poliţist Bulman? A fost detectiv şef.

— Numele nu-mi spune nimic. De ce?

— Mă mir, dar presupun că ai o scuză, fiindcă eşti nou pe la Ministerul de Interne. Mă gândeam să-l folosesc, asta e tot. Ei bine, cred că despre asta o să mai vorbim, Stuart. Ştii unde să mă găseşti dacă te mai nelinişteşte ceva.

Lui Wilson nu-i scăpă tonul condescendent din ultima remarcă a lui Sealy şi se simţi ofensat. Se ridică, zâmbi şi spuse:

— E adevărat că sunt nou la Ministerul de Interne, dar sunt sigur că tu ştii unde este şi poţi să vii până acolo când eşti chemat. Nu ne lăsa să aşteptăm prea mult.

După ce Wilson plecă, Sealy se înfurie. Nu-l aprecia prea mult pe Wilson, dar făcuse o prostie arătându-i ce credea despre el şi se întrebă ce-l apucase de se purtase atât de prosteşte.

Îşi turnă încă un pahar din vinul care se încălzise şi strâmbă din nas. Se duse la fereastră şi privi hotelul aflat pe partea cealaltă a străduţei înguste. Unele lucruri merseseră prost, reflectă el, dar asta nu era ceva neobişnuit. Puţine planuri funcţionau perfect. Neprevăzutul pândea la fiecare colţ, iar Cernov demonstrase clar acest lucru. Nu era nimic rău în faptul că Cernov avea un apetit sexual ieşit din comun şi, ducându-se la o agenţie, care se dovedise a fi o casă de toleranţă, acţionase, de fapt, foarte prudent. Bulman era de vină şi începuse să fie o adevărată pacoste. Era clar că Bulman nu se speria uşor.

În timp ce răsucea problema pe toate părţile, sorbind din când în când din vin, simţi deodată tensiunea pulsându-i în tâmple. Îi era groază de aceste momente. Lăsă paharul din mână, se mută într-un fotoliu mai adânc şi rămase nemişcat, cu capul pe spate şi ochii închişi. Credea că, dacă stă liniştit, o să-i treacă. Durerea persistă şi propriile lui temeri îi măriră tensiunea. Cu cât se străduia mai mult să-şi revină, cu atât se simţea mai rău; întotdeauna era aşa şi faptul că ştia n-avea nici o importanţă, pentru că teama creştea cu fiecare clipă şi teroarea nu era departe.

Începu să tremure. În depărtare se auzeau zgomote asemenea unor motoare de avion, care se apropiau implacabil, ca o sentinţă şi ochelarii i se aburiră. Ochelarii? Dar el nu purta ochelari şi, cu un gest disperat, îşi puse mâinile la ochi. Încercă să alunge imaginea care se apropia odată cu zgomotul, ca şi cum ar fi avut un aparat video în creier.

Zgomotul motoarelor era acum în cameră şi zgâlţâia clădirea care părea de gelatină, gata să se prăbuşească. Durerea devenise insuportabilă, iar presiunea părea să-l apese şi dinăuntru şi din afară, încercând să-i strivească craniul. Apoi,

mult prea încet, zgomotul se îndepărtă şi, dintr-odată, se stinse complet, rămânând doar foşnetul unui curent de aer şi senzaţia cumplită că se scufunda, că se prăbuşea cu o viteză infernală spre vârfurile copacilor din pădurea întinsă de dedesubt. Apoi tăcere.

Plană fără să aterizeze până când flăcările izbucniră în jurul lui într-o dezlănţuire apocaliptică, iar căldura deveni insuportabilă, carnea se contorsiona în fâşii negre ca de cărbune şi urletele începură. Dar nu erau urletele lui, erau urlete fără trup, iar el privea cum flăcările ardeau pe cineva de viu. Urletele atinseră un nivel insuportabil, spărgându-i timpanele; trebuia să înceteze vacarmul acestei agonii a unei suferinţe cutremurătoare. Treptat, urletele se îndepărtară într-un ritm îngrozitor de lent, transformându-se în horcăitul final al muribundului care se stingea încet; durerea persistă dincolo de orice limită a suferinţei umane.

În acel moment, Sealy nu mai era decât un corp contorsionat care tremura scăldat în sudoare. Alunecase de pe scaun şi se sprijinise de el, cu braţele încolăcite în jurul genunchilor şi faţa îngropată în mâini, scâncind ca un animal rănit de moarte. Trecu mult timp până când reuşi să se mişte şi când în sfârşit se trezi, era ud, palid şi tremura.

Se ridică în picioare clătinându-se. Durerea şi tensiunea dispăruseră, dar avea senzaţia neplăcută că făcuse baie îmbrăcat. Chiar şi părul îi era ud, iar când îşi şterse faţa, descoperi fără uimire că plânsese. Fusese cel mai cumplit atac de până atunci şi se îngrozi la gândul că se putea întâmpla când nu era singur. Dar, după ce îşi adună forţele ca să se dezbrace şi să facă un duş, îşi dădu seama că era foarte puţin probabil. Compania altor oameni îi distrăgea atenţia. Numai când era singur şi mintea lui se elibera de lumea înconjurătoare devenea prizonierul supus acestei cumplite torturi. Îşi dădu seama că era din ce în ce mai rău. Şi ştia de ce.

Deşi apartamentul nu îi fusese încredinţat în mod oficial, Sealy îl folosea mult mai des decât alţii şi ţinea acolo un rând de haine, inclusiv un costum de seară pentru ocaziile neaşteptate. După ce se îmbrăcă şi înghesui hainele ude într-o geantă, îşi reveni complet. Termină vinul din pahar, astupă sticla şi o puse într-un dulap suspendat din bucătăria micuţă, spălă paharele şi le aranjă într-o parte.

Era sigur că presiunile lui Wilson îi provocaseră criza; se părea că începuseră să-l lase nervii, dar ceea ce îl îngrijora cel mai mult

era motivul pentru care Wilson se simţea ameninţat. Sealy era obişnuit cu acest joc obscur pe care îl juca de mult timp cu rezultate foarte bune, dar oamenii ca Wilson erau doar spectatori de moment care, probabil, aveau să-şi piardă locurile la următoarele alegeri. Pe de altă parte, nu putea să ignore faptul că Wilson era acolo şi că avea nevoie de sprijinul lui. Asta îl făcea să se simtă vulnerabil.

Când se pregăti să iasă din apartament, Sealy era mult mai bine decât înainte, dar se simţea sfârşit. Într-un fel, Stuart îi făcuse şi un bine. Acum ştia cum putea să scape de presiuni şi era hotărât să treacă la fapte, dar, de data asta, în cu totul altă direcţie. Momentul se apropia şi poate că în felul acesta avea să se elibereze de urletele şi groaza care puneau stăpânire pe el mult prea des în ultimul timp.

11

Bulman ascultă mesajele de pe robotul telefonic la o oră după ce se întoarse de la Oxford. Ura robotul. Când ieşea, uita întotdeauna să-l pornească şi, în rarele ocazii când îşi aducea aminte, uita să-l asculte la întoarcere.

Avea două mesaje: unul de la inginerul de la British Telecom şi celălalt de la Marvin Hayes, care îl sunase de la Ambasadă, dar voia să fie căutat acasă după ora şase. Bulman îl sună mai întâi pe inginer, dar nu răspunse nimeni şi se simţi uşurat că la capătul celălalt al firului nu se afla un robot telefonic. Aşteptă câteva minute înainte de a-l suna pe Hayes. Acesta îi ceru să vină imediat, iar din tonul lui ghici că se întâmplase ceva grav.

Bulman luă un taxi şi când ajunse găsi uşa deschisă. Soldatul de serviciu îl salută şi îi spuse să intre şi să închidă uşa după el. Auzindu-i sosirea, Hayes ieşi grăbit din birou, aruncă o privire fugară prin holul spaţios şi îl conduse în birou.

— Ce se întâmplă? întrebă Bulman şi se aşeză în fotoliul lui obişnuit. E puţin ciudat să folosiţi un poliţist pe post de majordom, nu credeţi? Poate să dea de gândit.

— Am vrut să fiu sigur că nu deschide Zoe uşa. Ar da orice ca să pună mâna pe tine.

— Nu i-aş spune nimic fără acordul dumneavoastră.

— Ea nu ştie asta. Am fost nevoit să-i spun ce s-a întâmplat. Era cât pe ce să facă o criză.

— I-aţi spus totul?

— Nu i-am spus că victima era poliţistă. Acest mic amănunt s-ar fi putut dovedi prea mult pentru ea.

Bulman îşi luă obişnuitul whisky.

— Asta voiaţi să-mi spuneţi?

— Nu te-aş fi chemat până aici numai pentru asta. Nu. Azi-dimineaţă am primit scrisoarea asta. A venit împreună cu corespondenţa obişnuită.

Bulman luă plicul pe care i-l întinse Hayes. Nu-l atinse cu prea multă grijă, fiindcă nici ambasadorul n-o făcuse şi amprentele lui erau peste tot. Scoase o singură foaie împăturită, o deschise şi citi un mesaj scurt, dactilografiat: „Fiul dumneavoastră n-ar trebui să omoare tinere poliţiste, mai ales când sunt în misiune. De ce n-a fost arestat, domnule ambasador?”

Bulman întoarse foaia; pe partea cealaltă nu era nimic. Examină ştampila şi nu se miră când văzu că era de la Oxford. Citi din nou scrisoarea. Scrisul era negru şi egal, probabil bătut la o maşină de scris electrică. Puse cu grijă scrisoarea la loc în plic şi i-o înapoie lui Hayes.

— Nu vrei s-o păstrezi? întrebă surprins Hayes.

— O păstrez dacă nu vreţi s-o găsească soţia dumneavoastră, dar nu cred că mă va ajuta în vreun fel.

Hayes se arătă puţin iritat.

— Ce naiba? Voi, detectivii, ar trebui să obţineţi informaţii din chestii de astea.

— Poate, dacă aş avea acces la resursele poliţiei, dar presupun că acestea îmi sunt refuzate acum. Arătă cu degetul plicul pe care Hayes îl ţinea încă în mână. N-ar mai fi fost expediată dacă ar conţine vreun indiciu, dar pot să o iau cu plăcere. Luă înapoi scrisoarea şi o puse în buzunar. Nu vă speriaţi din cauza ei.

— Uşor de spus, George. Dar mă simt distrus. Poate a trimis-o unul dintre studenţii care a fost cu Don în noaptea aceea.

— În ce scop? Am stat de vorbă cu toţi şi nu cred că vreunul dintre ei ar face aşa ceva, chiar dacă nu sunt toţi uşi de biserică. Singurul care nu poate să-l sufere pe Don şi detestă poziţia dumneavoastră aici e Burke, dar el nu e prost să se demaşte în felul acesta. Nu e nici un avertisment, nici o ameninţare. A fost trimisă ca să producă exact efectul pe care l-a produs: să vă zăpăcească.

Hayes îi răspunse cu o privire nedumerită care exprima o întrebare mută: „De ce?”

— Accentul începe să se mute, explică Bulman. Şi se ridică o mulţime de întrebări. Ştiţi dacă Don şi-a făcut vreun duşman pe aici?

— Nu cred. Şi chiar dacă ar fi aşa, nu-i stă în fire să dea fuga la tata ca să se plângă. Ai găsit ceva la Oxford?

— Aş putea spune că Phill Marshall e prieten bun cu Don. Şi e un băiat simpatic. Tammy Rees e îndrăgostită de Don. Neill Barker nu-l cunoaşte atât de bine, dar n-are nimic împotriva lui. Să zicem că e indiferent. Jamie Burke îl urăşte şi pe el şi poziţia lui privilegiată şi e atât de vehement încât se aşază singur în fruntea listei suspecţilor pentru orice i s-ar întâmpla lui Don. Scrisoarea asta nu e stilul lui; el nici măcar ticălos american nu v-a numit pe dumneavoastră sau pe Don. Ultimul lucru pe care îl doreşte e să atragă atenţia asupra lui. Nu cred că trecutul lui e

deschis la o examinare mai atentă. Deci, rămâne Wally McQueen, iar el se pare că s-a cărăbănit.

— Ce-a făcut?

— A plecat. A dispărut. S-a evaporat. Şi-a luat papucii. S-a cărat.

Hayes nu-şi putu ascunde un zâmbet.

— Îţi cam arăţi vârsta, George. Ai rămas în urmă cu argoul modern. Deci, unde poate fi?

— Circulă zvonul că ar fi fost atât de bolnav după petrecere, încât a ajuns la spital, dar nici un spital din zonă n-a auzit de el. Pe urmă cineva de la colegiu mi-a sugerat că s-ar putea să fie într-un spital din Londra, la secţia pentru toxicomani. Dar toate astea sunt prostii. Fie s-a făcut nevăzut, fie a fost îndepărtat.

— Încă o crimă? Nu cred. Cu asta ar fi două.

— Nu, rosti Bulman foarte serios, cu asta ar fi cinci. Dar mai degrabă cred că a fost răpit.

— *Cinci?* Hayes se holbă la el, nevenindu-i să creadă. Cinci? Ce naiba s-a mai întâmplat şi eu n-am fost informat?

— Celelalte trei n-au legătură directă cu Don, au fost îndreptate împotriva mea. Aveţi puţină răbdare şi vă spun tot. Între timp, se pare că grija dumneavoastră prioritară e ca soţia dumneavoastră să nu vadă scrisoarea pe care mi-aţi dat-o. Foarte bine, acum asta nu se mai poate întâmpla fiindcă e la mine. Dar dacă primeşte şi ea una?

Hayes rămase nemişcat un timp. Părea paralizat. În cele din urmă vorbi atât de încet, încât Bulman abia reuşea să distingă cuvintele:

— De asta mi-e groază. Cum să previn o astfel de nenorocire? E deja o epavă din cauza nervilor, şocul ar putea s-o ucidă. Se gândi cu groază la această posibilitate. De ce ar face cineva aşa ceva?

— Pentru acelaşi motiv pentru care a făcut-o deja. Dacă Don nu are duşmani, poate că dumneavoastră sunteţi ţinta.

Hayes păru că se prăbuşeşte pe scaun, dar era un gest de exasperare. Nu înţelegea prea bine ce voia să spună Bulman.

— Vrei să spui că Paula Smith a fost ucisă pentru mine? E absurd. Şi, oricum, eu n-am duşmani nici aici, nici altundeva care să meargă atât de departe.

— N-am spus aşa ceva. Poate că fata ar fi fost ucisă oricum. Probabil că era deja luată în colimator şi criminalul aştepta doar momentul potrivit, care s-a ivit în noaptea examenelor. Totul a fost perfect. O mare beţie la care a dat şi el o mână de ajutor cu

nişte pastile sau droguri, vremea infernală a picat ca o mană cerească şi ţinta a fost lovită. Prezenţa lui Don a putut fi accidentală sau organizată. Întrebarea e dacă incidentul e folosit împotriva dumneavoastră sau a lui Don. Şi dacă e împotriva dumneavoastră, de ce?

Hayes făcea eforturi pentru a înţelege ce spunea Bulman. În acel moment, mai mult decât orice îl îngrijora sănătatea soţiei sale, chiar mai mult decât pericolul în care se afla fiul său. Iar acum Bulman îi spunea că el însuşi era la fel de implicat ca şi fiul său, poate chiar mai mult. Acceptase de la început ipoteza că englezii vedeau în asta o ocazie de a face un schimb reciproc avantajos, dar puterea lui în acest sens era limitată. În afară de efortul pe care îl făcea pentru a înţelege noile implicaţii, era încă speriat din cauza scrisorii primite, care pe Bulman nu părea să-l îngrijoreze prea tare.

Hayes nu răspunse imediat şi când, în sfârşit, vorbi, o făcu vrând parcă să evite subiectul principal.

— Nu poţi să-ţi imaginezi cât de mult mă costă afacerea asta, pierd o grămadă de timp şi muncă. În seara asta am pierdut o recepţie, adică m-am purtat nepoliticos faţă de un prieten şi ţara lui. Am impresia că nu ajungem nicăieri, iar tu încurci lucrurile şi mai tare.

— Preferaţi să ne rezumăm la acuzaţia de crimă împotriva fiului dumneavoastră?

— Lasă gluma, George. Pur şi simplu mi-e greu să accept încă o povară în plus. Dar, dacă ceea ce spui tu e cât de cât posibil, înseamnă că amprentele lui Don de pe pistol sunt o invenţie.

— Nu. Nu ştiu de la cine aţi mai auzit, dar Johnny Cordell nu minte, nici măcar nu exagerează în privinţa unui lucru atât de serios. Dacă el spune că amprentele lui Don sunt pe pistol, înseamnă că sunt. E cel mai cinstit poliţist din lume. Dacă şi el a început să calce strâmb, vă dau toţi banii înapoi şi n-o să mă mai vedeţi niciodată.

Hayes închise ochii şi paharul din mână tremură puţin.

— E un coşmar. N-ai descoperit nimic concret, dar ai reuşit să ridici mai multe întrebări decât la început. Şi acum încotro?

— Cercetăm în continuare. Şi să ştiţi că sunteţi nedrept. Pentru liniştea mea sufletească, am reuşit să elimin câteva persoane de pe listă. Numărul suspecţilor s-a micşorat. Dar sunt sincer convins că adevăratul vinovat nu şi-a făcut încă intrarea în scenă. Am fost urmăriţi tot timpul din umbră. Flerul meu îmi spune totuşi că ne apropiem.

— Bine-ar fi să-mi spună şi mie acelaşi lucru. Dar pe mine mă preocupă scrisoarea.

— Normal. Şi sunt convins că cel care ne supraveghează a trimis-o. Nu ţineţi cont de ştampila de la Oxford. Asta este doar ca să ne dezorienteze. Sunt sigur că a fost pusă chiar aici, în Londra.

— Bine. Hayes îşi frecă obosit ochii injectaţi. Acum spune-mi ce-i cu celelalte crime. Eşti în pericol?

— Da, cred că da. Dar nu sunt sigur. Am prieteni care mă ajută la acest caz, printre care şi o prostituată. A fost omorâtă din cauza mea şi mi-e foarte greu să mă împac cu ideea.

Bulman simţi că devenea melodramatic şi îşi termină repede băutura înainte de a continua.

*

Bulman se întoarse târziu în apartamentul său, ameţit de cele câteva pahare pe care le băuse împreună cu Hayes. Urcă scările împleticindu-se puţin şi se sprijini de pereţii din ambele părţi. Vizita nu fusese prea rodnică: pe de o parte, îl liniştise pe Hayes, pe de altă parte, îl băgase în ceaţă de tot. Ura raporturile intermediare, nu erau niciodată concludente şi nu ajutau cu nimic. Îşi încurcă degetele în chei şi râse de neîndemânarea lui, conştient că băuse prea mult. Totuşi se simţea uşurat, fiindcă alcoolul îl anesteziase împotriva durerii pe care o simţea când se gândea la Julie Clarke. Descuie uşa şi intră.

Aprinse lumina şi când înaintă îl găsi pe Cernov în faţa uşii, cu un pistol cu surdină în mână. Bulman se trezi imediat şi rămase nemişcat. Din moment ce Cernov nu trăsese imediat, Bulman, luptându-se încă să-şi adune gândurile, trase concluzia că rusul avea, mai întâi, ceva să-i spună.

— Stai jos, spuse Cernov, arătându-i cu capul un scaun.

Pistolul nu urmări mişcarea capului.

Bulman se aşeză încet. Trecuse mult timp de când nu mai simţise această teamă şi neputinţa de a reacţiona. Cernov nu era omul care să asculte de glasul raţiunii. Apoi furia care mocnea în el izbucni şi Bulman îi aruncă o privire plină de ură celui care, credea el, o omorâse pe Julie Clarke. Pentru o clipă îşi învinse teama.

— N-ai unde să fugi, Aleksei?

— Crezi că eu le-am omorât pe cele două femei?

— Trei.

— Trei? Cine era a treia? Eu n-am auzit decât de cele două de

la agenţie. De ce-ţi baţi capul cu ele?

— Aveai întâlnire cu o fată. Ce s-a întâmplat cu ea?

— N-a apărut. Nu aştept niciodată prea mult, din motive de siguranţă, dar, de data asta, am aşteptat mai mult decât de obicei. Apoi am mirosit ceva necurat şi am şters-o. Cred că mi-ai întins o cursă, Bulman. Dar înainte de a te omorî, vreau să aflu totul.

Bulman rămase nemişcat, dorindu-şi să nu fi băut atât de mult.

— Vrei să spui că nu le-ai omorât tu?

— Exact. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Pistolul lui Cernov nu se mişcă, rămânând îndreptat spre pieptul lui Bulman. Femeile fuseseră împuşcate în cap.

— Dar, pentru Dumnezeu, eşti asasin profesionist. Cine naiba o să creadă că n-ai făcut-o tu? Caseta video cu informaţii lipsea. Vrei să spui că n-ai luat-o tu?

— Ştii foarte bine că nu. Nu face pe deşteptul, Bulman, că-ţi zbor genunchii. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Ştiu că ai fost în apartamentul meu, aşa că dă-i drumul şi nu mai trage de timp dacă nu vrei să te aranjez chiar acum, fără să mai aştept.

Bulman se uită la pistol, apoi îl privi pe Cernov în ochi. Rusul chiar credea ce spune, pe lângă faptul că, probabil, nu jucase niciodată la cacialma.

— Vrei să spui că nu le-ai omorât pe femeile alea şi nu ţi-ai recuperat înregistrările? Aşa e?

— Ţi-am spus să nu mai tragi de timp. Şi ţi-am răspuns deja la întrebarea asta. Mi s-a întins o cursă. Acum vorbeşte.

— Nu crezi că s-ar putea să fie cei pentru care lucrezi? Nu ţi se pare logic?

— Mi se pare lipsit de sens.

— Ai mai luat legătura cu ei de atunci?

— Las-o baltă. N-am pomenit niciodată despre un el sau o ea. Mi se pare logic că vrei să scapi de mine. Te împiedic în investigaţiile tale. Te-am sfătuit să te opreşti. Ştiai că n-o să stau cu mâinile în sân şi ai găsit o metodă ca să mă opreşti. Mi-ai aranjat o întâlnire ca să poţi să cauţi mai atent la mine acasă, apoi ai aranjat execuţiile astea ca să pară că eu sunt vinovat.

Bulman observă că Cernov nu folosea cuvântul crimă; nu făcea parte din vocabularul lui. Apoi făcu o încercare.

— Ai înnebunit, Aleksei. Eu n-am omorât pe nimeni în viaţa mea. Nici n-am cum. Nu ştiu să trag cu pistolul. Nici măcar tu n-ai putea să mă înveţi.

Cernov tăcu o vreme pentru a cântări situaţia, dar păstră pistolul ridicat şi privirea rece ca gheaţa. Nu era confuz, dar nici sigur pe sine. Trăise atât de mult în umbră, încât nu-i era uşor să recunoască adevărul decât dacă era smuls prin tortură sau prin groază. Lui Bulman îi era frică, dar nu era îngrozit. Cernov observase, în diferite ocazii, toată gama sentimentelor pe care le trăieşte omul în faţa unei ţevi de pistol.

Rămase tăcut atât de mult, încât Bulman fu nevoit să întrebe:

— De ce n-ai raportat? De ce te-ai simţit în pericol dacă nu le-ai omorât tu?

Răspunsul lui Cernov mai întârzie un timp. La un moment dat, mânia îi fulgeră în ochi şi Bulman crezu că îi venise sfârşitul, dar rusul se linişti şi Bulman se hotărî să nu mai spună nimic. Era în mâinile lui Cernov şi nu avea ce să facă. În cele din urmă, Cernov spuse:

— Nu e treaba ta.

— Ai venit aici ca să afli ce s-a întâmplat. Crezi că eu ţi-am întins o cursă. Ei bine, dacă n-am făcut-o eu, atunci cine a făcut-o? Ai început să-l deranjezi pe patronul tău? Asta ar putea însemna sfârşitul tău. Acum eşti un om căutat, fie de către poliţie, fie de către cel care te-a angajat. Îndepărtând riscul ca identitatea ta să iasă la lumină, îşi creează lui însuşi o acoperire. Ai face bine să nu te opreşti în loc.

— Nu. Cernov clătină încet din cap. Încerci să mă zăpăceşti. Dacă voiau să scape de mine, ar fi încercat să mă omoare.

— Nu eşti uşor de omorât, Aleksei. Ca să aibă măcar o şansă, ar trebui să trimită pe cineva mai bun decât tine şi asta nu-i uşor de găsit. Dar Bulman se gândea că cele două femei fuseseră împuşcate exact în mijlocul frunţii. Ucigaşul ştia prea bine să folosească un pistol... doar dacă Cernov nu era un actor excelent, iar Bulman se îndoia de asta. Cernov nu era îngrijorat atât din cauza pericolului în care se afla, de oriunde ar fi venit, ci din cauză că nu ştia ce se întâmplă.

— Ai găsit ceva interesant în apartamentul meu?

În acel moment Bulman se simţi mai ameninţat decât când pusese piciorul în casă. Cernov ezita, nu mai era sigur de nimic şi cel mai simplu mijloc de a rezolva problema era să o elimine.

— Numai materialul pornografic. Ne-a condus la agenţie, dar mai departe n-am ajuns. Presupun că nu vrei să-mi spui pentru cine lucrezi. M-ar putea determina să te ajut. Din nou se aşternu o tăcere lungă, încordată. Asemenea explozibilului prost întreţinut, Cernov devenea din ce în ce mai instabil. Bulman nu

scăpă din ochi degetul de pe trăgaci. Făcuse tot ce-i stătea în putinţă, răspunsese sincer în cea mai mare parte, dar ştia că, în final, reacţia lui Cernov era imprevizibilă şi că venise pregătit să ucidă. Bulman adăugă repede: N-ai prieteni pe care să-i suni? Cineva de încredere?

Cernov zâmbi subţire, fără nici o urmă de umor.

— În meseria mea? Prieteni? Oameni de încredere? Nu cunosc pe nimeni căruia să-i pot încredinţa viaţa mea, pentru că ăsta e singurul fel de încredere care contează. Nu mă plâng. Am o slujbă bună, dar cred că sunt vulnerabil. Şi acum mă întreb dacă merită să am încredere în tine sau ar trebui să joc la sigur şi să te împuşc? Îmi place de tine, dar trebuie să trăiesc şi eu.

— Stai! Mai aşteaptă puţin. Cunoşti pe cineva care obişnuieşte să împuşte în cap? Mi se pare o metodă destul de riscantă. Din câte ştiu eu, trăgătorii noştri sunt învăţaţi să aleagă o ţintă mai mare, corpul şi să tragă mai multe salve ca să fie siguri că duşmanul e mort.

— Vorbeşti despre trupele voastre speciale. Munca noastră e altfel, noi lucrăm în condiţii diferite şi suntem singuri. Se gândi un timp la ce spusese Bulman. Unii dintre noi preferă capul, pentru că oamenii încep să folosească din ce în ce mai mult vestă antiglonţ pentru ţintele obişnuite. Depinde de unghi şi de ce parte a corpului e disponibilă în acel moment. Am tras şi eu în cap, dar nu ca regulă.

Câteva clipe Cernov se lăsase furat de profesionalism, vorbind despre subiectul pe care îl cunoştea cel mai bine.

— Deci, faptul că fetele de la agenţie au fost amândouă împuşcate în cap n-are nici o importanţă? Nu-ţi dă nici un indiciu asupra autorului?

Bulman se lupta pentru viaţa lui.

— Cât de eficient a fost?

— Doar un glonte pentru fiecare. În mijlocul frunţii. Acurateţe perfectă, ca şi cum pistolul ar fi fost pus chiar pe frunte. Nu erau semne de arsuri, aşa că s-a tras de la cel puţin câţiva metri. Remarcabil.

— Ai văzut cu ochii tăi?

— Am şi eu instinctele mele. Când am văzut că n-o găsesc pe Julie, fata cu care trebuia să te întâlneşti, mi s-a făcut frică. M-am dus la agenţie cât am putut de repede. Presa a relatat totul destul de corect. Un foc pentru fiecare. Eu am sunat la poliţie.

Bulman ştia că adusese în scenă o umbră, pe cineva care lucra mai bine decât Cernov, pe care unii începeau să-l considere uzat.

— Guliev. E posibil.

— Guliev? Crezi că el e aici?

— Galina Guliev. E femeie. Asta ar explica de ce a intrat atât de uşor în agenţie. Totul e un spectacol pentru ea. Vrea să arate că e mai bună decât bărbaţii. E stilul ei, dar nu pot să fiu sigur.

— Câţi dintre voi mai sunt aici?

— Nici unul, din câte ştiu eu. Unii sunt împrăştiaţi prin Europa, alţii au plecat în America să lucreze pentru Companie.

— Crezi că ea ţi-ar face aşa ceva?

Cernov făcu o grimasă. Îşi arăta oboseala, dar pistolul rămăsese în aceeaşi poziţie.

— Ar face aşa ceva oricui. Mai ales bărbaţilor, îi place să-i distrugă.

— Atunci ea trebuie să fie. Ai avut un înlocuitor despre care nu ştiai şi care s-a hotărât să preia numărul tău. Văzu că vorbele lui avuseseră un oarecare impact, aşa că adăugă imediat: Ştiau că foloseşti agenţia, poate chiar ţi-au recomandat-o.

— Şi ştiau că ştii şi tu.

Cernov era la jumătatea drumului spre autoconvingere.

Bulman îşi pusese în practică prima lovitură sub o presiune considerabilă. Nu se baza numai pe ea, dar pentru prima oară văzu că Cernov dădea semne de relaxare. Voia să-şi schimbe poziţia, dar echilibrul situaţiei era prea fragil ca să rişte să-l distragă pe Cernov tocmai acum. Piciorul stâng îl durea cumplit, dar rămase nemişcat, cu o expresie impenetrabilă. Simţi sudoarea alunecându-i pe tâmple şi sub bărbie. Exact în momentul în care crezu că Cernov voia să lase pistolul jos, telefonul sună şi rusul sări în picioare, învârtind pistolul prin cameră ca un animal căzut în capcană.

— E doar telefonul.

Bulman înălţă o mână şi se ridică încet.

— Stai jos. Ce crezi că faci?

— Vreau să răspund, asta e tot.

Dar ţârâitul se oprise deja, iar vocea lui înregistrată spunea cuiva că nu era acasă şi că avea să-l caute mai târziu dacă lăsa un mesaj după semnalul sonor. Lăsase robotul telefonic deschis şi îşi blestemă ghinionul.

Mâna lui Bulman întinsă cobora încet spre telefon, dar Cernov se răsti la el:

— Lasă-l!

Când cel care sunase începu să vorbească, Bulman îngheţă.

— Sunt Rod, domnule Bulman. Numerele pe care mi le-aţi dat

sunt strict secrete. N-am cum să aflu ale cui sunt. De data asta nu pot să vă ajut.

Dar Bulman nu mai asculta. Mai mult simţi decât îl văzu pe Cernov luând decizia finală.

Cernov spuse pe un ton care exprima perfect soarta lui Bulman:

— Deci, ai găsit numai pozele porno, nu? Adio, Bulman.

12

Bulman se prăbuşi ca o cărămidă când apucă telefonul. Se întoarse în cădere şi, înainte de a lovi pământul, telefonul pe care îl ţinea în faţă se zdrobi în mâinile lui, ca şi cum o forţă irezistibilă ar fi încercat să i-l smulgă. Aruncă ceea ce mai rămăsese din el, cu toată puterea, în capul lui Cernov şi se învârti până când lovi un scaun care se deplasă, dar nu suficient de departe. Se lupta ca o fiară pentru supravieţuire, dar lupta lui putea fi încheiată printr-un singur foc de pistol.

Se ascunse în spatele unui fotoliu şi ieşi în partea cealaltă, riscând să arunce o privire spre locul unde îl văzuse ultima oară pe Cernov. Rusul stătea tot acolo şi cu o mână îşi pipăia faţa însângerată. Telefonul îl lovise chiar la baza nasului şi o muchie ascuţită îi tăiase adânc fruntea şi o arcadă. Sângele curgea abundent, iar el încerca să şi-l şteargă din ochi. În mâna cealaltă avea încă pistolul şi, deşi nu mai vedea nimic, din instinct îl ţinea la fel de ferm. Firul telefonului îi atârna pe umăr, iar ceea ce mai rămăsese din aparat zăcea într-o grămăjoară la picioarele lui, pătat de sânge în locurile care îl loviseră peste faţă.

Lui Bulman îi luă o fracţiune de secundă ca să-şi dea seama unde era şi tot atât lui Cernov ca să tragă un glonte spre locul în care bănuia că se ascunde Bulman. Acesta se cutremură de precizia focului tras orbeşte; gloanţele trecuseră periculos de aproape.

Bulman se uită împrejur după o armă. Pe cămin se afla o statuetă de bronz, reprezentând o femeie. Traversă camera de-a buşilea. Cernov îl auzi şi se răsuci ca să tragă din nou, dar Bulman îl împinse din spate cu toată puterea, iar rusul se împiedică şi căzu în genunchi, dar chiar şi atunci dădu dovadă de profesionalism, urmărind zgomotul înfundat al mişcărilor lui Bulman şi trase din nou.

Glontele zbură aiurea şi lovi o vitrină care se sparse cu zgomot, ca o explozie. Asta, mai mult decât orice, îl împinse pe Bulman înainte. Apucă statueta, în timp ce Cernov se ridică şi se întoarse instinctiv spre sunetul primejdios.

Amândoi ochii lui Cernov erau orbiţi: unul din cauza sângelui care curgea din el, celălalt din cauza sângelui de la rana de pe frunte. Nu vedea aproape nimic, dar Bulman avea o siluetă greu

de ratat. Trase chiar în clipa în care Bulman, simţind pericolul, sări într-o parte, se izbi de canapea şi îşi pierdu echilibrul. Se prăbuşi într-o direcţie nepotrivită şi îl văzu pe Cernov întorcându-se din nou.

Singura parte a corpului lui Cernov la care Bulman putea ajunge, după ce se lovi puternic de podea, erau picioarele. Se întinse cât putu, ca să-l împingă din spatele genunchilor şi rusul se prăbuşi încet. Când ajunse la pământ, Bulman încercă să se ridice. Din întâmplare, căderea îl întorsese pe Cernov cu faţa spre Bulman, care se ridică greoi în picioare.

Bulman văzu pistolul înălţându-se spre el, văzu gaura ţevii largă cât un tunel şi simţi mirosul persistent de la împuşcătura anterioară. Apoi, cu o disperare nebună, ridică statueta şi o lăsă să cadă în capul lui Cernov cu numai o fracţiune de secundă înainte ca acesta să apese pe trăgaci. Glontele intră în podea şi Cernov se prăbuşi din nou. Bulman se târî după pistol, apoi merse împleticindu-se până la cel mai apropiat scaun.

Se aşeză ca să-şi revină şi rămase holbându-se la masa însângerată a corpului lui Cernov. Deodată, o durere ascuţită îi cuprinse mâna dreaptă şi îşi dădu seama că încă mai strângea statueta, de parcă i-ar fi fost sudată de mână. Se chinui să-şi desfacă degetele, dar fu nevoit să lase pistolul deoparte pentru a le desprinde unul câte unul de pe metal. Când reuşi să-şi mişte mâna, găsi încărcătorul armei şi îl goli, apoi strecură gloanţele în buzunar şi îl scoase pe cel de pe ţeavă. Luă atât pistolul, cât şi statueta de bronz şi se ridică, fără să ignore posibilitatea ca Cernov să joace teatru.

Cernov avea un cucui uriaş în moalele capului şi pielea era tăiată.

— Întoarce-te, spuse el. Îşi dădu seama că era o cerere stupidă exact în clipa în care o rosti, dar, ca şi cum i-ar fi ascultat cuvintele, Cernov se răsuci parţial pe spate.

Rusul avea ochii deschişi, dar expresia lor îngheţată era ascunsă sub valul de sânge. Privirea lui se fixase parcă asupra lui Bulman, dar făcea un efort uriaş ca să vadă prin perdeaua roşie. Buzele i se mişcară; erau uscate şi crăpate, ca şi cum ar fi avut nevoie urgent de o băutură. Dar Bulman nu era dispus să rămână descoperit în faţa unui om atât de periculos. Era convins că Cernov arăta mult mai rău decât se simţea cu adevărat.

Bulman se hotărî să-l lege mai întâi pe Cernov, apoi să-i îngrijească rănile. Rusul încercă să spună ceva şi Bulman se apropie de el, dar păstră distanţa, aşa ca acesta să nu-l poată

înhăţa.

— Dacă nu te omor eu, o va face Firma.

Cuvintele ieşiră însoţite de un suspin lung şi dureros.

Cernov nu emitea ameninţări zadarnice, dar, în acel moment, nu era deloc în situaţia de a le pune în aplicare.

Bulman nu răspunse. Nu-i surâdea ideea de a se duce în bucătărie după sfoară, lăsându-l pe Cernov acolo. Se uită înjur după ceva cu care să-i lege mâinile ca măsură de precauţie. Cernov horcăi şi, când Bulman se uită din nou la el, ochii deschişi nu mai vedeau nimic prin valul de sânge. Îşi dădu seama imediat.

Bulman se aşeză pe un genunchi, fără să se apropie prea mult, se întinse ca să apuce una din mâinile lui Cernov şi îi căută pulsul. Propria lui inimă începu să se zbată când nu-l găsi. Nici măcar Cernov nu putea să fie atât de prefăcut. Bulman îi pipăi carotida, căutând disperat un semn de viaţă, dar nu găsi nimic. Cernov era mort şi el îl omorâse.

Bulman rămase un timp în genunchi. Puterile îl părăsiseră şi se afla încă sub influenţa şocului.

— Ridică-te, ticălosule!

Vocea îi tremura, dar nu mai avea nici o importanţă. Covorul era plin de sânge şi asta îl îngrijora mai mult decât faptul că omorâse un asasin. Puse mâna pe pieptul lui Cernov, ca şi cum ar fi vrut să-i facă un masaj cardiac, dar nu era decât un gest derutat, pentru că nu ştia ce să facă mai întâi.

Se ridică încet şi se aşeză pe scaunul cel mai apropiat care, din întâmplare, era chiar cel pe care stătuse Cernov. Încă simţea căldura corpului său. Rămase acolo, cu mâinile împreunate pe genunchi, holbându-se la cadavrul celui care încercase să-l omoare. Fusese legitimă apărare, dar avea sentimentul că anumite interpretări puteau foarte uşor să o transforme în crimă. Asta era problema: nu ştia unde să se ducă şi la cine să apeleze. Cu telefonul distrus, era izolat.

Nu-şi dădu seama cât timp a rămas acolo, dar degetele îl dureau la încheieturi, unde le strânsese prea tare şi încercă să le dezmorţească. Gestul nu-l ajută însă să-şi limpezească gândurile. Era prins în capcană. Experienţa de poliţist îl îndemna să sune la poliţie. Dar acesta ar fi fost un pas spre dezastru. Cineva aştepta exact o astfel de situaţie, mană cerească, pentru a-l scoate definitiv din joc.

Era deja trecut de zece seara. Era singur şi, orice s-ar fi hotărât până la urmă să facă cu cadavrul, nu putea să se

descurce fără ajutor. Treptat îşi dădu seama că trebuia să lase corpul în casă pe timpul nopţii. Ideea îi provocă greaţă.

Se ridică de pe scaun şi rămase nemişcat, neputând să-şi desprindă privirea de corpul neînsufleţit al rusului. Trăia un coşmar. Era din ce în ce mai convins că trebuia să anunţe poliţia, dar asta însemna să folosească telefonul altcuiva sau să meargă la cea mai apropiată cabină telefonică. Astfel ar fi avut timp să se gândească mai bine şi să respingă ideea de a se implica. N-ar fi fost un lucru inteligent. Avea reputaţia unui excentric, aşa că avea să fie excentric şi să nu anunţe pe nimeni până a doua zi.

Începu să facă puţină ordine prin cameră: puse scaunele la locul lor, adună rămăşiţele împrăştiate ale telefonului şi le aruncă într-un coş, după ce scoase discul cu numărul de apel. Găsi o cantitate surprinzătoare de sânge pe bucăţile de telefon pe care nu se mai obosi să le şteargă. Orice ar fi făcut, pentru un detectiv tenace ar fi rămas, oricum, câteva urme de găsit.

Se învârtea în jurul cadavrului ca şi cum ar fi vrut să netezească o cută din covor, semn că începuse, treptat, să accepte situaţia. Adevăratul şoc abia de-acum avea să vină. Făcu o cafea şi se aşeză în faţa lui Cernov, sorbind din ceaşcă şi gândindu-se că rusul nu reprezenta nici o pierdere pentru societate şi că mulţi oameni s-ar fi simţit uşuraţi văzându-l aşa, mort şi golit de puteri, după ce trăsese ultimul foc şi omorâse ultima victimă. Bulman se cutremură. Cernov era prea aproape.

Din când în când arunca o privire spre vitrina spartă de glontele lui Cernov şi cioburile îi atraseră atenţia. Nu putuse niciodată să-şi permită prea mult, dar adunase o colecţie valoroasă de căni şi farfurii din secolul al optsprezecelea şi începutul secolului al nouăsprezecelea. Era tot ce reuşise să cumpere de-a lungul anilor şi le alesese cu multă grijă. Îi lipsea voinţa de a cântări exact pagubele colecţiei sale.

Bulman rămase treaz toată noaptea. Nu se simţea în stare să doarmă. Nu avea atâta sânge rece, orice i-ar fi făcut Cernov. Stătu în sufragerie cu cadavrul, moţăind în fotoliu şi uneori chiar dormind, dar avea coşmaruri atât de cumplite, încât se trezea imediat. La miezul nopţii, când deschise din nou ochii obosiţi, îl îngrozi ceea ce văzu, stomacul i se revoltă şi fugi la baie ca să vomite.

Zorile îl găsiră într-o stare îngrozitoare şi, când încercă să se ridice, găsind cadavrul tot acolo, îşi dădu seama, pentru a nu ştiu câta oară, că Cernov nu avea să se mai trezească niciodată. Se uită în oglindă şi încasă un nou şoc.

Duşul şi bărbieritul îl curăţară de sânge şi de sudoarea cristalizată a fricii, dar nu-l ajutară cu nimic în privinţa stării de spirit. Cea mai crudă era conştiinţa că nimic nu se mai putea schimba. Cernov nu avea să mai plece nicăieri.

Bulman îşi schimbă toate hainele, se duse la biroul lui vechi, umblă la compartimentul secret din spatele lui şi scoase nişte bani. Aruncă o ultimă privire corpului neînsufleţit, se îndreptă spre uşă şi ieşi, apoi încuie uşa după el. Se sprijini câteva secunde de perete, eliberat de privelişte a cadavrului.

Merse pe jos o bucată de drum, apoi luă un taxi care îl duse până la Tottenham Court Road. Cumpără un telefon nou, un robot şi nişte mâncare preparată şi se întoarse în apartament cu aceeaşi speranţă absurdă că, între timp, Cernov îşi revenise miraculos şi dispăruse. Dar corpul era tot acolo. Deschise fereastra.

Conectă telefonul şi îl sună pe Spider Scott la birou, sperând din tot sufletul că era acolo. Când îl găsi, îi spuse pe un ton pe care Scott nu-l mai auzise niciodată:

— Ajută-mă Spider. Am probleme mari.

Scott ajunse spre prânz, cerându-şi iertare pentru întârziere şi nu-i plăcu deloc felul în care arăta Bulman. Când intră în sufragerie, înţelese de ce.

— Iisuse Hristoase, ăsta e tipul în apartamentul căruia am intrat. E...? Bineînţeles că e. Dumnezeule, ce naiba s-a întâmplat?

Bulman îi povesti, iar Scott se prăbuşi pe un scaun, neputând, ca şi Bulman mai devreme, să-şi ia ochii de la rusul mort.

— Ai curăţat totul? întrebă Scott.

— Resturile telefonului sunt în coş. Putem să le aruncăm.

— Şi statueta de bronz? Ce naiba ai făcut cu ea?

Bulman rămase şocat de propria sa neatenţie, oricât de justificată ar fi fost. Căutară statueta şi o găsiră rostogolită sub un fotoliu. Scott o ridică cu o batistă, în virtutea obişnuinţei şi o spălă în chiuvetă. O şterse, îl întrebă pe Bulman unde îi era locul şi o puse înapoi pe cămin.

— E mult sânge pe covor, spuse Scott. Nu cred că o să reuşeşti să-l scoţi.

— Până atunci o să cumpăr un covor ieftin ca să acopăr petele. Bulman îi era foarte recunoscător lui Scott pentru ajutor şi nu-i scăpă neobservat faptul că fostul spărgător nu sugerase nici măcar o dată să sune la poliţie. Pur şi simplu nu-i trecea prin minte. Prietenia lor, legată pe vremea când Scott se ocupa de

jafuri şi bazată pe respect reciproc, era probabil unică. Trebuie să mă ajuţi, Spider.

Scott se uită în jur cu o privire profesionistă, ca să vadă dacă nu le scăpase ceva.

— Oricând, răspunse el.

Dar înţelesese greşit.

— Trebuie să aşteptăm până la noapte, ca să mutăm cadavrul.

— Vrei să te ajut să-l muţi? Haide, George, aşa o să fiu la fel de implicat ca şi tine.

— Nu mă descurc singur. Ar trebui să-l târăsc pe scări, să-l trag în maşină şi să fac acelaşi lucru şi în partea cealaltă. Am nevoie de ajutor.

— Şi ce vrei să faci cu el, George? Unde te gândeşti să-l arunci?

— La el acasă. O să treacă zile sau chiar mai mult până o să-l găsească cineva.

Lui Scott nu-i venea să creadă.

— Adică, vrei să intru din nou în casa aceea, în timp ce el aşteaptă afară? Nici nu mă gândesc. Până atunci cadavrul o să înceapă să se scurgă în stradă. Deja a început să pută. Ar fi mai bine să anunţi pe cineva.

— Nu pot să-l las aici, ce naiba! Trebuie să-l mutăm.

Scott se aşeză din nou. Ştia că nu putea să-l lase baltă pe Bulman, dar avea o limită până la care era dispus să se implice.

— Te ajut să-l scoţi afară, dar eu nu mai intru în apartamentul lui ca să-l lăsăm acolo. Îl aruncăm în râu, îl lăsăm pe stradă sau ceva de genul ăsta.

— Numai atât poţi să faci?

— Numai atât sunt dispus să fac. Nu vreau să fiu amestecat. Maggie ar face infarct numai dacă ar şti despre ce vorbim. Altfel, rămâi singur, George. În fond, tu l-ai omorât. Imediat după ce spuse acest lucru, îi păru rău. Ştia că Bulman nu avusese nici o intenţie să-l omoare. Îmi pare rău, n-am vrut să sune aşa.

— Nu, ai dreptate. Îl aruncăm. Ce mai contează? Mă duc să caut o pătură veche.

— Ai grijă să tai eticheta producătorului şi pe cele de la spălătorie. Cred că aveai noroc cu carul când lucrai la poliţie.

Tachinat prietenește, Bulman reuşi să zâmbească stins. Se bucura că Scott era lângă el.

— Nu mai sunt eu însumi, spuse el. Am stat treaz toată noaptea din cauza asta. Mi-a vorbit puţin, cu mare greutate, dar era lucid. M-a ameninţat, ticălosul. Bulman îl privi fix pe Scott şi

ochii îi sclipiră. Mi-a dat un indiciu. Nu ştiu exact persoana, dar am aflat ce organizaţie e în spatele acestei nebunii. Aveam eu bănuielile mele, dar erau vreo trei posibilităţi. Acum ştiu sigur că e Firma. Mă duc după pătură.

Scott se încruntă nemulţumit când auzi ce spusese Bulman. Avusese multe necazuri cu Firma chiar şi când lucrase pentru ei. Când Bulman ieşi din cameră, Scott privi expert în jurul său. Văzu vitrina spartă şi grămăjoara de cioburi de pe jos. Nu pricepea cum putuse să-i scape mai devreme. Desprinse bucata de geam care atârna în ramă şi o scoase cu atenţie, apoi se duse în bucătărie ca să aducă un făraş şi o perie.

În timp ce aduna cioburile de pe jos, îl auzi pe Bulman înjurând în dormitor, unde căuta o pătură veche. Scott puse geamul în coş şi curăţă cioburile din interiorul vitrinei. Cu rama curăţată de resturile de sticlă, vitrina arăta aproape normal, cu excepţia unei farfurii şi a unei căni sparte, pe care le îndepărtă cu grijă. Bulman avusese noroc că pierduse un singur set, dar ar fi fost distrus dacă ar fi aflat că era chiar premiul Dr. Wall, un Worcester albastru cu alb. Scott îl puse în coş, alături de geamul spart, pentru că nu mai putea fi recuperat. Bulman avea să afle la timpul lui.

Scott mută celelalte căni ca să acopere spaţiul gol şi atunci văzu glontele înfipt în placa de lemn din spatele vitrinei. Îl trase afară cu un briceag şi îi dădu drumul în buzunar. Apoi se duse să vadă de ce întârzie Bulman. Acesta îşi ţinea cearşafurile curate într-o ladă, sub pat. Când Scott intră în cameră, tocmai le împacheta la loc. Pe pat era aruncată o pătură veche, zdrenţuită.

După douăzeci de minute, Cernov era înfăşurat în pătură, iar capetele acesteia erau legate cu o bandă adezivă groasă, care trecea de câteva ori şi în jurul corpului. Le mai rămăsese mult timp de pierdut şi asta era cel mai rău.

Bulman îşi aduse aminte de inginerul de la British Telecom, al cărui telefon provocase în ultimă instanţă crima şi îl sună.

— Rod? Îmi pare rău, dar aseară mi s-a spart telefonul şi a trebuit să-mi iau unul nou. Nu merita să-l repar, era prea demodat. Ce noutăţi ai?

— Aveţi noroc că m-aţi găsit. Nimic bun. Nu ştiu de unde aveţi numerele alea, dar sunt tari, strict secrete. Interzise pentru cei ca mine. Nu numai că nu sunt pe listă, dar oficial nici nu există. Îmi pare rău, dar pentru asta trebuie să încercaţi mai sus de mine.

— Nu le-ai încercat? întrebă Scott după ce Bulman închise

telefonul.

— M-am gândit că, înainte de a suna, ar fi bine să ştiu la cine. Numerele astea erau să mă coste viaţa.

Bulman scoase din buzunar lista originală a lui Scott, în timp ce acesta privea neîncrezător aparenta lui lipsă de prevedere.

Bulman rămase nepăsător la mustrarea mută a lui Scott. Şocul anterior îi trecuse acum, când Cernov era acoperit cu pătura. Fixă casetofonul la robotul telefonic şi formă primul număr. Sună de câteva ori şi apoi se opri.

— Cel puţin e conectat, observă Bulman cu răceală. O să mai încerc din când în când.

Formă al doilea număr. O voce de bărbat spuse: „Lăsaţi-vă numele şi numărul de telefon şi vă vom căuta. Spuneţi codul de prioritate”. Bulman închise şi se uită la Scott.

— Cred că avem o pistă. Să-l încercăm şi pe ultimul, înregistrarea era aceeaşi, dar cu o voce diferită, tot bărbătească şi fără mesajul relativ la cod.

Atmosfera din încăpere se schimbă. La început fusese teamă, stare de şoc, aproape panică. Apoi sosirea lui Scott îl calmase pe Bulman mai mult decât era dispus să recunoască. Scott trecuse prin atât de multe situaţii dificile, încât Bulman avea impresia că nimic nu-l mai putea doborî. Prezenţa lui era reconfortantă. Bulman omorâse un om şi nu avea cum să scape uşor de asta. Faptul că Scott se afla acolo era foarte important.

Oricât de dezastruoasă ar fi părut situaţia, cu puţin noroc puteau să o rezolve. Dar acum intrase în scenă un element nou, pe care amândoi ajunseseră să-l deteste. Faptul că nu primiseră nici un răspuns la telefon părea mai ameninţător decât orice. Pentru ei însemna pericol, minciună, trădare şi neprevăzut. Nu fusese întotdeauna aşa. Existaseră momente în care fuseseră recunoscători pentru ajutorul *cenuşiilor,* dar nu făcuseră cu adevărat parte din instituţie, fiind, în consecinţă, doar nişte unelte bune de folosit şi apoi de aruncat la coş. Cooperarea temporară era doar o iluzie, nu era reală.

Scott spuse:

— Să ştii că lucrurile s-au mai schimbat... Nu mai pot să scape ca înainte. Astăzi atitudinile sunt diferite.

Bulman se uită lung la corpul învelit în pătură.

— Uită-te la el şi pe urmă repetă ce-ai spus. Încă mai există câţiva dintre vechii lor oameni care au rămas la fel de buni în meseria lor. Nu neg nevoia de a ne apăra drapelul, dar unii dintre ei nu sunt buni de nimic. Ca şi în alte domenii, oamenii lor nu

sunt toţi perfecţi. Există şi între ei ticăloşi care fac abuz de putere şi cred că tocmai am dat de urma unuia dintre ei. Să ştii că nu e nevoie decât de unul.

— Dar ce legătură are cu ambasadorul american? El sau fiul lui par să fie ţinta, iar încercările tale de a-l ajuta nu sunt prea bine văzute. Nu pierde perspectiva, George. Cernov n-a fost trimis ca să te omoare, ci ca să te sperie. Femeile au fost ucise ca să-l înfunde pe el, nu pe tine. A doua oară a venit la tine ca să obţină nişte informaţii, pentru că patronul lui nu vrea să-l lumineze. Dacă între timp ţi-a pus gând rău, asta e treaba lui, dar n-a primit nici o instrucţiune în acest sens. Orice mizerie care ţi se face are scopul de a te împiedica să înlături mizeriile care li se fac americanilor.

— Ce predică lungă din partea ta, Spider!

— Da. Ca un detectiv promovat la gradul de detectiv şef, zilele astea stau în fund şi mormăi. Dar ştii că am dreptate.

Bulman nu răspunse. Încerca să găsească o modalitate de a afla cine era legătura lui Cernov. Întunericul se lăsa mult prea încet; puseră ceva de mâncare la microunde, dar le fu imposibil să mănânce cu cadavrul lângă ei. Făcură curăţenie – Bulman nu avea maşină de spălat vase – şi neliniştea se strecură din nou în încăpere.

— Nu putem să-l scoatem pe scări, spuse Scott. O singură persoană dacă iese din vreun apartament sau vine târziu acasă, am încurcat-o. În spate ce e?

Ar fi trebuit să se gândească la asta cu mult timp în urmă, dar nici unul nu avusese chef să atace subiectul. Acum erau în criză de timp, problema devenise urgentă şi soluţia nu era deloc la îndemână.

— Mă duc să iau maşina, spuse Bulman lăsându-l pe Scott, care nu făcuse nici o mişcare, să rezolve problema.

După ce Bulman ieşi, Scott stinse lumina şi se apropie de ferestrele din spate, le deschise şi se uită în jos. Din câte putea să vadă, în spate era o grădină publică. Casa se afla într-o piaţă veche, iar în mijloc avea un mic parc. Trei laturi erau mărginite de garduri pe lângă care trecea câte o stradă. Pe cea de-a patra latură se afla clădirea impunătoare din epoca victoriană. Trebuia să existe măcar o poartă în grădină care să dea în stradă.

Scott era agitat. Ar fi trebuit să se gândească din timp, în loc să lase totul pe ultima clipă.

Până se întoarse Bulman trecură parcă ore fără sfârşit, iar când acesta intră, era clar că operaţiunea era foarte aproape,

pentru că devenise tot un pachet de nervi. Scott îi comunică imediat:

— Va trebui să-l coborâm pe geam în spate, apoi să ocolim ca să-l luăm.

— Grădina aparţine celor de la parter. Eu n-am cheile de la porţi.

Scott, care aprinsese lumina, se înfurie.

— Te-ai trezit cam târziu să-mi spui asta. Ai stat aici toată ziua şi nici măcar nu ţi-a trecut prin cap. Trebuie să scăpăm cumva de cadavrul ăsta nenorocit. O să forţăm încuietorile. Du-te şi adu nişte frânghie ca să-l lăsăm jos.

Bulman îl privi mirat.

— Frânghie? N-am frânghie.

Lui Scott nu-i venea să creadă. Venise să-şi ajute prietenul, cândva unul dintre cei mai buni detectivi, dar acesta începea să uite lucrurile elementare. Era pe punctul de a exploda, când îşi dădu seama că povestea asta cu crima îl tulburase pe Bulman mai mult decât se vedea pe el. Pur şi simplu nu era în stare să gândească limpede în acel moment. În alte împrejurări situaţia ar fi fost de-a dreptul comică, dar acum aveau un cadavru de aruncat şi dintr-odată sarcina devenise cumplit de grea, iar afară parcă îi aştepta o lume întreagă să-i arate cu degetul.

— Bine, aşteptăm până la ora trei şi pe urmă îl împingem afară.

— Între clădire şi grădină e un pasaj îngust. Acolo sunt ţinute lăzile de gunoi şi fiecare locatar de la parter are propria poartă cu cheile. Nu putem să-l aruncăm în partea asta a gardului.

— Am impresia că te joci cu nervii mei, George. Am fost nevoit să inventez o poveste ca să-i explic lui Maggie de ce nu vin acasă toată noaptea şi acum tu ridici obstacol după obstacol. Nu meriţi nici un pic de ajutor. Ai nişte sfoară?

Bulman se duse în bucătărie şi se întoarse cu mai multe ghemuri desfăcute de sfoară de diferite mărimi.

— Îmi pare rău, Spider. Nu pot să-mi adun forţele să ies din starea asta. Sunt terminat.

— Bine, să sperăm că asta o să ţină. Hai să-l legăm fedeleş.

Era o îndeletnicire sinistră. Folosiră aproape toată sfoara adusă de Bulman şi se aşezară neliniştiţi pentru a aştepta încă două ore. Îl târâră pe Cernov sub fereastra din dormitor şi se întoarseră în sufragerie. Cel puţin cadavrul nu mai era la vedere, dar acest sentiment de uşurare dispăru când Scott stinse toate luminile. Rămaseră în întuneric, ascultând zgomotele slabe care

intrau prin fereastra deschisă.

Conversaţia se stinse când se apropie momentul. Încăperea semăna cu un bloc de gheaţă pe măsură ce aerul rece al dimineţii intra în apartament, dar frigul izvora mai mult din propria lor nelinişte.

Când ceasul de pe cămin bătu ora trei, se ridicară fără un cuvânt şi se îndreptară bâjbâind spre dormitor. Scott se aplecă peste pervaz şi scrută întunericul de dedesubt. Nu vedea nimic şi nu putea să cântărească situaţia.

— Cât de lat ziceai că e pasajul?

— Un metru, un metru şi ceva.

— N-o să meargă, spuse Scott. Putem să-l coborâm, dar n-o să reuşim să-l legănăm atât de tare, încât să treacă dincolo de gard.

Întunericul era atât de dens, încât cei doi abia se vedeau unul pe altul. Afară totul părea încremenit.

— Ce rău se mai poate întâmpla?

— Nu avem experienţă la aruncat cadavre. Ridică-l pe pervaz. Bulman nu se mişcă. Ridică-l, George, dacă nu vrei să te las cu el pe cap.

Împreună reuşiră să-l pună pe Cernov pe pervaz, unde rămase în echilibru fragil, dar ţinut bine de cei doi bărbaţi.

— Dă-i drumul, spuse Scott. Îl ţin eu.

Cernov atârna cu picioarele înainte, iar Scott îl ţinea de umeri. Bulman ştia ce voia să facă Scott, dar nu avu putere să protesteze. Rămase lângă fereastră, cu spatele lipit de perete şi închise ochii. Îi era mult mai uşor să înfrunte o ameninţare personală decât să accepte faptul că încălca legea pe care fusese învăţat să o respecte necondiţionat.

Scott îşi schimbă strânsoarea, lăsă corpul lui Cernov să se încline spre podea, îndoi genunchii şi-i făcu un vânt puternic; cadavrul dispăru în noapte. Scott se aplecă pe geam ca să audă izbitura înăbuşită, care parcă nu sună exact aşa cum ar fi trebuit să sune.

13

— Adu maşina în spatele grădinii. Scott închise repede geamul. Eu merg pe jos.

După ce Cernov fu scos, în sfârşit, din apartament, Bulman intră în acţiune şi plecă în grabă. Scott voia să mai arunce o privire prin casă, ca să se asigure că orice urmă a lui Cernov dispăruse odată cu el, dar rezistă tentaţiei de a aprinde lumina şi îl urmă pe Bulman.

Când ajunse în stradă, Bulman nu reuşise încă să pornească maşina. Scott veni lângă el, se aplecă la geamul deschis şi mârâi:

— Aşa, trezeşte tot cartierul. În acel moment motorul porni şi el se îndepărtă în fugă. Ajunse în spatele grădinii înaintea lui Bulman, care rămăsese să încălzească motorul ca să nu aibă vreo pană şi găsi imediat poarta grea.

Meşteri cu cheile lui şi deschise încuietoarea, lăsând poarta întredeschisă pentru Bulman. Grădina era acoperită în cea mai mare parte cu iarbă, dar în mijloc avea un aranjament de flori care abia se zărea. Se strecură ca o pisică până sub geamurile lui Bulman şi îl găsi pe Cernov agăţat de gard, în partea dinspre grădină. Cernov atârna cu capul în jos, iar capătul păturii era sfâşiat şi prins între ţepii ascuţiţi ai gardului.

Scott încercă să-l tragă, dar abia când sosi şi Bulman, să-i dea o mână de ajutor, reuşiră să-l desprindă. Apoi îl cărară la maşină şi îl înghesuiră în portbagaj. Scott încuie poarta şi se aşeză lângă Bulman, care spuse:

— Încotro?

— La periferie. Trebuie să ajungem cât mai departe de aici. Şi mergi numai pe străzi lăturalnice. Nu te apropia de nici o stradă principală.

Bulman conducea cu farurile stinse, încercând să se împace cu ceea ce făcea. Străzile erau pustii la ora patru dimineaţa, dar nu peste mult timp oamenii aveau să înceapă să plece la muncă. Între cei doi se instaurase un sentiment de uşurare – cel puţin scoseseră cadavrul din clădire – dar Scott întorcea din ce în ce mai des capul pentru a privi înapoi. După un timp spuse:

— Avem companie.

— Nu se poate. Nu e nici o lumină în spatele nostru.

— Am mai urmărit şi eu cu farurile stinse. Nu e o treabă uşoară, ar trebui lăsată pe mâna experţilor. Opreşte după primul colţ şi lasă-mă pe mine la volan.

— Am pregătire. Mă descurc.

— Nu-mi pasă nici dacă ai ieşit primul la Indycar, ăsta e domeniul meu şi adu-ţi aminte că nu urmăreşti, ci fugi. Întoarce aici şi opreşte.

Bulman întoarse, frână, scoase din viteză şi se chinui să sară peste schimbătorul de viteze.

Scott coborâse înainte ca maşina să oprească de tot. Alergă în partea cealaltă, se urcă şi porni, trântindu-l pe Bulman în scaun. Anii dispărură în clipa în care simţi volanul vibrând în mâinile sale relaxate. Nu-şi amintea când gonise ultima oară pe străzi în inima nopţii, dar parcă fusese ieri.

Concentrat asupra drumului, Scott nu mai auzea ţipetele lui Bulman la fiecare curbă pe care o lua cu o îndemânare perfectă. Se simţea bine, dar nu era nesăbuit, aşa cum credea Bulman.

Goana era incredibilă, iar Bulman se linişti treptat şi singurul zgomot rămase cel al motorului şi, uneori, scârţâitul roţilor. Când Bulman se obişnui cu stilul de conducere şi priceperea lui Scott, se simţi asaltat de un vag sentiment de nemulţumire faţă de sine. Era salvat de un ticălos bătrân.

Îl privi pe Scott, văzu concentrarea totală a acestuia şi îşi dădu seama că n-avea nici un rost să vorbească cu el; Scott uitase de prezenţa lui. Îl imită pe Scott şi se uită în urma lor. Nimeni nu putea să-l urmărească pe Scott cu viteza şi priceperea lui decât dacă le avea pe amândouă.

În timpul acestei curse nebuneşti – curbele, accelerările bruşte, farurile din spate care se apropiau sau rămâneau în urmă – Bulman nu scăpă din vedere faptul că aveau un cadavru în portbagaj şi, că dacă vreun echipaj de poliţie le-ar cere să oprească, Dumnezeu ştie ce s-ar întâmpla.

— Îmi pare rău, spuse el. Ar trebui să fiu mai tare. Dar e prima oară când omor pe cineva.

De fapt, vorbea mai mult cu sine, răstignit în scaun, fără centura de siguranţă.

Fără să-şi desprindă privirea de pe şosea, Scott spuse:

— Tipul ăsta e bun, dar se încrede prea mult în noroc.

Ca şi cum ar fi vrut să-şi dovedească afirmaţia, Scott înclină periculos maşina pe două roţi, menţinând direcţia, iar în spatele lor se auzi un zgomot infernal de metal zdrobit şi în oglinda retrovizoare apăru o lumină orbitoare, ca un meteorit lovindu-se

de pământ. Farurile străpunseră cerul întunecat ca nişte reflectoare, străbătură aerul nopţii cu zvâcniri necontrolate şi apoi se stinseră. Maşina se lovi de pământ, se răsuci, alunecă scrâşnind pe o parte şi intră într-un şir de maşini, izbindu-se din una în alta până când lumina dispăru complet.

Scott nu văzu deznodământul, fiindcă întoarse după un colţ şi încetini, călcând pe frână până când ajunseră la viteza normală. Abia atunci îşi dezumflă obrajii, răsuflând uşurat.

Bulman zise:

— Poate are cineva nevoie de ajutor.

— Săracul, replică sarcastic Scott. Acum, hai să ieşim din oraş.

Nu ajunseră atât de departe cât ar fi vrut. Treptat maşinile se înmulţiră pe şosele şi, deşi acest lucru nu reprezenta în sine un pericol, nu voiau ca maşina lor să fie recunoscută de cineva. Un echipaj de poliţie care trecu pe lângă ei le aminti că erau încă foarte vulnerabili. Scott opri într-o piaţă cu grădină în centru, asemănătoare cu cea pe care o părăsiseră mai devreme, la periferiile din nordul Londrei.

Era deja prea multă lumină ca să rezolve totul fără probleme, dar trebuia să facă ceva. Fără să schimbe un cuvânt, ieşiră din maşină, Bulman deschise portbagajul, se uitară lung pe stradă în ambele direcţii şi, cu destulă greutate, îl aruncară pe Cernov peste gard. Se urcară înapoi în maşină şi porniră.

Văzându-se scăpaţi în sfârşit de cadavru, se cufundară într-o tăcere lungă şi tensionată. Bulman, care se urcase din nou la volan, nu ştia încotro merge. Îşi luaseră o mare greutate de pe inimă, dar o alta începea să se apropie. Scott spuse:

— Trebuie să scapi de maşină, George.

Bulman dădu afirmativ din cap.

— Da, ştiu. Cineva ar putea s-o recunoască. Poate reuşesc să o vând piesă cu piesă.

— Poate, dar fără gaura de glonte din geamul din spate.

— Gaura de glonte? Bulman se întoarse repede şi văzu gaura din spatele lui. Nu era convins că fusese provocată de un glonte, dar ştia că la plecare nu fusese acolo. N-am auzit nimic, spuse el moale.

— Va trebui să ducem maşina la ţară, să-i scoatem numerele, să ştergem seria motorului şi să-i dăm foc. Pe urmă o declari furată, dacă nu vrei să o înlocuieşti pe cheltuiala ta.

— Nu, nu pot să merg atât de departe. Nu-mi ard maşina. O să o ţin în garaj.

— Faci o greşeală. E o maşină deosebită; cineva ar putea s-o

recunoască. Dacă o găsesc pe ea, găsesc şi resturi din pătura lui Cernov în portbagaj.

— Îmi asum riscul. Nu vreau s-o ard.

Scott se dădu jos la câţiva paşi de casă. Bulman se duse în garaj şi încuie maşina. Când ajunse în apartament, era sleit de puteri. Cernov dispăruse, dar umbra lui rămăsese în fiecare colţ al casei. Singur în apartamentul pustiu, Bulman revăzu în minte felul în care scăpaseră de Cernov. Tot ce se putea spune era că rusul ajunsese destul de departe de locul în care fusese omorât, dar trebuia să fie şi mai departe.

După ce îşi pregăti o masă uşoară, se instală în sufragerie, văzu numeroasele pete de sânge şi se gândi că, oricât le-ar spăla, nu aveau cum să se cureţe de tot. Urmele aveau să rămână acolo în aşteptarea unui detectiv atent. Luă două covoare micuţe de lângă pat şi le aruncă peste pete. Nu păcălea pe nimeni în felul ăsta, dar măcar sângele nu se mai vedea.

Deschise televizorul la ştirile prin satelit şi aparatul de radio pe postul local, sperând să audă ceva despre accidentul de maşină sau despre Cernov. Accidentele de maşină erau mult prea dese ca să mai fie menţionate, dar şoferul care îi urmărise era înarmat. Numai printr-o minune putea să scape dintr-o astfel de ciocnire.

După un timp îşi încordă auzul, dădu radioul mai tare şi închise sonorul televizorului. Amănuntele accidentului erau destul de corect comunicate, mai puţin identitatea şoferului. Mai multe maşini fuseseră avariate. Femeia de la volan era înarmată şi poliţia încă ancheta cauzele accidentului.

Bulman ştia procedura. Probabil că era atât de mutilată, încât nu reuşiseră să-i facă o fotografie, altfel ar fi arătat-o pe ecran dacă nu erau siguri de identitatea ei. Probabil că nu aveau nici cea mai vagă idee cine era. Nu putea să fie decât cea care-i urmărise. O femeie. Galina Guliev?

Încă nu se ştia nimic despre Cernov. Cadavrele învelite în pături nu puteau fi un lucru atât de obişnuit. Poate că zăcea încă în nişte tufişuri, fără să-l vadă nimeni.

În cursul zilei adormi şi se trezi de câteva ori, iar la ora opt seara sună la numărul unde nu răspunsese nimeni. O voce spuse:

— Da?

Bulman se încordă.

— Bob e acasă? Bob Clifford?

— Ce număr aţi format?

Bulman repetă numărul, schimbând între ele prima şi ultima cifră.

— Cred că aţi greşit numărul.

Bărbatul închise, iar Bulman scoase caseta şi o puse la loc. Vocea nu-i era deloc cunoscută. Rămase cu privirea pe telefon, simţind că era important să afle cu cine vorbise. După un timp sună la Scotland Yard şi ceru să vorbească cu comisarul adjunct John Cordell. Nu se aştepta să-l găsească acolo, dar află că trebuia să vină a doua zi, la nouă dimineaţa. Refuză să lase un mesaj. Sună din nou la celelalte numere de telefon şi obţinu acelaşi rezultat. Era convins că acestea nu erau decât telefoane pentru înregistrat mesaje, lăsând destul timp pentru ca vorbitorul să fie verificat.

Până dimineaţă nu mai avea ce să facă. Deschise televizorul şi îi păru rău că Scott nu mai era alături de el. Scott era o figură deosebită şi se ţinea întotdeauna de cuvânt, lucru uneori greu de înghiţit la un fost spărgător. Urmări ştirile de la zece pe ITN, fără să le dea prea mare atenţie, dar deveni numai urechi când vestea despre Cernov apăru, în sfârşit.

Cadavrul învelit în pătură fusese găsit în nordul Londrei de către o femeie care ieşise cu câinele la plimbare în grădină. Examenul medical constatase moartea prin lovire brutală. Cadavrul nu fusese încă identificat. Bulman închise televizorul. Ştirile îl aduseseră pe Cernov înapoi în casă şi, odată cu el, coşmarul.

*

Michael Sealy puse telefonul jos, îngrijorat din cauza individului care greşise numărul. Dacă în ultima vreme presiunea crescuse enorm, asta nu însemna că începuse să-şi piardă memoria. Îşi notă numărul la care Bulman pretindea că sunase şi îl formă. Răspunse o doamnă care nu ştia nimic despre Bob Clifford. Sealy îşi ceru scuze şi închise.

Era furios pe el însuşi. N-ar fi trebuit să angajeze pe cineva ca Cernov, dar nu avusese altă soluţie. Nu putea să folosească oameni de-ai lui fără să stârnească bănuieli şi să ridice întrebări. Era norocos să aibă oameni ca Cernov la dispoziţie. Erau bine antrenaţi în ceea ce făceau şi putea să se dispenseze de ei oricând. Dar metodele lor nu erau ale lui, iar comportamentul lor era foarte diferit. Ştia că Cernov dispreţuia în sinea lui scrupulele pe care patronii lui ruşi nu le-ar fi avut niciodată. Avertismentele erau o metodă de convingere slabă şi ineficientă dacă nu era

dusă până la capăt. Dacă l-ar fi lăsat pe Cernov să acţioneze după capul lui, acum n-ar mai fi existat nici un Bulman şi, prin urmare, nici o problemă.

Dar Cernov era mort şi, după cum abia aflase, tot aşa era şi Galina Guliev, care îşi depăşise cu mult ordinele pentru a impresiona şi plătise cu viaţa. Era adevărat că îi spusese Galinei să se ocupe de fetele de la agenţie, pentru că îl arătau cu degetul pe Cernov care începuse să atragă atenţia, dar ea preferase să se dea în spectacol printr-o descindere sângeroasă, în loc să le omoare prin mijloace aparent naturale. Şi nu putuse să stea departe de Cernov, ca şi cum ar fi reprezentat o provocare personală pentru ea; îl ura şi voia să arate că era mai bună decât el. Era o încurcătură stupidă… copilărească, dacă n-ar fi fost atât de sângeroasă. Era uşor să spună că n-ar fi trebuit să-i angajeze pe cei doi ruşi, dar avuseseră şi ei rolul lor. În plus, erau uşor de înlocuit.

Între timp, Bulman angajase o persoană mult mai eficientă. Sealy studiase dosarele şi Willie Scott „Păianjenul” se dovedise puternic. Cu ani în urmă intrase prin efracţie în Consulatul Chinez din Portland Place şi scăpase, fiind angajat de Stuart Halliman care pe vremea aceea conducea MI5. Scott fusese şantajat ca să facă acest lucru şi supravieţuise. Bulman avea noroc cu asemenea prieteni în momentele de criză. Bulman fusese cel care tocmai sunase la telefon. Era sigur de asta. Probabil că luase numărul din apartamentul lui Cernov din blocul-ascunzătoare, folosindu-se de ajutorul lui Scott. Poate că era mai bine că Cernov şi, în mod sigur, Galina erau morţi. Dar rămânea problema lui Bulman care nu voia să renunţe şi al cărui dosar de la poliţie sugera că avea să continue până va fi oprit.

*

Bulman îl căută pe John Cordell a doua zi la nouă şi jumătate şi îşi spuse numele. Spre mirarea lui, i se făcu legătura imediat.

— George! De când n-am mai vorbit! Ce mai faci?

Era adevărat că lucraseră împreună o vreme şi Bulman fusese chiar superiorul lui Cordell, dar nu fuseseră niciodată prieteni în adevăratul sens al cuvântului, iar amabilitatea lui îl surprinse pe Bulman. Nici măcar nu fusese sigur că aveau să-i facă legătura, deşi sperase din tot sufletul. Aşa că, în loc să se bucure, deveni dintr-odată suspicios.

— Mă descurc. Mă bucur că tu ai ajuns atât de bine, John. Mă gândeam să luăm masa împreună o dată. Prânzul sau ceva. Ştiu

că trebuie să fi ocupat până peste urechi, dar nu durează mult. Am ceva important de vorbit cu tine.

Cordell spuse cu acelaşi ton prietenos:

— Astăzi am o întâlnire de afaceri la prânz, dar pot să mă eschivez. Ştii localul de pe Victoria Street? Ăla mic cu ceapă artificială şi bere cu malţ? E tot acolo. La douăsprezece şi jumătate? Mă bucur foarte tare că o să te văd din nou.

— Şi eu. Ne vedem acolo.

Fusese prea uşor şi Bulman, care avea mare nevoie de această întâlnire, nu ştia ce tactică să adopte. Nu avea nici o altă soluţie.

Cordell era deja acolo când Bulman intră în holul îngust. Era aşteptat şi se lăsă condus cu mare pompă, ca şi cum ar fi fost personalitatea zilei. Cordell se ridică şi îl întâmpină cu atâta efuziune, încât Bulman începu să se întrebe dacă nu cumva fuseseră prieteni mai buni decât ţinea el minte.

— Whisky cu apă, din câte-mi aduc aminte, spuse Cordell şi Bulman se gândi că asta, cel puţin, era adevărat, deşi gusturile lui în privinţa băuturii erau probabil trecute la dosar.

Cordell purta un costum gri elegant, cu cravată de un roşu deschis, iar părul grizonat era pieptănat pe spate şi la fel de des cum şi-l amintea Bulman. Şedeau singuri într-un separeu şi Bulman era sigur că John Cordell insistase asupra intimităţii.

Vorbiră despre vremurile de altădată şi aveau într-adevăr câteva amintiri plăcute. Cordell insistă ca totul să fie trecut în contul lui pentru cheltuieli.

— Prefer să-i cheltuiesc cu un copoi bătrân ca tine decât să-i înghită corupţia. Eşti un tip deosebit, George şi un copoi al naibii de bun. N-am înţeles niciodată de ce ţi-ai dat demisia. Acum puteai să fi în locul meu.

Bulman acceptă curtoazia surprins.

— Nu mă văd pe mine comisar adjunct. Uită-te la mine. Nu-mi place să port costum şi cu atât mai puţin uniformă. De-asta am preferat CID; pot să port şi zdrenţe şi nu mă întreabă nimeni nimic. E bună mâncarea. Mai bună decât înainte, dar eu, oricum, nu pot să-mi permit decât foarte rar.

— Doar nu era să te invit într-o speluncă. Deci, care-i problema, George?

Bulman reflectase de mai multe ori la ce trebuia să spună şi Cordell îi făcea treaba mai uşoară. Se hotărî să pornească de la presupunerea că John Cordell ştia că lucra pentru Marvin Hayes. Dacă nu aflase direct, în mod sigur aflase până acum de la

Ministerul de Interne sau de la SIS.

— M-am gândit mult înainte de a mă hotărî să iau legătura cu tine. Am ajuns într-un punct în care nu mai am nici o alternativă şi părerea ta e singura sănătoasă pe care o pot obţine. E vorba despre uciderea Paulei Smith, fata de la Secţia Specială care lucra la Oxford. Am înţeles că fiul ambasadorului american, Don, e principalul suspect.

— Cine ţi-a spus? Eşti pe teren periculos, George.

Tonul prietenos nu dispăruse, dar în el se strecurase o undă tăioasă care îl avertiză pe Bulman să nu meargă mai departe.

— Excelenţa sa Marvin Hayes, ambasadorul Statelor Unite…

— Ce de titluri! Continuă.

— Încercam să scot în evidenţă importanţa acestei probleme. Nu avem de-a face cu simpli politicieni meschini, presupunând că există şi altfel de politicieni.

— A luat legătura cu tine şi ţi-a spus?

— M-a angajat. Motivul pentru care a apelat la mine e că are impresia că e ceva putred la mijloc. Poţi să-mi spui câte ceva?

Cordell îşi umezi buzele.

— Dacă nu-ţi spun eu, oricum o să afli singur. De fapt, nu ştiu prea multe. Dacă ambasadorul te-a angajat, în mod sigur ţi-a spus că s-a întâlnit cu mine în prezenţa lui Stuart Wilson, secretar de stat la Ministerul de Interne. I-am spus că amprentele de pe pistolul cu care a fost ucisă Paula Smith sunt ale fiului său. Aceasta este realitatea.

— Şi sunt într-adevăr amprentele lui pe pistol?

— Eşti impertinent, George. Bineînţeles că sunt.

— Atunci de ce n-a fost arestat?

Cordell îşi împinse farfuria într-o parte. Devenise foarte precaut, dar o urmă de prietenie tot rămăsese.

— Acum ai intrat în arena politică şi ţi-ai depăşit atribuţiile. Nici măcar eu nu cunosc răspunsul.

Bulman aruncă o privire galeşă paharului gol şi trase concluzia că fondul de cheltuieli al lui Cordell se epuizase sau fusese dintr-odată tăiat.

— Singura mea atribuţie e să aflu adevărul.

— Tocmai ţi-am spus adevărul, George. Cred că toată lumea încearcă să-i dea o mână de ajutor ambasadorului şi să nu strice o valoroasă prietenie internaţională.

— Prostii. Tipul e distrus. Marvin Hayes şi soţia lui sunt într-o stare cumplită, ca să nu mai vorbim de fiul lor. Cineva încearcă oare să-l întoarcă pe tânăr la droguri? Sau să nenorocească

familia? Şi cum rămâne cu Paula Smith? Cred că Secţia Specială e gata să explodeze. Sunt sigur că şi ţie ţi se pare al naibii de ciudat, John. Poliţia a fost dată la o parte? Dacă da, ar face bine să stea pe poziţie măcar o dată. Cine de la SIS se ocupă de afacerea asta?

— N-am spus nimic despre SIS, iar tu abuzezi de ospitalitatea mea.

— Dar ţi-am cerut să ne întâlnim şi ţi-am spus că e important. Înţeleg că nu poţi să-mi spui anumite lucruri, dar, dacă îţi dau o casetă, poţi să identifici vocea pentru mine?

Cordell meditã câteva secunde.

— Ar fi uşor să spun da, dar presupun că, până la urmă, depinde a cui e vocea. Asta dacă reuşesc s-o identific.

— Vrei să încerci?

Înainte ca John Cordell să poată răspunde, Bulman se aplecă peste masă şi spuse cu toată sinceritatea:

— John, ai reputaţia celui mai cinstit om din lume. Aşa te ştiu eu şi nu pot să cred că te-ai schimbat. Dar înţeleg că, atunci când serviciile speciale intră în joc, calcă în picioare principiile tuturor celorlalţi şi reuşesc să-i atragă pe principalii oameni politici de partea lor. Sunt gata să pun pariu că nici tu nu eşti mai mulţumit decât mine de situaţia asta.

— Înainte nu erai atât de vorbăreţ, George. Nu spuneai patru cuvinte dacă-ţi ajungeau două sau chiar un semn foarte sugestiv. Zâmbi, iar Bulman îi urmă exemplul. Nu pot să adaug la ceea ce am spus dacă sunt sau nu mulţumit. Dar sunt dispus să iau caseta, să o ascult şi, dacă e. Posibil, să-ţi spun a cui voce cred că este. Evident, tu crezi că e cineva pe care-l cunosc. Dar dacă nu reuşesc să-l identific sau nu pot să-ţi dezvălui cine e, îţi dau caseta înapoi.

— Pot să vin şi eu când o asculţi?

— Nu. Ar însemna să vii la Scotland Yard şi asta ar putea da naştere la suspiciuni.

— Nu vrei să vii tu la mine şi să o ascultăm împreună? Sunt doar câteva cuvinte.

— Nu. Am impresia că nu eşti convins că ţi-o voi da înapoi. Trebuia să faci nişte copii, dacă eşti atât de neîncrezător.

— Ştiu, dar nu sunt decât un fost poliţist amărât şi nu pot să-mi permit luxul unui astfel de echipament. În plus, nu vreau să mă încurc cu străini.

— Cum vrei. Poate că nu sunt dispus să-ţi dau unele informaţii, dar asta nu înseamnă că ţi-aş juca vreo festă urâtă.

Bulman împinse caseta micuţă pe masă.

— S-ar putea să fie nevoie s-o asculţi de mai multe ori, e foarte scurtă. Pe de altă parte, s-ar putea s-o recunoşti de prima dată.

Cordell se uită după chelner şi, spre bucuria lui Bulman, mai comandă un rând de băuturi.

— Asta e tot, George? Nu mai e nimic?

— Încă ceva. Ştii probabil că am vorbit cu studenţii de la Oxford care au fost implicaţi. Singurul pe care nu-l găsesc e unul, Walter McQueen. A dispărut. Ştii cumva unde e?

— Nu. Şi noi îl căutam. Cordell îşi bău cafeaua. Ar trebui să-ţi explic că eu nu sunt direct implicat în ancheta asta. Am fost pus la curent doar pentru că Ministerul de Interne a considerat că Marvin Hayes n-ar fi convins de implicarea fiului său decât dacă ar auzi de la un ofiţer superior de poliţie. Aşa că, nefiind dispus să joc rolul de marionetă, am fost nevoit să studiez mai întâi cazul. Am văzut puţinele dovezi care există, am citit declaraţiile studenţilor şi am vorbit cu vreo doi poliţişti de la Oxford care s-au ocupat de acest caz. Dar asta e tot ce ştiu.

— Poţi să-mi dai numele poliţiştilor de la Oxford?

— La ce bun, George? Paula Smith era ofiţer la Secţia Specială. În momentul în care au aflat, au luat cazul din mâinile poliţiei locale, indiferent dacă acestora le-a plăcut sau nu. Şi am impresia că Secţia Specială, la rândul ei, a predat imediat ştafeta celor care trag sforile în acest caz şi acolo a rămas până acum. A fost o acţiune incredibil de rapidă. Cineva a stat la pândă şi n-a pierdut nici o secundă. Asta e tot ce pot să-ţi spun.

— Ştii ce făcea Paula Smith acolo?

— Chiar dacă aş şti, nu ţi-aş spune. Era sub acoperire. Cordell ridică din umeri. Drogurile sunt o problemă generală. Universităţile sunt departe de a fi ferite de ele.

— Droguri? Ce legătură au cu Secţia Specială? Sunt sigur că asta e de competenţa Brigăzii Antidrog.

— Nu dacă implică şi terorismul. Teroriştii câştigă o mulţime de bani din afaceri cu droguri. Mai sunt şi alte ramuri ale serviciilor de securitate care se ocupă de această problemă. Dar tu ştii toate astea.

— Crezi că o să-l găsească pe McQueen?

Cordell îl privi impasibil pe Bulman.

— Cât de lung poate fi un lanţ? M-am uitat, de curiozitate, prin dosarul lui. În afara faptului că susţine orice fel de cauză militantă sau violentă, o mulţime de bănuieli planează asupra lui.

Şi află că sunt nişte scandaluri foarte urâte. Totuşi, n-a fost niciodată la închisoare, dar pare de-a dreptul nebun. El e unul dintre marile semne de întrebare care ne apasă. Te face să te întrebi cum a reuşit să intre la Oxford, dar presupun că la admitere nu se cere cazierul şi, chiar dacă s-ar fi cerut, în acest caz n-ar fi descoperit nici o dovadă solidă.

Apoi Cordell căzu parcă într-o stare de reverie, cu ochii închişi şi mâinile odihnindu-se pe masă. Trecu un timp înainte de a vorbi din nou şi Bulman nu îi întrerupse tăcerea, dându-şi seama că se lupta cu o problemă. Cordell deschise ochii şi spuse:

— Ştii că eşti urmărit?

— O, da. Am ştiut aproape de la început şi am primit chiar şi avertismente. Cum Cordell se arătă surprins, adăugă: Foşti asasini sovietici. Se opri la timp înainte de a adăuga că erau morţi. Poliţia conducea propriile ei investigaţii.

Cordell păru mult mai îngrijorat decât se aşteptase Bulman. Un timp vorbi despre mărunţişuri, ca şi cum conversaţia serioasă ar fi luat sfârşit, dar Bulman văzu că se gândea la ceva şi nu putea să se hotărască. Bulman îşi jucă rolul în continuare, susţinând conversaţia uşoară şi sperând că în acest timp Cordell avea să ia o decizie utilă pentru el. Când, în sfârşit, se hotărî, îl luă prin surprindere pe Bulman:

— În august demisionez, spuse Cordell. Mi s-a oferit ceva mai bun. Nu vreau să încurc lucrurile înainte de a pleca. Zâmbi. Asta nu înseamnă că până atunci o să mă eschivez de la orice îndatorire. Chiar şi aşa, la nevoie am să neg tot ceea ce vreau să-ţi spun acum. Înţelegi?

Bulman înclină afirmativ din cap.

— Vrei să-mi spui ceva pe încredere. N-o să te dezamăgesc, John. De la mine nu va afla nimeni.

— Nu cred că-l vom găsi pe McQueen. Cred că a fost deja găsit.

— Omorât?

— Răpit. Asta e ceea ce cred, nu ceea ce ştiu. Nu cunosc motivul şi habar n-am ce se întâmplă cu el. S-ar putea să mă înşel total. Nu, nu ştiu unde. Dacă aş şti asta, aş şti şi ce s-a întâmplat cu el. McQueen a fost scos din joc, George. Dacă descoperi de ce, s-ar putea să afli şi celelalte răspunsuri. Dar fi foarte atent.

14

Când se despărţi de Cordell, Bulman era mai îngrijorat decât la venire. Se întoarse acasă deprimat, fiindcă nu vedea nici o soluţie. Ideea acestei întâlniri fusese impecabilă. Cordell era mai îngrijorat decât voia să recunoască şi vorbise mai mult decât sperase Bulman. Acum era sigur asupra sursei generale a problemelor sale, dar nu ştia dacă lupta împotriva întregii organizaţii sau numai a unui individ care juca de unul singur.

Bulman era sigur că John Cordell nu era deloc mulţumit de situaţie, altfel n-ar fi scos nici un cuvânt. La un moment dat se gândi să ceară o întrevedere cu Stuart Wilson, secretarul de la Ministerul de Interne, dar ajunse la concluzia că nici el nu ştia mai mult decât Cordell şi că fusese păcălit ca şi acesta. Chiar şi aşa, până acum ar fi trebuit să se întrebe unde duceau toate astea.

Bulman ajunse acasă, văzu sclipirea becului verde al robotului telefonic şi derulă banda. Spider Scott sunase ca să vadă cum se simţea. Şi mai era un mesaj. O voce înăbuşită spuse: „Bulman, sunt Bob Clifford. Am vrut doar să-ţi întorc mesajul”.

Nu era de mirare că persoana care răspunsese la telefon ştia cine era, având în vedere că atrăsese atenţia unor oameni care, în consecinţă, sfârşiseră morţi. Ceea ce îl îngrijora era faptul că, oricine ar fi fost cel cu care schimbase câteva cuvinte, nu acceptase povestea cu numărul greşit, apoi urmărise firul şi se asigurase că Bulman îşi cunoştea gradul de dezavantaj. Mesajul rece îi strecură un fior, era un avertisment dur, care-i spunea că tot ce făcea era supravegheat. Îl făcu să se întrebe când avea să intre, alături de Cernov, în rândurile oamenilor uşor de înlăturat. În acelaşi timp, însemna, totuşi, că era mai aproape.

*

— A fost minunat. Se pare că englezii voştri au acaparat spectacolele de revistă.

Cele două femei stăteau într-o parte a valului de oameni care ieşeau de la teatrul din Shaftesbury Avenue. Când ajunse în stradă, mulţimea încetini, ca şi cum unicul lor scop ar fi fost să scape din atmosfera închisă a teatrului şi apoi să stea unul în calea celuilalt, fără să se grăbească.

Era o seară caldă şi oamenii erau îmbrăcaţi uşor. Anna Brus şi

Connie Taylor formau o pereche destul de atrăgătoare şi erau ţinta privirilor multor bărbaţi, dar fiecare suferea în felul ei, cel puţin deocamdată şi preferau să-şi ţină companie una alteia. Taxiul închiriat ajunse la destinaţie şi cele două femei intrară în apartamentul Annei de pe Gloucester Road.

La cafea, Connie spuse:

— Am încercat să-l conving pe şeful meu să meargă la un spectacol, m-am oferit chiar să-l duc eu. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar se apropie comemorarea fiului şi a soţiei lui şi sunt foarte îngrijorată.

— Au murit în acelaşi timp, deci?

Anna ştia despre moartea lor.

— Aproape în aceeaşi zi, la diferenţă de doi ani. Fiul s-a dus primul. Şeful meu parcă se cufundă treptat într-o mare de tristeţe. Nu se mai poate concentra.

Anna înţelegea preocuparea prietenei sale, dar îşi dădea seama că era mai mult decât atât şi asta o intriga.

Connie îşi încrucişă picioarele.

— Atunci ar trebui să-şi lase serviciul.

— Nu vrea.

— Şi nici tu nu vrei, nu-i aşa?

— Nu-i adevărat. Connie îşi dădu seama că îşi dezvăluise prea mult sentimentele. Clătină din cap. Cred că nu se simte bine. Ar trebui să se odihnească un timp, dar dacă cineva i-ar sugera aşa ceva, s-ar ambiţiona să dovedească contrariul.

Anna o privi pe Connie pe deasupra ceştii de cafea.

— Să ştii că nu eşti singura. Ambasadorul e negru la faţă zilele astea. Pare foarte îngrijorat. Şi nu vrea cu nici un chip să-mi spună din ce cauză. Dar mă preocupă. Deodată zâmbi şi când Anna făcea acest lucru, camera se lumina. Poate că aşa sunt bărbaţii în anotimpul ăsta. Apoi se încruntă. Crezi că ar putea fi vreo legătură?

Connie ridică privirea.

— Vrei să spui că s-ar putea să aibă aceeaşi problemă? E o presupunere cam trasă de păr.

— Toţi bărbaţii au aceeaşi problemă, dragă. Mă gândeam şi eu.

— Nu văd cum ar putea. Nici măcar nu se cunosc.

— Haide… Bineînţeles că se cunosc. Treaba şefului meu e să cunoască pe toată lumea care e cineva, iar treaba şefului tău e să se asigure că face parte din această categorie. Era prima oară când Anna sugera că ştia unde lucrează Connie.

*

În aceeaşi seară, John Cordell luă acasă caseta pe care i-o dăduse Bulman. Soţia lui plecase la o întrunire a Institutului Femeilor şi îi lăsase cina în cuptorul cu microunde ca s-o încălzească. Aceasta era una dintre puţinele seri în care reuşea să plece mai devreme de la Yard şi ironia făcea ca soţia lui să nu fie acasă.

Se duse în birou, scoase casetofonul, puse caseta lui Bulman înăuntru şi îi dădu drumul. Înregistrarea nu era extraordinară, dar suficient de bună. După cum spusese Bulman, era foarte scurtă: un singur cuvânt de la acea persoană ar fi fost de ajuns. O ascultă încă o dată, ca să fie sigur, apoi se întoarse în bucătărie ca să-şi încălzească cina.

Semnalul sonor al cuptorului îi întrerupse meditaţia şi el se trezi la fereastra bucătăriei, uitându-se la grădina împrejmuită cu arbuşti. Din cauza vremii calde, peştii săreau deja în heleşteul ornamental, iar plantele acvatice începuseră să înflorească. Nu-şi amintea când venise la fereastră, nici măcar când plecase de lângă cuptor.

Se aşteptase să recunoască vocea, dar asta complica foarte mult lucrurile. Sperase să fie altcineva, o voce necunoscută, ca să-i poată da un răspuns sincer lui Bulman. Acum nu mai putea să-i dea nici un fel de răspuns.

Abia se atinse de mâncare, care în cele din urmă se răci şi o aruncă la gunoi. Fusese întotdeauna un om hotărât, dar acum se confrunta cu nehotărârea şi asta era suficient ca să-l indispună. Nu era genul care să stea degeaba, însă acum nu vedea nici o altă soluţie. Doar dacă nu făcea şi el anumite investigaţii, dar în poziţia lui asta însemna sinucidere curată. Ar fi fost mai bine dacă ar fi putut să-l consulte pe comisar a doua zi, dar acesta era plecat la Frankfurt pentru trei zile, la o conferinţă a Interpolului. Era singur într-o situaţie fără ieşire. Legea lui Sod.

Îl sună pe Bulman, dar găsi linia ocupată. Se aşeză pe un scaun cu privirea în gol şi aşteptă câteva minute înainte de a încerca din nou. Era dezorientat pentru că întâlnirea cu Bulman îl obligase să se confrunte cu anumite probleme care îl preocupaseră încă de la început. Desfăşurarea ulterioară a evenimentelor nu era de natură să înlăture aceste griji. Ambasadorul avusese noroc să-l angajeze pe Bulman, pentru că mulţi alţii ar fi preferat să spună tot ce ştiau presei, indiferent cât de mult rău i-ar fi făcut ambasadorului. N-ar fi făcut nici un rău

buzunarului lor. Se întrebă cum reuşise ambasadorul să dea de Bulman, în primul rând, dar apoi îşi aminti că Bulman avea mulţi prieteni, acasă şi în străinătate.

Îl sună din nou pe Bulman şi de data aceasta telefonul sună de câteva ori, dar trecu pe robot. Se pregătea să închidă, când auzi vocea lui Bulman.

— Bulman.

— Sunt Johnny. Johnny Cordell. Ţi-am ascultat caseta. N-ai noroc, George. Înregistrarea era proastă, dar, oricum, nu era o voce cunoscută. Am ascultat-o de mai multe ori, însă, cum ai spus şi tu, nu era mare lucru acolo. Poate că, dacă ar fi fost mai mult, aş fi descoperit ceva. Îmi pare rău, asta e.

— Oricum, mulţumesc că ai încercat. Îmi dai caseta înapoi?

— Sigur. Ţi-o trimit mâine.

— Am nevoie de ea mai devreme. Nu se poate să mi-o aducă un curier? Dacă nu sunt acasă, poate să mi-o lase în cutia de scrisori.

— Întotdeauna ai fost nerăbdător, George. Bine, o să folosesc banii contribuabilului. Îmi pare rău că n-am putut să te ajut.

Cordell se întoarse pe scaunul lui, întrebându-se de ce începuse să-şi mintă prietenii. Culmea era că, dacă ar fi ştiut, Bulman i-ar fi înţeles dilema şi poate ar fi făcut acelaşi lucru.

După ce vorbi cu Cordell, Bulman îl sună acasă pe Marvin Hayes şi răsuflă uşurat când îi răspunse majordomul. Hayes veni imediat şi spuse:

— Da, George.

Însemna că era singur.

— Pot să trec pe-acolo?

— E târziu. Tocmai m-am întors de la un dineu sportiv: sunt murdar şi frânt. Grăbeşte-te cât poţi.

Bulman avea mai multe întrebări de pus decât noutăţi de raportat, dar erau câteva probleme care nu mai puteau aştepta. Nimic nu mai putea aştepta. Îi dădea târcoale presimţirea că o criză era iminentă.

Încuie uşa. Trebuia să ia un taxi dacă voia ca maşina lui să nu fie văzută. La piciorul scării deschise uşa grea de la intrare, ieşi afară şi trase adânc aer în piept, apoi expiră brusc într-un gâfâit puternic, când fu izbit în abdomen cu o armă. Se aplecă înainte şi simţi pe cineva apropiindu-se de el. Încercă să se îndrepte, dar durerea era prea puternică şi nu reuşi decât să alunece într-o parte. Încă. O lovitură în ceafa şi el căzu în genunchi, aproape inconştient.

Din spate veni o nouă lovitură şi el căzu în faţă, rostogolindu-se pe treptele abrupte, apoi avu senzaţia că întreaga stradă încerca să-l omoare în bătaie. Durerea îl făcu să-şi piardă aproape complet cunoştinţa; nu mai putea să riposteze nici unei lovituri. Zăcea întins pe jos, cu braţele şi picioarele inerte, iar capul însângerat îi atârna în stradă. Ultimul lucru pe care îl auzi fu vocea cuiva strigând:

— Nu uitaţi portofelul.

Dar nu mai auzi paşii celor ce fugeau şi nici ţipetele unui martor îndepărtat. Totul se întâmplase la uşa casei sale.

Îşi recăpătă cunoştinţa patru ore mai târziu, dar corpul îi era înţepenit. Avea senzaţia că cel care îl lovise în cap o făcea în continuare, iar coastele parcă îi erau strânse într-o menghină. Mult mai târziu reuşi să deschidă ochii, dar chiar şi atunci cu teamă de ceea ce avea să vadă.

O mână moale îi prinse încheietura şi, prin ceaţa durerii, se întrebă ce se întâmpla. Deschise ochii. În lumina slabă văzu un chip perfect oval aplecat deasupra lui. Era negru şi tânăr, iar ochii erau strălucitori şi zâmbitori.

— Văd că v-aţi întors printre noi. Staţi liniştit.

Bulman se gândi că era o remarcă glumeaţă şi încercă să zâmbească, dar descoperi că şi faţa îl durea. Încercă să vorbească, însă nici un sunet nu ieşi de pe buzele care păreau prinse una de alta cu lipici. Încercă să-şi rotească ochii, dar chiar şi această mişcare necesită un efort uriaş; văzu însă destul ca să-şi dea seama că era singur în rezervă şi că el nu putea să-şi permită un asemenea lux. În acel moment realiză că nu era mort dacă începuse deja să se gândească la bani. Era, totuşi, într-o stare foarte proastă.

— Sunteţi puternic, spuse infirmiera.

Zâmbi cu toată faţa, dar Bulman nu-i răspunse. Dacă era în viaţă, era doar printr-o întâmplare. Îşi dădu seama că bătaia pe care o încasase i-ar fi omorât pe mulţi alţii.

— I-au prins?

Reuşi să rostească primele cuvinte atât de încet, incit abia le auzi şi el.

— Pe hoţi? Nu ştiu.

— Mi-au luat portofelul?

— Nu e nici un portofel în hainele dumneavoastră. Nu mai puneţi întrebări şi odihniţi-vă.

Portofelul furat era doar de ochii lumii, ca să pară un jaf. Nu avea niciodată mulţi bani lichizi la el, iar cărţile de credit erau

separat, într-un buzunar de piele. Începea să gândească, dar durerea era greu de suportat. Mâinile i se odihneau deasupra cearşafului şi în fiecare braţ avea câte un tub, iar firele de pe piept îl legau de aparatul care îi monitoriza activitatea inimii. Era chiar atât de grav? Ridică cu grijă o mână la cap şi descoperi că era bandajat. Nu era uşor să-şi cerceteze corpul cu tuburile care îi stăteau în cale. Era dezgustat de sine însuşi.

— Sunt prea bătrân pentru asta, mormăi el.

Infirmiera îl auzi şi spuse:

— Doar dacă vi se mai întâmplă o dată.

Bulman începu să o placă din ce în ce mai mult pe soră, care avea exact umorul lui.

Bulman nu fusese niciodată un pacient cuminte. La o oră după ce-şi recăpătase cunoştinţa, nu mai putea să stea locului şi voia să plece. Încercă să se ridice, dar plăti scump, prăbuşindu-se la loc de durere. Infirmiera, pe care nu mai putea s-o vadă, îl certă şi îi spuse să nu mai facă aşa ceva. După aceea, timp de mai multe ore, se zbătu între somn şi veghe, ajutat de calmante şi somnifere. Când se trezi din nou, pe deplin conştient unde se afla, era ziuă şi o altă infirmieră, mai formală şi mai serioasă, şedea lângă el.

Îi aduseră masa şi abia atunci îşi dădu seama cât de foame îi era şi că nu putea fi atât de grav bolnav dacă era în stare să mănânce. Când uşa se deschise a doua oară, văzu un poliţist stând afară şi se întrebă dacă fusese acolo toată noaptea. De data aceasta intrară trei persoane: un doctor, o asistentă şi o infirmieră pe care n-o mai văzuse până atunci.

Îi făcură o examinare completă şi dureroasă şi îl asigurară că nu avea nimic rupt; la venire îi făcuseră şi o radiografie. Dar avea capul spart şi mai multe vânătăi, externe şi interne. O parte din păr îi fusese rasă în timp ce era încă inconştient, pentru ca rana să poată fi tratată şi bandajată. Pierduse destul sânge, dar nu era nimic grav. Îi scoaseră contactele de la monitor şi unul dintre tuburi.

— În ce spital sunt? Vreau un telefon. Anumiţi oameni trebuie să ştie unde sunt.

— Sunteţi la St. Peter’s. Telefonul e deasupra capului. Formaţi nouă ca să aveţi linie cu exteriorul. Dacă aveţi nevoie de o soră, e şi un buton de alarmă. Pe masă aveţi radioul şi telecomanda televizorului. Dar ar trebui să staţi liniştit o vreme. Odihniţi-vă, domnule Bulman.

Când asistenta termină de comunicat aceste informaţii,

doctorul ieşise deja.

— Cum am primit o rezervă particulară? Aici costă mai mult decât la Ritz şi pastilele mai mult decât icrele negre.

— O să mă uit în registrul de intrare, dar sunt sigură că a fost deja plătit.

De fapt, abia după patru ore Bulman fusese mutat dintr-un salon comun într-o rezervă particulară.

În timp ce ziua trecea încet, Bulman se împacă treptat cu gândul că fusese bătut măr şi că aveau să-l ţină în spital mai mult decât voia. Nu telefonase nimănui, fiindcă mintea lui de detectiv voia să vadă cine avea să afle primul unde era şi ce avea să se întâmple după aceea. Se miră că poliţia, care era încă prezentă în faţa uşii, nu-l întrebase nimic. Răspunsul veni spre după-amiază, în timp ce el moţăia din nou.

John Cordell stătea probabil de câteva minute lângă patul lui, când Bulman se trezi de-a binelea.

— M-am gândit că ţi-ar face bine.

Cordell puse pe masă un coş cu fructe minunat aranjate.

— Mulţumesc, spuse Bulman. Aş fi preferat o sticlă de scotch.

Cordell zâmbi şi îşi trase un scaun mai aproape.

— Dacă ai voie să bei şi dacă o să mai fi aici şi mâine, îţi aduc una.

Bulman se chinui să se ridice şi o infirmieră năvăli înăuntru ca să-l ajute cu o pernă.

— Ar merita să rămân pentru asta, Johnny, spuse Bulman. Cum ai aflat că sunt aici?

— Sunt poliţist, spuse Cordell sec. Supraveghez lucrurile de la distanţă.

— Cred că ai aflat foarte repede, fiindcă soldăţeii de lemn de afară nu şi-au mai bătut capul să mă interogheze.

— După ce te-am sunat aseară, am simţit că am o obligaţie faţă de tine. Am dat ordin să fiu imediat informat dacă ţi se întâmplă ceva. Deşi portofelul ţi-a fost furat, ţi-au rămas carnetul de conducere şi cărţile de credit într-un buzunar separat, aşa că n-a fost greu să se afle cine eşti. Spitalele sunt obligate să comunice poliţiei orice rănire gravă datorată violenţei. Sistemul a funcţionat şi eu am fost anunţat. Am vrut să te interoghez personal.

— Asta nu mă încălzeşte prea tare, Johnny. Presupun că întrebările tale nu vor fi diferite. Ce zici dacă-ţi spun tot ce s-a întâmplat şi ne rezumăm la atât?

Cordell îndepărtă celofanul de pe coşul cu fructe şi alese un

măr.

— Spune.

— Nu e mare lucru de spus. Plecasem să mă întâlnesc cu clientul meu şi ei mă aşteptau în hol. Bum, bum, poc şi m-am trezit pe jos, ca papa când sărută pământul.

— Asta e tot ce-ţi aminteşti? Mie mi se pare un jaf cinstit.

— Ce? Aşteptându-mă aşa? Toată lumea care mă cunoaşte ştie că nu umblu cu mulţi bani lichizi la mine. Folosesc cărţi de credit peste tot, cu excepţia barurilor.

— Dar ţi-au luat portofelul.

— Ca măsură de precauţie. În afară de paşii lor, ultimul lucru pe care l-am auzit a fost un strigăt: „Nu uitaţi portofelul”. Dacă erau hoţi, ar fi fost primul lucru la care s-ar fi gândit.

— Atunci cine crezi că era?

— Cel de pe caseta pe care ţi-am dat-o. Nu personal, dar el a organizat totul. În mod sigur ştie că m-am întâlnit cu tine şi începe să-şi iasă din fire. Am început să deranjez. Aş da orice să ştiu exact cât de mult îl deranjez, pentru că simt că sunt aproape, dar nu văd cum. Bulman se uită disperat în jur. Tu mi-ai plătit rezerva asta?

— Nu. Cordell era puţin neliniştit. L-am informat pe clientul tău ce s-a întâmplat şi unde eşti. M-am gândit că ar trebui să ştie. Nu poate să-ţi facă o vizită, dar presupun că el a aranjat camera asta. Văzând încercările lui Bulman de a se împăca cu ceea ce aflase, Cordell adăugă: Nu, nu i-am spus cine e la telefon. Un anonim. Am folosit un accent scoţian. Ai fi fost impresionat dacă m-ai fi auzit.

— Tu? Ai recurs la o minciună? De ce? Întotdeauna ai fost un tip cinstit.

— Afacerea asta e prea puţin cinstită. N-am făcut decât să-l informez. Nu era nevoie să mă prezint şi, dacă aş fi făcut-o, i s-ar fi părut într-adevăr ciudat. Am făcut-o pentru tine, m-am gândit că-ţi datorez măcar atât.

— Asta sugerează o conştiinţă încărcată, Johnny. Ai jucat cinstit cu mine?

— Nu pui asemenea întrebări comisarului adjunct al poliţiei, chiar dacă am lucrat cândva împreună.

— Deci, n-ai jucat cinstit. Mă dezamăgeşti, fiindcă tu ai fost întotdeauna unul dintre puţinii oameni de încredere. Nu începe să calci strâmb, Johnny.

Cordell tresări, dar spuse:

— N-am de gând să calc strâmb, însă anumite lucruri trebuie

să le rezolv în felul meu. Suntem prieteni vechi şi colegi, dar tu ai ales să fi civil. Eu sunt încă poliţist. Ai încredere în mine.

— Ai recunoscut vocea, nu-i aşa? La naiba, ştii cine m-a stâlcit în bătaie. Pentru Dumnezeu, Johnny, ticăloşii puteau să mă omoare. Şi încă mai pot. Bătaia asta n-o să mă oprească.

— Ştiu că n-o să te oprească, de-asta nici nu ţi-am cerut sa te linişteşti. O să rezolv lucrurile în felul meu. Vrei să anunţi pe cineva unde eşti? Bulman era cât pe ce să spună „Spider Scott", dar îşi dădu seama că era mai bine să nu-l amestece şi pe Scott. În timp ce el se gândea la acest lucru, Cordell adăugă: încă nu te-ai căsătorit?

— Ce femeie ar fi nebună să mă ia? Sunt o pacoste. De vreo două ori am ajuns foarte aproape, totuşi. Bulman se strâmbă. Prea aproape. Apoi continuă cu o voce total schimbată: Dacă se mai întâmplă încă o dată, mă vor omorî, Johnny. Atunci cum rămâne cu deviza ta, să spălăm rufele în familie? Să ştii că nu vreau să fiu îngropat. Organele pot fi de ajutor altora, iar restul ca îngrăşământ. Dar orice are de gând, oricare i-ar fi scopul, acest maniac trebuie oprit înainte de a trage pe toată lumea după el în prăpastie. Tu ştii cine e, opreşte-l.

Cordell se ridică şi împachetă cu grijă cotorul mărului într-un şerveţel.

— Există oameni mai puternici decât şefii poliţiei, George. Aceştia nu răspund în faţa nimănui. Pot să-şi pună bărbia în piept şi să justifice tot ce fac atâta timp cât există un câştig la sfârşit şi chiar şi acesta poate fi exagerat. Pot să se pună; într-o lumină favorabilă pur şi simplu nefăcând nimic şi tratând pe toată lumea cu un aer superior. Nu e nevoie decât de unul ca să-i tragă pe toţi în jos. O să fac tot ce pot.

Chiar când Bulman se gândi că John Cordell se pregătea să-i ţină o prelegere pentru a sta deoparte şi a nu se mai amesteca, acesta spuse:

— Avem nevoie să te dai jos din patul acesta, George. Mai întâi fă-te bine, dar nu uita s-o ţii tot aşa. Ştii că nu pot să-ţi ofer protecţie oficială, pentru că n-avem nici o dovadă despre vreo conspiraţie. Pleacă de aici câteva zile. Acţionează din altă parte. Dădu din cap şi zâmbi. Noroc, George. Să nu te îneci cu fructele.

*

John Cordell se întoarse la Scotland Yard şi se schimbă în uniformă. Rezolvă câteva probleme urgente şi, la ora cinci după-amiază, plecă spre Century House pentru a se întâlni cu Michael

Sealy. Era târziu pentru o audienţă, dar el insistase înainte de a merge să-l vadă pe Bulman şi obţinuse ce voia.

La intrare îi dădură un disc de identitate şi îl escortară cu liftul până sus, la ultimul etaj, unde îl aştepta Connie Taylor. Se prezentă, îl conduse la biroul lui Sealy şi bătu la uşă.

Cordell preferase să se îmbrace în uniforma impresionantă pentru a scoate în evidenţă întreaga importanţă a poziţiei pe care o reprezenta şi pentru a arăta că întâlnirea era la cel mai înalt nivel. Sealy îl întâmpină călduros şi Cordell reflectă că avea o înfăţişare mult mai răvăşită decât atunci când îl văzuse ultima oară. Îşi strânseră mâinile şi se aşezară, iar uşa se închise în spatele lor.

Cordell observă fotografia de familie de pe birou, deşi o vedea dintr-o parte. Ştia câte ceva despre tragedie.

— Vrei un ceai sau o cafea? întrebă Sealy, observând direcţia privirii lui Cordell şi simţind faţă de el un resentiment inexplicabil.

— Nu, mulţumesc. Tocmai am venit de la spital, l-am văzut pe George Bulman. A avut noroc că a scăpat cu viaţă.

— Cine e George Bulman şi ce-a păţit? Vorbeşti de parcă l-aş cunoaşte.

— Cred şi eu că îl cunoşti, chiar foarte bine. Zilele astea îţi e ca un spin în coaste.

— Serios? Dacă ar fi aşa, n-ar trebui să ştiu şi eu?

Sealy îşi împinse scaunul în spate, ca să se aşeze confortabil picior peste picior.

Cordell ştia că Sealy putea să fie dur, nemilos, dedicat trup şi suflet atunci când se afla la datorie, dar ceea ce vedea acum era altceva, ca şi cum Sealy s-ar fi ascuns în spatele unui scut pe care îl ştia impenetrabil şi îl invita pe Cordell să încerce să-l străpungă. La vremea lui se confruntase cu mulţi criminali înrăiţi, unii dintre ei mincinoşi aproape desăvârşiţi, mai ales escrocii, dar ştia că în Sealy avea un adversar cu totul deosebit. După ce Sealy îi arătase cum intenţiona să joace, Cordell se simţi extrem de încrezător.

— Haide, John, ce-i povestea asta cu Bulman? Sealy continuă înainte ca John Cordell să poată răspunde. Nu-ţi stă în fire să baţi câmpii.

— Bine. Fie cum vrei tu. George Bulman, fost poliţist, unul dintre cei mai buni, de a cărui reputaţie măcar trebuie să fi auzit, a fost angajat de către Marvin Hayes să cerceteze problema acuzaţiei de crimă adusă fiului său. Presupun că de Marvin

Hayes, ambasadorul Statelor Unite, ai auzit. Din moment ce a fost ideea ta să fie protejat de consecinţele greşelilor fiului său?

— Lasă gluma, John. Vorbeam despre Bulman.

— Vrei să spui că te-ai distanţat atât de mult de afacerile lui Marvin Hayes, încât nu ştii că l-a angajat pe Bulman? Crezi că l-aş pune în primejdie pe Bulman aducând vorba despre el dacă n-aş şti foarte bine că eşti deja la curent? Îşi deschise buzunarul de la piept şi scoase caseta, învârtind-o pe birou. Sunt două voci pe caseta asta: una a lui Bulman, cealaltă a ta. Mai susţii că nu-l cunoşti?

Cordell se aşteptase la o reacţie din partea lui Sealy, dar nu era pregătit pentru ceea ce urmă.

15

Sealy se holbă la casetă fără să se mişte. O serie de transformări subtile i se succedară pe chip, fiecare dezvăluind o nouă latură a personalităţii sale. Cordell avea senzaţia că privea scene de film suprapuse, dizolvându-se unele în altele. Fiecare latură se lupta pentru a le domina pe celelalte şi apoi, printr-o ultimă şi cea mai subtilă transformare, Sealy se relaxă deodată, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, iar conflictul interior n-ar fi fost decât o mască. Zâmbi aproape cu căldură.

— Eu sunt acela? Serios?

Se aplecă şi luă caseta în mână.

— Am făcut copii, spuse Cordell sec.

— Bineînţeles. Chiar foarte bune.

Sealy deschise uşa din mijloc de la birou şi scoase un casetofon portabil, apoi înlocui caseta dinăuntru cu cea de la Cordell. Aşeză casetofonul între ei pe birou şi îi dădu drumul, fonul grav al lui Bulman, care cerea să vorbească cu Bob

Clifford, era inconfundabil. Cea de-a doua voce era rece, tăioasă şi Cordell n-avea nici o îndoială că era a lui Sealy.

— Ăsta ar trebui să fiu eu? întrebă Sealy surprins. Chiar aşa vorbesc? Dacă sunt eu, ar trebui să ştiu cine m-a sunat? Ce fel de joc e ăsta, John?

Cordell nu ştia nimic despre telefonul pe care Bulman îl primise de la Bob Clifford – Bulman fusese atacat imediat după aceea dar era convins că Sealy ştia cu cine vorbise pe casetă.

— Bine, spuse el. Să consultăm un inginer de sunet. N-am absolut nici o îndoială că aceea e vocea ta şi cealaltă a lui Bulman. Mi se pare copilărească încercarea ta de a nega că îl cunoşti. N-am sugerat niciodată că l-ai fi întâlnit în persoană.

Sealy se arătă jignit.

— Ce rost au toate astea? Ne pierdem timpul amândoi. Ce importanţă mai are?

Cordell ajunsese într-un punct din care nu mai era cale de întoarcere. Era perfect conştient că îşi asuma un risc teribil şi că putea oricând s-o încurce. Trebuia să creadă cu tărie în ceea ce spunea, dar îi era din ce în ce mai greu să reziste luptându-se cu afirmaţiile plauzibile ale lui Sealy. Nu era o problemă cu care poliţia se confrunta în fiecare zi, iar Sealy putea să se prefacă

atât de bine, încât Cordell începu să se îndoiască de propria sa judecată.

— Cred că tu l-ai bătut pe Bulman şi aproape l-ai omorât.

Sealy izbucni în râs, dar lui Cordell nu-i scăpară sclipirile din ochii acestuia, pe care înainte nu le observase.

— Vorbeşti despre el de parcă aţi fi amanţi. Doamne fereşte, John. Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu tine?

Cordell îşi păstră calmul. Sealy putea s-o ţină în acest gen de dialog toată ziua, asta era meseria lui, dar reacţia lui nu era încă cea pe care o aşteptase. Nici furie, nici şoc, numai incriminări sarcastice. Se controla excelent şi acum îşi continua liniştit batjocura.

— Să fim serioşi, John. Mi-e greu să cred că vorbesc cu comisarul adjunct al poliţiei. Recunosc că jocurile noastre nu sunt întotdeauna cinstite, dar tu mă acuzi că aproape am omorât un om. Şi, oricum, de ce aş fi făcut aşa ceva? Cordell întinse mâna după micul casetofon, dar Sealy îl apucă primul şi scoase caseta. Se jucă cu ea pe birou, cu un aer dispreţuitor. Mai ascult-o o dată. Ar trebui să raportez acest mic episod. Dar asta ţi-ar putea spulbera proiectele de pensie.

Cordell îl privea atent, aşteptând să devină mai încrezător, dar Sealy îşi dădu seama deodată că întrecea măsura cu batjocura.

— Uite ce e, John. Ştiu că metodele noastre par ciudate, dar te rog să mai ai puţină răbdare până când totul va căpăta un sens. Îţi înţeleg preocuparea, însă nu e nevoie să mă asaltezi în felul ăsta ca să mă pui în mişcare. Lucrurile s-au pus în mişcare de mult. Sper că întâlnirea ţi-a folosit într-un fel sau altul.

— O, da. Cordell zâmbi. Am aflat o mulţime de lucruri ascultându-te.

Pentru prima oară Sealy păru îngrijorat, neştiind cum să înţeleagă remarca.

— Nu trebuie să uiţi că sunt membru al Consiliului Unit de Informaţii. Nu sunt sigur, dar cred că acea întâlnire depăşeşte atribuţiile comisarului adjunct al Poliţiei Metropolitane şi acest lucru se va vedea atunci când va fi prea târziu ca să mai schimbăm ceva. Ceea ce facem noi e un exerciţiu Politic şi faptul că te-am informat a fost un gest de politeţe, cu o obligaţie.

— Pe naiba! S-a comis o crimă şi asta, în cele din urmă, e treaba poliţiei. Intenţia mea e să-l acuzăm pe Don Hayes de crimă şi să preluăm noi mai departe. Nu poţi să faci absolut nimic ca să mă opreşti.

Sealy se alarmase evident. Se holba la Cordell şi nu reuşea să

vorbească.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu face asta, fiindcă vei strica totul. Mai avem nevoie de timp.

— Ce voi strica? Nici până acum n-am reuşit să înţeleg. Tot timpul am cooperat cu voi împotriva voinţei noastre. Şi care e răsplata? Judecind după această întâlnire, numai dispreţ. Cordell se ridică încet şi îşi aranjă cu grijă chipiul. Nu trebuia să-l baţi pe George Bulman pentru că a încercat să-ţi descopere micile scheme. Puteai să vii la mine şi eu aş fi vorbit cu el.

— Crezi că ar fi avut vreo importanţă în faţa unui asemenea om?

— Probabil că nu. Dar mi se pare o remarcă interesantă: credeam că nu-l cunoşti şi nici n-ai auzit de el.

Sealy se ridică.

— Începem să ne pierdem controlul, John. Recunosc că am jucat periculos, dar aşa a fost necesar. Cred că ştii şi tu la fel de bine. Nimic nu s-a schimbat în această privinţă, cu excepţia faptului că ne apropiem de sfârşit şi atunci toată lumea va fi fericită.

Cordell nu-l văzu pe Sealy când apăsă pe buton, dar uşa din spatele lui se deschise şi Connie Taylor îl aştepta zâmbitoare să-l conducă înapoi la lift. Cei doi bărbaţi nu-şi strânseră mâinile. Sealy zâmbi politicos, iar Cordell adoptă o ţinută demnă în timp ce traversă holul alături de Connie.

Cordell încetini ritmul în mod intenţionat. Îşi asumase un risc calculat venind aici şi acum era pe punctul de a-şi mai asuma unul, fiindcă era puţin probabil să mai aibă o altă şansă. Când Connie îndreptă mâna spre lift, el acoperi butonul cu palma.

— Nu-i nimic, spuse el. O să cobor. Dar vreau să vă întreb ceva şi aici nu e locul potrivit. Ştiţi cine sunt?

— Da, bineînţeles. Comisarul adjunct al poliţiei, domnul Cordell.

Cordell înclină afirmativ din cap.

— De când lucraţi pentru domnul Sealy?

— De vreo cinci ani.

— Înseamnă că vă place, din moment ce l-aţi ajutat atât de bine un timp atât de lung. Cordell observă cum i se luminară ochii şi se întrebă dacă era bine să continue. Aţi face orice pentru el?

— Bineînţeles. A fost foarte bun cu mine.

— Şi eu vreau să-l ajut. Credeţi că e posibil să ne întâlnim undeva? La cină poate? Cred că toată lumea ar avea de câştigat.

Dar trebuie să fiţi de acord să păstraţi secretul. Dacă vi se pare o condiţie imposibilă, atunci refuzaţi acum.

Connie era nehotărâtă. La început bănuitoare, îşi alungă repede suspiciunile. De ce voia să se întâlnească cu ea? Nu avea decât o cale de a afla şi nu trebuia să spună nimic dacă nu voia. Cum răspunsul ei întârzia, Cordell adăugă:

— Vă rog să nu vă simţiţi obligată. Nu trebuie să acceptaţi, dar, dacă o faceţi, să ştiţi că n-o să vin în uniformă. N-aş vrea să creadă lumea că v-am arestat.

Cordell îşi pusese la bătaie tot farmecul, iar Connie izbucni în râs.

— Atunci sunt de acord. Unde şi când?

*

Bulman devenise insuportabil pentru toată lumea. Durerile şi junghiurile erau încă puternice, dar descoperi că putea să se mişte şi asta era tot ce îşi dorea. De asemenea, putea să gândească şi, deşi avusese foarte mult timp la dispoziţie, nu ajunsese prea departe.

Spider Scott veni în timpul serii, fiindcă auzise din cartier că cineva încercase să-i crape capul lui George Bulman. Se aşează pe marginea patului, afişând un zâmbet uriaş pe faţa lui insuportabil de cinstită şi spuse:

— Am venit să văd dacă cineva a reuşit până la urmă. Ai un cap atât de tare, că nu-mi vine să cred că cineva a fost atât de prost încât a încercat să ţi-l spargă.

— Foarte amuzant, Spider. Trebuie să ies de aici şi n-ar fi indicat să mă duc acasă. Poţi să-mi împrumuţi nişte bani? Ştii pe cineva care are o casă de închiriat? Ştiu că la tine nu e loc, dar nu vreau să stau într-o cocioabă, am nevoie de libertate de mişcare.

— O să mă interesez. Te sun aici. Scott îşi scoase portofelul şi extrase câteva bancnote. E un împrumut, spuse el. Îi vreau înapoi şi să nu-mi torni vreo poveste cu pierderea memoriei.

— Mulţumesc, Spider. Vreau să ies de aici. Nu ştiu dacă mai suport încă o noapte.

— Nu-ţi forţa norocul, George. Rănile de felul ăsta se vindecă greu. Mai ai nevoie de câteva zile, poate mai mult.

— Nu mă enerva, Spider. Du-te şi caută-mi o casă.

La şase şi jumătate sună telefonul şi Bulman recunoscu imediat accentul nord-atlantic.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Marvin Hayes.

Bulman îi povesti, îl informă că voia să plece cât mai repede şi îi spuse să nu-şi facă griji.

— Cred că v-aţi întrebat de ce n-am mai apărut la întâlnire.

— La început m-am supărat, dar pe urmă mi-am dat seama că nu eşti omul care să lase pe cineva să aştepte. Apoi m-am speriat, însă n-am putut să fac nimic până am aflat unde eşti şi ce s-a întâmplat. Cineva a binevoit să mă anunţe.

— Mulţumesc pentru rezerva particulară. E un lux.

— Măcar atât să fac şi eu pentru tine. Uite ce e, nu pot să vin la spital, ca să nu mă recunoască cineva, dar ar trebui să limpezim anumite lucruri. Nu voiai să mă vezi dacă nu era ceva important. Presupun că ai făcut un oarecare progres.

— Cam. Dar nu pot să vă spun la telefon. Aşa aş fi putut să vă spun de acasă şi nici n-aş mai fi încasat bătaie. Încerc să-mi găsesc o locuinţă temporară. Nu pot să mă întorc la mine, indivizii erau chiar la scara blocului. L-am rugat pe un prieten să mă ajute.

— Spune-i să nu mai caute. Am eu un loc pentru tine. La un prieten de-al meu care acum e la Washington. Am o cheie. Ai un creion la îndemână?

*

După ce plecă John Cordell, Sealy se lăsă pe spate în fotoliu, ud de transpiraţie. Ştia că se descurcase destul de bine, zăpăcise lucrurile, nu recunoscuse nimic şi rămăsese în limitele muncii sale, ceea ce îl ajutase să învăluie adevăratul motiv şi să dea explicaţii false. Şi Cordell ştia asta. Dar nu reuşise deloc să-l convingă pe Cordell şi acest lucru părea mai mult enervant decât îngrijorător. Aşteptase întrebări despre Walter McQueen şi răsuflase uşurat că acestea nu fuseseră rostite, dar nu se lăsă păcălit de absenţa lor.

Cordell stătuse deoparte, îl lăsase pe Sealy să ducă tot greul discuţiei şi ascultase răbdător, ca orice poliţist bun. Dar era imposibil să nu se fi gândit la absenţa prelungită a studentului. Stând la birou, sprijinit de spătarul scaunului, Sealy începu să se întrebe dacă nu cumva oamenii nevinovaţi aveau cel mai mult de suferit. Bulman era ca un spin în coastă şi trebuia eliminat într-un fel sau altul pentru că, deşi nu avea alte arme în afara propriilor calităţi şi a instinctelor ascuţite, era mult mai periculos decât Cordell şi toată poliţia lui, fiind liber de orice responsabilităţi.

Cordell era împiedicat de toată birocraţia, protocolul, implicaţiile politice şi secretul care înconjurau activitatea SIS. El

nu era nici pe departe primul ofiţer superior al poliţiei care se simţea frustrat şi iritat de către serviciile de informaţii. Dar Cordell ştia cum să joace şi asta reprezenta un pericol.

Sealy se gândi că planul lui se bucura de succes, deşi dura mai mult decât ar fi dorit. În orice caz, acum nu mai era cale de întoarcere. Ajunsese mult prea departe, mai ales în privinţa lui Bulman. Trebuia să meargă până la capăt şi febra puse din nou stăpânire pe el, uneori atât de puternică, încât i se făcea frică.

*

Pentru Don Hayes, nopţile deveniseră insuportabile. Rezultatele examenelor finale nu apăruseră încă, dar începuseră să se piardă în umbra altor lucruri mult mai importante. Ameninţarea acuzaţiei de crimă care plana deasupra capului său devenise un coşmar îngrozitor. Aşa cum stăteau lucrurile, Don încerca în fiecare zi să ia legătura cu tatăl său, dar datoriile diplomatice îi ocupau toată ziua, iar el nu voia să sune la Ambasadă. Era nevoit să aştepte telefonul tatălui său şi nu ştia nici măcar la ce oră putea să vină. Când telefonul sună, totuşi, era limpede că nu se făcuse nici un progres spre dovedirea nevinovăţiei sale şi asta îl îngrijora cumplit. Lucrurile nu puteau să rămână aşa la nesfârşit. Cândva tot trebuia să-l aresteze sau să-l trimită acasă. Pentru el, ambele soluţii erau la fel de rele, fiindcă trimiterea acasă însemna căderea în dizgraţie a tatălui său. Cunoscându-l foarte bine, era convins că, în oricare din aceste situaţii, tatăl lui şi-ar da imediat demisia, iar efectul asupra mamei sale ar fi devastator. N-ar mai putea să dea ochii cu prietenele ei. Familia ar fi distrusă.

Pentru că miza era atât de mare, Don însuşi începea să cedeze. Totul atârna pe umerii săi şi greutatea responsabilităţii îl zdrobea. Iar ceea ce era mai rău era faptul că el avea convingerea că nu împuşcase pe nimeni. Nu putea să creadă că era în stare de aşa ceva, indiferent dacă era treaz sau beat. Dar aspectul cel mai îngrijorător era că şi el şi ceilalţi fuseseră atât de inconştienţi, încât, de fapt, nimeni nu ştia ce se întâmplase.

Şi apoi, mai erau amprentele. Nu înţelegea de ce nimeni nu-şi pusese problema că, fiind într-un asemenea hal, oricum n-ar fi putut să tragă atât de bine. Dacă era doar un accident nefericit, atunci nu mai era crimă. Şi totuşi, amprentele puteau să-l condamne.

Oricare ar fi fost deznodământul – şi ceva trebuia să se întâmple până la urmă el trăia între timp sub o presiune

insuportabilă şi începea să caute un sprijin. Iar asta îl speria mai mult decât orice. Dacă ar recădea în vechea greşeală, oricât de puţin durase, mama lui extrem de sensibilă, dar foarte iubitoare, ar fi distrusă. Trebuia să încerce să reziste, ştiind că avea să fie din ce în ce mai greu cu fiecare zi ce trecea.

*

Bulman îşi găsi hainele, se îmbrăcă şi ieşi din spital, însă nu în mod oficial. Folosi telefonul din cameră pentru a chema un taxi, aşteptă să vină personalul din tura de noapte şi – când spitalul se cufundă în linişte, plecă. Câteva sprâncene se ridicară în urma lui, fiindcă pacienţii nu erau externaţi de obicei seara, dar el le ignoră cu nonşalanţă, trecu prin salonul de la intrare şi se opri pe terasa din faţă, sperând că taxiul nu avea să întârzie prea mult.

Când acesta sosi, Bulman se urcă şi îi dădu şoferului instrucţiunile exact în momentul în care siluetele în halate albe apărură în spatele uşilor de sticlă ale spitalului. Se lăsă pe spate uşurat, dar încordându-se de durere.

Apartamentul era în Mayfair. Şoferul opri maşina, îl privi cu suspiciune pe Bulman şi luă banii, crezând că restul era bacşiş, dar Bulman aştepta cu mâna întinsă. Apoi păşi nesigur pe pavaj înspre uşile enorme de sticlă acoperită cu o reţea fină de fire de metal. Intră în holul vast, cu lespezi de marmură, în centrul căruia trona un candelabru strălucitor. Fiecare mişcare necesita un efort deosebit şi, pentru prima oară, se întrebă dacă plecarea precipitată din spital fusese o hotărâre înţeleaptă.

Bulman traversă încet holul spre biroul de la recepţie, iar paznicul în uniformă îl privi cu o suspiciune crescândă. El reuşea foarte rar să arate elegant, chiar şi într-un costum nou, dar acum hainele sale, care purtau încă urmele atacului, erau şifonate şi murdare.

— Sunt George Bulman. Chiar şi zâmbetul era dureros, dar obţinu o reacţie imediată din partea omului de după birou, a cărui suspiciune se transformă într-un salut călduros.

— Nu vă aşteptam decât peste o zi, două. Căută cu mâna sub birou. Poftiţi cheile. Vreţi să vă conduc sus? Am impresia că nu vă simţiţi bine.

— Am fost jefuit, spuse vesel Bulman. Mă descurc, mulţumesc. La ce etaj?

— La ultimul. Apartamentul de sus.

Bulman se urcă greoi în liftul cu lumini încorporate şi mochetă de lux. Ajunse la ultimul etaj. Văzu o singură uşă, care nu oferea

nici un indiciu despre ceea ce se afla în spatele ei. Intră şi aproape se prăbuşi lângă uşă. Rămase acolo, sprijinit de ea, până când se simţi în stare să înainteze. Lumini ascunse în nişe se aprindeau deasupra lui pe măsură ce înainta; îşi dădu seama că erau acţionate de căldura corpului său.

Ajunse în sufrageria spaţioasă, al cărei capăt îndepărtat începu să se piardă în ceaţă. Se clătină zdravăn, dar se prinse de spătarul unui scaun şi reuşi să rămână în picioare. Era înconjurat de confort şi lux, dar în acel moment avea mari probleme cu echilibrul. Îşi simţi capul pulsând de durere şi, dintr-odată, nu se mai crezu atât de deştept pentru că ieşise mai repede din spital. Se uită în oglinda cea mai apropiată şi văzu un spectru de vârstă mijlocie, tras la faţă şi cu un turban alb pe cap. Imaginea puternic contrastantă cu decorul în care se afla îi aduse un zâmbet pe buze. Se aşeză în fotoliul cel mai apropiat şi îşi pierdu cunoştinţa. Telefonul sună cu un ţârâit plăcut însoţit de o lumină roşie, dar nu reuşi să penetreze leşinul lui Bulman. Zăcea într-o poziţie nefirească, însă era liber, iar somnul adânc şi sănătos îi alungă pentru moment durerea.

*

În ziua următoare, Connie Taylor veni la birou ca de obicei. În mod inevitabil, petrecu un timp în compania lui Sealy şi observă că îngrijorarea îi sporise după ziua de ieri. Vizita comisarului adjunct avusese, aparent, un efect negativ asupra lui şi ea se sperie atât de tare, încât se gândi să contramandeze întâlnirea cu Cordell. Avusese prevederea de a păstra secretul, pentru că numai aşa putea să descopere de ce întâlnirea de ieri dintre cei doi bărbaţi avusese un asemenea efect.

Câteodată avea impresia că Sealy uita de prezenţa ei lângă el şi se purta ca şi cum ar fi vorbit cu o maşină, mirându-se când aceasta îi răspundea. Această atitudine o întrista profund, dar o şi îngrijora. Sealy plecă după câteva ore, fără să-i explice de ce şi fără să-i spună când avea să se întoarcă. Ea nu ştia că plecase să-l vadă pe McQueen, pe care îl ţinea închis ilegal şi a cărui situaţie ar fi provocat un scandal public dacă ar fi ieşit la lumină.

Când aruncă o privire peste birou, aproape temându-se ca el să nu-i surprindă îngrijorarea profundă, îi observă tremurul mâinilor, mâini care până atunci fuseseră tari ca piatra. Şi când, în cele din urmă, îşi adună curajul să-l privească în ochi, expresia lui o sperie, ca şi asprimea şi răceala care i se citeau pe chip ori de câte ori se gândea la Dumnezeu ştie ce.

Pentru Connie era din ce în ce mai dificil să se poarte firesc, dar ceea ce o salva era tocmai concentrarea lui totală asupra luptei cu proprii demoni. Luă hotărârea de a vorbi cu el numai atât cât era necesar pentru îndeplinirea unei sarcini şi încetă să mai facă conversaţie. Aşa era mai uşor de suportat.

*

Bulman tocmai ieşise din baia somptuoasă, când auzi soneria. Se şterse repede, îmbrăcă un halat şi se duse la uşă. Se uită pe vizor şi se grăbi să deschidă.

— Îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptaţi, îi spuse el lui Marvin Hayes.

Hayes intră în apartament şi spuse:

— Mi-am închipuit că eşti aici. Credeam că o să te găsesc dormind. Uite în ce hal eşti. Trebuia să rămâi în spital. Îmi pare rău, George. Îmi pare rău de ceea ce ţi s-a întâmplat.

Se lăsă într-un fotoliu.

— Nici dumneavoastră nu arătaţi prea bine. Bulman îşi strânse halatul pe lângă corp şi se aşeză în faţa lui. Locul ăsta e al naibii de frumos şi confortabil. Mult mai frumos decât la spital şi nici nu trebuie să iau pastile.

— Dar calmante?

— Încerc să renunţ la ele. Mă doare un pic. Am două capete şi amândouă mă dor, dar aţi văzut ce colecţie de băuturi au aici? Sunt unele rare, de care n-am auzit niciodată. Mai bune de o mie de ori decât pastilele.

— Nu pot să stau mult, George. A trebuit să amân o întâlnire ca să vin aici. Vreau să anulez contractul nostru.

La început Bulman nu înţelese. Vedea că Hayes era obosit – mai mult, era sleit de puteri – şi mâinile-i nu-şi găseau locul, dar nu reuşi să priceapă imediat.

— Nu se poate.

— O să am grijă să fi pe deplin recompensat. O să mă ocup de tine, nu-ţi face griji. Dar nu pot cere nimănui să îndure bătaia pe care ai încasat-o tu.

Lui Bulman nu-i venea să creadă.

— Nu vreau nici o recompensă. Aici nu e vorba de bani. Recunosc că îmi place să mai beau câte un pahar, aşa e felul meu şi prietenii mei şi-ar face probleme dacă m-aş schimba. Sunt un subiect permanent de bârfa, o persoană pe care pot s-o numească ticălos şi nenorocit. Dar ei ştiu că la nevoie aş face orice ca să-i ajut. Totul e o glumă. Nu mă insultaţi spunând că o

să aveţi grijă de mine. Credeţi că banii sunt singurul motiv pentru care am primit slujba? Aş fi luat-o şi pentru doi bani, odată ce am prins firul. Domnule ambasador, nu puteţi să-mi faceţi una ca asta. Niciodată în viaţă nu mi s-a luat un caz.

Văzând indignarea lui Bulman, Hayes începu să zâmbească.

— Mă tem pentru viaţa ta. Şi nu crezi că e timpul să-mi spui Marv?

— Nu. Asta ar strica relaţia patron-client. Cum aş mai putea să mă târguiesc cu dumneavoastră dacă v-aş spune Marv? Aţi aştepta de la mine să mă port prieteneşte şi să reduc preţul. Nu puteţi să mă concediaţi acum. Bulman ştia că era în contradicţie cu ceea ce spusese mai devreme despre bani, dar încerca să ia în râs seriozitatea situaţiei. Îşi duse mâna la capul bandajat şi tresări. Suntem pe urmele ticălosului.

— Ticălosului? E unul singur?

— Cred că da. Restul au fost induşi în eroare. Inteligent, dar nu poate dura la nesfârşit.

— Tot nu pot să te las să te expui astfel. A devenit prea riscant.

Bulman se întrebă ce-ar spune Hayes dacă ar şti exact ce se întâmplase cu Cernov, cu Galina şi cu prostituatele, încă se mai simţea vinovat din cauza lui Julie Clarke.

— Eu sunt cel care trebuie să cântărească pericolul, pentru că am fost neatent. Dacă mă concediaţi sau mă daţi afară, cum vreţi să-i spuneţi, o să vă dau în judecată pentru concediere fără preaviz. O să vă târăsc numele prin toate ziarele de scandal.

— Ăsta-i şantaj curat, George.

— Da. Încă ceva la care mă pricep. Haideţi să lăsăm prostiile şi să trecem la lucruri serioase. Din momentul în care l-am cunoscut pe Don, am fost convins că n-a omorât pe nimeni. Am câteva motive pe care nu e nevoie să le discutăm acum. Amprentele de pe pistol sunt într-adevăr ale lui Don, acesta e punctul lor forte, dar în rest nu mai au nimic. Aveţi vreun duşman la SIS?

Hayes se uită la ceas, preocupat de trecerea timpului, dar curiozitatea învinse:

— De unde să ştiu, dacă n-am o listă cu numele lor? Cunosc câţiva bărbaţi şi femei care bănuiesc că lucrează la SIS, despre vreo doi sunt chiar sigur, dar nici unul nu cred că îmi e duşman. Vrei să spui că eu sunt ţinta acestui atac? Că cineva vrea să-mi facă rău?

— Poate întregii familii.

— Eşti sigur?

— Nu, dar dintre toate posibilităţile asta pare cea mai probabilă.

— Ştii cine e?

— Habar n-am. Dar e cineva suficient de puternic pentru a manipula oamenii politici şi poliţia. Pentru o vreme, cel puţin şi poate nici n-are nevoie de mai mult.

— Atunci e timpul să mergem direct la primul-ministru.

— Şi ce să-i spunem? Aparent, cineva încearcă să vă ajute, protejându-l pe fiul dumneavoastră. Avem de-a face cu un tip deştept. Vreau să aflu de ce face asta… şi când o să ştim, o să ştim şi cine e.

— Pot să-i transmit ceva lui Don? Suferă cumplit şi mă tem pentru el.

— Nimic absolut sigur. Puteţi să-i transmiteţi că eu cred în nevinovăţia lui. Ne lovim tot timpul de amprentele alea nenorocite, dar încercaţi să-l liniştiţi. Problema e că, oricine ar fi în spatele acestei afaceri şi-a păstrat ca ultimă portiţă de scăpare posibilitatea de a lăsa poliţia să-l acuze pe Don. Ameninţarea e prezentă tot timpul. E un ticălos foarte viclean.

— Încă n-ai nici o idee cine ar putea fi nenorocitul?

— La asta lucrez acum, cu puţin ajutor din partea poliţiei. Dar, în mod sigur, n-o să vină să se prezinte singur.

— Un şobolan încolţit e periculos, George. Eu tot cred că ar fi mai bine să renunţăm.

— Chiar dacă renunţăm, el n-o să ne creadă, mai ales că am ajuns atât de departe. Mă tem însă că s-ar putea să facă vreo prostie încercând să grăbească evenimentele. Băieţii voştri de la Companie care sunt pe-aici nu cunosc vreo ascunzătoare de-a noastră? Pun pariu că ştiu câteva.

— Mi-e greu să-i întreb. Sunt cel mai important reprezentant al Statelor Unite în această ţară. Ar trebui să fiu undeva deasupra acestor lucruri şi, în general, sunt. S-ar putea să mi se pună întrebări la care nu sunt dispus să răspund. Deşi m-am adresat de la început FBI-ului, în felul în care decurg lucrurile, cu cât sunt mai puţini americani implicaţi, cu atât mai bine. Afacerea asta a devenit foarte delicată. La ce te gândeşti?

— Avem două posibilităţi. Fie încercăm să-l scoatem din vizuină pe tipul care trage sforile, fie încercăm să-l găsim pe McQueen şi-i scoatem afară creierii ăia nenorociţi. Cred că tipul din prima alternativă ştie al naibii de bine unde e McQueen.

— Tu crezi aşadar că McQueen e în viaţă?

— Deocamdată. Dar după ce se va obţine ceea ce se aşteaptă de la el, nu prea cred că mai are vreo şansă. Am nevoie de sprijinul dumneavoastră în continuare. Dacă mă părăsiţi acum, nu avem decât de pierdut: o să pierdem lupta, slujbele şi poate chiar minţile. Acest maniac are de gând să meargă până la capăt. Nu dă nici un semn că ar vrea să renunţe. Dacă vreţi ca familia dumneavoastră să supravieţuiască, nu mă scoateţi de pe lista de plată. Dacă nu reuşesc, cel puţin am încercat. De dragul lui Zoe, ce ziceţi?

Hayes tresări.

— Uneori am impresia că eşti la fel de ticălos ca şi cel pe care îl căutăm.

— Sper. Cui pe cui se scoate.

*

În ziua aceea Connie plecă de la birou la ora obişnuită, se duse acasă şi se pregăti fără grabă pentru întâlnirea cu Cordell. Nu era deloc liniştită în legătură cu această întâlnire, dar era dispusă să facă orice pentru Mike Sealy, care începuse să nu mai semene cu omul pe care îl ştia de atâţia ani. La şapte şi jumătate luă un taxi până la adresa din Chelsea pe care i-o dăduse Cordell, sună, se prezentă la microfon şi intră când uşa se deschise cu un bâzâit. Urcă două etaje cu liftul şi, când uşile se deschiseră, Cordell o aştepta.

— Măcar atât să fac şi eu, zâmbi el. Şi tu m-ai aşteptat.

O conduse spre uşa de la apartament.

Connie deveni deodată precaută.

— Mâncăm aici? Credeam că mergem la un restaurant.

— Să riscăm să ne recunoască cineva? Aici suntem în siguranţă. Soţia mea ne-a pregătit masa, dar nu va fi aici. A ieşit cu o prietenă.

— Trebuie să fie foarte înţelegătoare, spuse Connie când pătrunse în ambianţa plăcută a apartamentului.

— O dulceaţă, aprobă Cordell. Să-ţi iau haina. Ce vrei să bei?

Când se aşezară, Cordell îşi dădu seama că era încă încordată.

— Nu vrei, spuse el cu un zâmbet luminos, să rezolvăm întâi problemele oficiale şi pe urmă să luăm masa liniştiţi?

— Şi eu prefer să terminăm cu asta cât mai repede.

— Perfect. Cordell îşi scoase haina şi îşi aranjă cravata. E cald aici. Se uită la tânăra femeie aflată la numai câţiva paşi de el şi trase concluzia că era mult prea atrăgătoare ca să fie liberă. Se interesase în privinţa ei, ştia ce se întâmplase cu fostul ei soţ şi

văzuse cum se purta faţă de Sealy. Dacă nu îl iubea, era, oricum, foarte ataşată de el şi trebuia să fie foarte atent. Mă îngrijorează sănătatea lui Mike Sealy şi mă întrebam dacă n-ai putea să mă lămureşti puţin. Acum, înainte de a mă întreba de ce naiba mă interesează pe mine, în loc să-l intereseze pe Sir Maxwell Swain de la Century House, trebuie să-ţi spun că lucrăm împreună la un proiect. De aceea am fost ieri acolo. De obicei nu mă amestec în treburile SIS. Dar asta e una dintre acele probleme în care am fost implicat cu forţa şi despre care nu te poţi aştepta să discut. Cred că nu se simte bine.

Acum Connie era mult mai liniştită şi mai stăpână pe sine, însă nu ştia încă dacă trebuia să vorbească despre şeful ei. Vru să spună ceva, dar cuvintele i se opriră pe buze.

— Unii spun, zise Cordell zâmbind, că sunt al doilea om ca importanţă din poliţie. Majoritatea detectivilor şefi ar contrazice foarte violent această afirmaţie şi eu sunt de acord cu ei, dar ocup o poziţie destul de înaltă ca să-ţi spulbere orice îndoieli cu privire la credibilitatea mea. Înţeleg reţinerile tale şi îţi admir loialitatea, dar trebuie să te hotărăşti faţă de ce eşti mai loială: faţă de om sau faţă de situaţia generală, care e mult mai importantă? Ai jurat să-ţi serveşti ţara, nu un individ sau altul. Connie, dacă simţi că ceva nu e bine, trebuie să spui cuiva, dacă nu mie, atunci altcuiva în care ai încredere.

— Înţeleg. De câteva zile e limpede pentru mine, dar asta nu mă linişteşte deloc. Am sentimentul că trădez. Chiar dacă datoria îmi cere s-o fac, acest sentiment nu dispare.

— Atunci de ce ai venit?

— Am sperat că îmi veţi spune dumneavoastră ceva care să mă ajute să înţeleg de ce starea lui se degradează pe zi ce trece. Îl privi ferm pe Cordell. N-a fost o scăpare. Ştiu ce spun.

— Deci, ai observat că s-a schimbat?

— O, da. Ultimele zile au fost cele mai îngrijorătoare.

Cordell observă neliniştea lui Connie.

— Ai păstrat secretul pentru tine?

— Da.

Ezită puţin când îşi aminti de Anna Brus, dar discuţia cu ea fusese în termeni foarte generali.

Lui Cordell nu-i scăpă ezitarea ei.

— Ai încercat să afli care e problema? Poate munceşte prea mult sau ceva de genul acesta?

— Cred că e o problemă personală.

Cordell întrebă precaut:

— Ce te face să crezi asta?

Connie coborî privirea. Credea sau nu credea? Simţea că într-o zi tot ar fi trebuit să spună cuiva, dar voia ca acesta să fie Sealy. Însă asta nu era posibil, pentru că ar fi trebuit să-i spună cum aflase şi nu putea să facă aşa ceva.

Cordell o urmărea fără să încerce să o grăbească. Vedea că în sufletul ei se dădea o luptă. Connie Taylor era o femeie inteligentă şi aproape demodat de loială, care în ultimii ani avusese o slujbă foarte importantă. Acum era în situaţia de a încălca toate regulile pentru a ajuta un om care, în ultimul timp, abia mai ştia de existenţa ei.

Connie se uită la paharul de care nu se atinsese şi bău jumătate din el dintr-o singură înghiţitură.

— Are o scrisoare pe care o citeşte mereu. O ţine în spatele unei fotografii de familie care stă pe birou şi pe care o ia acasă în fiecare seară şi o aduce înapoi a doua zi.

— Am văzut fotografia. Întotdeauna a făcut aşa?

— Dacă da, eu n-am observat decât în ultimele zile. Din când în când o scoate şi o citeşte. De fiecare dată, scrisoarea îl răvăşeşte şi îi ia mult timp ca să-şi revină.

Cu un gest firesc, Cordell întinse mâna după pahar. Fără să o privească, întrebă cu o voce blândă:

— Ai avut ocazia să o citeşti?

Connie ştia că, oricum, avea să se ajungă aici.

— Da. O dată, când a plecat la prânz, a uitat-o pe birou. Se hotărâse că avea dreptul la o minciună ca să se protejeze, înainte de a mă întreba ce conţine, o să vă spun eu. Până acum n-am mai spus nimănui. O fac acum pentru că mi-am ieşit din minţi de îngrijorare.

Cordell ascultă relatarea amănunţită a scrisorii şi rămase aproape la fel de şocat ca şi Connie când o citise prima oară. Fără să-i tresară nici un muşchi, el întrebă brusc:

— Crezi că poţi să mi-o aduci? Sau să faci o copie?

Connie îngheţă, ca şi cum ar fi pozat pentru o fotografie. Apoi o cuprinse un tremur necontrolat. Se albi la faţă şi buzele i se mişcară fără să scoată nici un sunet. Era îngrozită.

16

Cordell îşi dădu seama că îi ceruse prea mult. Nu crezuse în întregime povestea ei despre cum găsise scrisoarea pe biroul lui Sealy. Era sigur că nu fusese atât de uşor şi că Sealy nu fusese atât de neatent. Experienţa o speriase probabil foarte tare şi acum el îi cerea să o facă din nou; mai mult, să facă şi o copie. Dacă acum spunea o prostie, risca să piardă totul. Trebuia să o lase să se hotărască singură.

Connie se cutremură amintindu-şi teama pe care o simţise data trecută. Clătină încet din cap.

— Îmi cereţi prea mult. E foarte riscant.

— Bineînţeles. Îmi pare foarte rău. E clar că ţi-am judecat greşit preocuparea pentru Mike Sealy. A fost o prostie din partea mea.

— Sunt îngrijorată pentru el. Foarte tare. Dar nu cred că mai pot să trec o dată prin ce-am trecut. A fost cumplit.

— Nu te mai gândi la asta. Îi umplu paharul. Să nu crezi că încerc să te ameţesc ca să te răzgândeşti; ar fi o prostie. E nevoie de luciditate şi devotament ca să faci aşa ceva, nu de ajutorul unei sticle. Cordell zâmbi. Cina e gata în câteva minute. Poate găsesc o altă cale de a vedea scrisoarea asta care pare să fie cheia transformării lui. Dacă continuă aşa, o să i se ceară demisia, fiindcă o să reprezinte un pericol atât pentru el, cât şi pentru SIS. Aşa ceva n-ar trebui să i se întâmple unui om de valoarea lui.

Connie sorbi gânditoare din pahar.

— Fireşte, dacă aş fi sigură că e plecat pentru un anumit timp, ar fi mai uşor, dar mişcările lui sunt imprevizibile.

Cordell zâmbi.

— Doar nu te mai gândeşti la ce ţi-am spus? Las-o baltă. Va trebui să se descurce singur.

— Nu puteţi să stabiliţi o întâlnire cu el? Să-l invitaţi la masă sau ceva de genul acesta?

Cordell chicoti.

— În momentul acesta nu ne înţelegem atât de bine încât să-l pot invita la masă. Ne-am spus tot ce aveam de spus ieri. Nu te mai chinui, Connie. M-ai ajutat destul venind aici. Şi apoi, ca şi cum ideea i-ar fi surâs, continuă: Mi-ai dat o idee, totuşi. Aş

putea să conving un secretar de la Ministerul de Interne să-l invite la masă sau să-i ofere căpşuni şi frişcă la Camera Comunelor. Vrei să mă ocup eu de asta în locul tău?

*

Până atunci Bulman nu spusese nimănui unde era, nici măcar lui Spider Scott şi începea să suporte consecinţele. A doua zi după întâlnirea cu Connie Taylor, John Cordell îl sunase ca să afle unde era.

În cele din urmă, Bulman îşi dădu seama că nu putea să continue fără ajutor, aşa că îl sună pe Scott la birou.

— Am încercat să dau de tine, se plânse Scott. De ce naiba ai dispărut cu gaura aia în cap?

— Ca să nu mai capăt una. Îţi dau un număr de telefon şi o adresă, dar nu le spune nimănui. Sunt bine, linişteşte-te. Câteva coaste rupte şi o nucă de cocos în creştet, dar unele părţi din mine încă funcţionează. Vreau să te duci la mine acasă şi să iei o casetă micuţă. S-ar putea să fie în cutia de scrisori. Pe urmă iei caseta din robotul telefonic şi le aduci pe amândouă aici. N-aş fi în siguranţă dacă m-aş întoarce acasă, Spider.

— Dar eu? Nu vreau să mănânc bătaie.

— N-au nimic cu tine. Oricum, tu poţi să te aperi mai bine şi o să te duci acolo în plină zi.

— Serios? Am şi eu o afacere, George. Nu pot să las baltă totul.

— Dacă ţi-e frică, ia-l pe Knocker Roberts cu tine, dacă mai e pe-acolo. Faţa lui stâlcită ar băga groaza în oricine. Pe răspunderea mea.

Închise înainte ca Scott să mai ridice şi alte obiecţii.

Bulman se simţea singur şi izolat în apartamentul lui luxos. La început confortul îl cuceri, până la urmă, însă, se hotărî că nu era pentru el. Chiar şi whisky-ul cu malţ începuse să-l plictisească; era foarte bun, dar el era obişnuit cu Bell’s şi îi păru rău că nu-l rugase pe Scott să aducă o sticlă. Ascultă muzică, se uită la televizor, se jucă cu telecomanda pentru draperii şi lumini, dar voia să iasă şi ştia că nu era încă în stare să meargă. Durerea era suportabilă, dar lipsa de activitate începea să-l enerveze. În cele din urmă recunoscu că ar fi trebuit să mai rămână în spital.

Scott ajunse pe la prânz. Se opri în mijlocul sufrageriei şi se învârti încet în loc, umflându-şi obrajii şi fluierând.

— Cum naiba ai ajuns aici? Înainte obişnuiam să înjur casele astea. Sunt aici câteva *objets d’art* care mă tentează.

— Ai adus casetele?

— Nu. În cutia de scrisori nu era nimic, iar caseta din robotul telefonic a dispărut. Ţi-au intrat în casă, George. Au umblat destul de curat, dar nu pentru un ochi experimentat. Erau, totuşi, două facturi. Scott i le întinse.

Bulman se aşează tăcut, arătând destul de caraghios cu pansamentul alb în jurul capului. Era îmbrăcat, dar costumul era la fel de şifonat şi pătat de sânge. Scott observă imediat.

— Arăţi de parcă ţi s-au înecat corăbiile, spuse el. Înveseleşte-te, colega, nu poate fi atât de rău.

— Ba poate. Tocmai am pierdut două dovezi, amărâte, dar erau singurele.

— Evident că n-au fost atât de amărâte pentru individul care le-a şutit, altfel nu s-ar mai fi deranjat.

— Cel puţin asta dovedeşte că am avut dreptate să nu mă întorc acolo.

Bulman sună la Scotland Yard, îşi spuse numele şi ceru să vorbească cu Cordell.

Scott tresări şi făcu ochii mari numai la auzul unui rang atât de înalt.

Cordell răspunse şi repetă cuvintele pe care le spusese şi Scott mai devreme.

— M-ai prins la fix. Am întârziat la o întâlnire la prânz. Spune-mi unde eşti, George. Trebuie să ştiu.

Bulman luă repede o hotărâre şi îi spuse adresa, dar Scott se miră văzând că n-o făcuse din toată inima. Apoi întrebă grăbit:

— Mi-ai trimis caseta?

— Da, ţi-a adus-o un curier. Nu ştiam că peste puţin timp aveai să fi snopit în bătaie.

— Cineva a intrat în casă. Caseta a dispărut, ca şi cea din robot, pe care aveam un mesaj. Tipul n-a rezistat şi mi-a întors telefonul sub numele dat de mine.

— N-ai mai trecut pe acasă?

— Nu, a trecut un prieten de-al meu.

— După prima casetă am o copie. Dar a doua ar fi fost foarte utilă.

— De ce? Parcă ziceai că n-ai recunoscut vocea.

— Uite ce e, am întârziat foarte mult. Stai în casă şi nu te apuca de curse până nu te faci bine. O să te caut eu.

— Ce-a fost asta? întrebă Scott, care nu suporta apropierea unui poliţist cu grad atât de înalt nici măcar prin firul de telefon.

Bulman era foarte îngrijorat.

— Aş vrea să ştiu. Habar n-am ce se întâmplă.

— Trebuie să plec, spuse Scott. Se uită la Bulman, care în acel moment arăta amărât şi patetic. Dă-mi o listă cu hainele de care ai nevoie şi ţi le aduc mai pe seară.

*

Connie Taylor nu reuşea să se împace cu ideea de a copia scrisoarea lui Sealy. Acum, când se întorsese în biroul ei, nimic nu mai părea simplu. Era îngrozită de ceea ce o aştepta, iar sentimentul profund de trădare o hărţuia neîncetat. Nu considera că dădea dovadă de neloialitate, dar conştiinţa se aşeza mereu în calea logicii. Se convinse că ceea ce avea de gând să facă era spre binele omului pentru care avea sentimente din ce în ce mai puternice. Dacă ar fi ştiut că plecarea lui Sealy la masă fusese cea mai bună ocazie şi-ar fi alungat îndoiala şi ar fi rezolvat problema atunci. Dar ea continuă să aştepte veşti de la Cordell.

Între timp, Sealy se duse să-l vadă pe Walter McQueen în celula sa specială. Tommy Wise, care era de serviciu, era la fel de plictisit ca şi McQueen, dar nici pe departe la fel de îngrijorat. De data aceasta, se asigură că pistolul era curăţat şi pus la locul lui în toc.

Înainte de a pătrunde în celulă, îndepliniră aceeaşi procedură de securitate. McQueen stătea tot în capătul îndepărtat al celulei, dar aroganţa îi dispăruse aproape fără urmă. Era din ce în ce mai speriat.

Wise rămase cu spatele la uşă şi cu pistolul în mână, iar Sealy se aşeză pe marginea patului şi îi spuse lui McQueen să nu se mişte din loc. Sealy nu scoase nici un cuvânt până când tăcerea deveni ameninţătoare, iar McQueen începu să dea semne de nervozitate, trecând cu privirea de la unul la altul şi, deseori, la pistol.

— Îţi calculezi şansele, Wally? îl provocă Sealy. Ne-ai scăpa de multe probleme dacă ai face-o. Dar nu putem să garantăm că îţi vom preda cadavrul la Scotland Yard. Nu că pentru tine ar mai avea vreo importanţă.

— M-am născut în Anglia. Sunt scoţian, aşa cum toţi Murphy sunt irlandezi. Ce naiba urmăriţi?

— E timpul să mărturiseşti. Vrem să ne dai o declaraţie scrisă.

— Ce să mărturisesc? Că sunt nervos? Că am fost răpit de nişte nebuni? Du-te naibii!

— Că ai omorât-o pe Paula Smith.

— Omorât-o? Nu sunteţi în toate minţile. Cine naiba mai e şi

Paula Smith?

— Una dintre studentele de la petrecerea din noaptea examenelor. De parcă n-ai ştii.

— Îmi aduc aminte de petrecere. Dar nu-i cunosc pe toţi cei care au fost acolo. Unde vrei să ajungi?

— Deci, n-ai idee cine era Paula Smith?

— Cred că erau şi vreo două puicuţe cu noi. Poate mai multe. Dar Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat până la sfârşit. Eram duşi, beţi morţi. Pun pariu că mai erau şi alţii. Îmi aduc vag aminte că o fată s-a prăbuşit, dar nu ştiu cine era sau ce s-a întâmplat cu ea. Mi-am pierdut cunoştinţa şi apoi m-am trezit aici.

Sealy clătină încet din cap.

— Văd că omiţi multe lucruri, Wally. Cum ar fi faptul că erai perfect conştient şi ai ştiut tot ce s-a întâmplat. Şi, având în vedere vremea îngrozitoare, ai tras cu o precizie uimitoare, deşi cei de la Secţia Specială n-o să te laude prea tare pentru asta. Apoi ai profitat de câteva incidente favorabile care ţi-au picat la ţanc. Ai gândit foarte rapid pentru un om presupus a fi beat mort.

— Încerci să mă înfunzi. N-o să-ţi meargă.

— Aşadar, nu ţii minte bătaia din faţa căminului tău? Bună manevră, să zaci acolo toată noaptea, dând impresia că eşti leşinat. Dacă te-ai fi repezit imediat acasă, ai fi pierdut totul. Dar manevra asta ne-a dat timp şi nouă să intervenim şi am ajuns direct la tine. Mi s-a spus că ai aranjat o bătaie în toată regula: un nas rupt, câteva vânătăi şi se pare că au fost nevoiţi să treacă peste tine ca să ajungă la maşină.

— Parcă îmi amintesc o bătaie. Ploua cu găleata şi mi-a trecut prin cap că ceilalţi au renunţat. Pe urmă totul a dispărut în ceaţă. E o amintire foarte vagă. Eram beat mort, vă spun.

— Nu miroseai deloc a băutură, Wally. Nici măcar de la ceilalţi.

— La proces n-ai nici o şansă, ştii foarte bine.

Cu o voce joasă, care îl sperie pe McQueen şi îl alarmă pe Wise, Sealy spuse:

— N-o să ajungi la proces, Wally. Să nu crezi că asta te va salva. Nimic nu te poate salva. Pentru prima oară, McQueen rămase fără replică. Wise părea îngrijorat şi se uita neliniştit la Sealy, care adăugă cu un zâmbet uşor: De unde ai luat pistolul?

— Nu încerca să mă duci. N-am avut niciodată pistol. Am numai cuvântul tău că cineva a fost într-adevăr omorât.

McQueen îşi revenea încet.

— Îţi dai seama că amprentele tale sunt pe pistol? Sealy îşi

bătea joc. McQueen era pe punctul de a izbucni într-o negare vehementă, dar strânse din dinţi şi tăcu. Sealy îşi continuă batjocura în mod deschis. Era să spui că e imposibil, dar asta te-ar fi trădat, nu-i aşa? Nu trebuia s-o omori, Wally. Mai ales că nu descoperise mare lucru despre traficanţii de droguri şi legăturile lor cu teroriştii. Nu eraţi chiar atât de mulţi cum s-a crezut la început. Era necesar să fie tânără ca să poată trece drept studentă, dar s-a dovedit că era şi relativ lipsită de experienţă. Meseria ei trebuia s-o protejeze de maniaci ca tine. Presupun că ai intrat în panică atunci când ai aflat cine era şi te-ai convins că ştii să speculezi ocaziile. Eşti un ratat, Wally. Nu eşti nici pe departe atât de bun pe cât crezi. Eşti o javră fără importanţă şi vei plăti pentru că te-ai jucat cu pistolul.

McQueen nu dădu nici un semn, nici un avertisment. Se aruncă direct spre Wise, în partea cealaltă a camerei, ca să pună mâna pe pistol. Wise, fascinat şi nu mai puţin îngrijorat de ceea ce spusese Sealy, îşi pierduse concentrarea, iar McQueen apucă pistolul înainte ca el să poată face ceva.

Sealy se ridică în picioare, urmărind lupta dintre cei doi şi se îndepărtă spre colţul celulei. Când deveni evident că forţa brută a lui McQueen îl copleşea pe Wise, Sealy îl lovi cu latul palmei pe McQueen în ceafa o dată şi încă o dată, după ce acesta căzu.

— Hai să ieşim cât e încă ameţit, se răsti Sealy la Wise, care nu-şi revenise întru totul în urma încăierării.

Wise se uită la corpul contorsionat al lui McQueen şi se grăbi să deschidă uşa. Era scuturat bine, dar uşurat că avea încă pistolul în mână.

Wise încuie uşa şi cercetă dintr-o privire monitoarele. McQueen era încă la pământ. Sealy intră în camera de gardă, ca să urmărească în continuare ce se întâmpla în celulă. Voia să fie sigur că McQueen avea să-şi revină. Wise se duse la baie ca să-şi spele urmele de sânge de pe faţă, unde îl lovise capul lui McQueen şi să-şi aranjeze ţinuta. Îi era groază să dea ochii cu Sealy.

— Ai fost moale, îl acuză Sealy când Wise se întoarse în cameră. Te uitai la mine în loc să te uiţi la McQueen. Cine naiba ţi-a dat slujba asta?

— Spuneaţi nişte lucruri destul de grave, domnule. Începusem să cred că ne vom trezi cu un cadavru în braţe.

— Nu trebuie să crezi tot ce auzi, Wise. Tipul e pe punctul de a ceda, iar noi nu ne-am atins de el decât în legitimă apărare.

— În afară de atunci când l-am ridicat şi l-am adus aici,

domnule.

Wise întindea coarda, dar ştia că avea dreptate.

Sealy zâmbi neaşteptat.

— Mai există încă speranţă în privinţa ta. Mai rămân doar ca să fiu sigur că McQueen nu ne-a părăsit şi pe urmă plec. Uite că se mişcă.

Îl urmăriră pe McQueen cum se ridică încet. Acesta se împiedică de pat, dar rămase în picioare şi apoi, fără nici un avertisment, urlă în microfon:

— Nenorocitule! Vreau un avocat şi un telefon.

— Tot timpul vorbeşte despre asta, comentă Wise, uşurat că McQueen nu păţise nimic. Cât putem să-l mai ţinem?

— Atât cât e nevoie. Să nu începi să-i plângi de milă. Ar fi total deplasat. Are o inteligenţă deosebită, dar a preferat să o înghesuie pe toată în colţurile cele mai obscure ale minţii. Toată viaţa nu va provoca decât necazuri, pentru că e împotriva a tot şi toate şi ţine să o dovedească în modul cel mai barbar cu putinţă. Trăieşte din violenţă de orice tel şi, ca toţi golanii, protestează când i se aplică un tratament similar. E rău şi aşa va fi mereu. N-o să fie nici o pierdere pentru nimeni. Sealy îşi puse haina uşoară şi se pregăti să plece. Ştiu că munca asta nu e cea mai potrivită pentru tine. Dar e o experienţă pe care mai târziu o vei găsi utilă. Ţinem legătura.

*

Bulman moţăi aproape toată după-amiaza, se trezi cu o durere de cap şi cu un gust neplăcut în gură şi îşi dădu seama că pansamentul trebuia schimbat; simţea presiunea care apăsa copcile. Îşi pregăti un ceai, se uită la ora copiilor la televizor, reflectând că, în parte, era mai bună decât programele pentru adulţi şi luă hotărârea ca de a doua zi să înceapă să se plimbe.

Tocmai se adâncise într-un studiu atent al acelor *objets d'art* care îi atrăseseră atenţia lui Scott, când sună soneria. Scott îi adusese o valiză cu haine.

— Mulţumesc, Spider. Ai fost urmărit?

— Da. Şi încă foarte bine. Valiza m-a împiedicat, aşa că mi-a luat mai mult timp să-i fac să se urmărească unii pe alţii.

— Aşadar, îmi supraveghează vechiul apartament?

— Aşa se pare. Nu le-ar trece prin cap să caute în Mayfair. Ai prieteni sus-puşi.

— Da, dar numai cei jos-puşi mă ajută cu adevărat. Vrei un ceai?

— Să nu uit, am găsit asta în hol. Scott îi întinse un plic vechi, sigilat şi gol.

— Cred că a căzut de undeva.

— Nu, era chiar sub cutia ta de scrisori.

— Dar nu e nimic în el. Bulman se mai uită o dată înăuntru şi îl întoarse. Cineva scrisese ceva cu creionul pe partea cu adresa. Când reuşi să citească literele şterse, descoperi că era un nume. Se uită mai de aproape. Scott îl văzuse deja, aşa că citi cu voce tare. Michael Sealy. Apoi i se adresă direct lui Scott: îţi spune ceva?

— Nu. Scott se trântise într-un fotoliu adânc, cu picioarele atârnate peste unul din braţe. Michael Sealy. M-am întrebat şi eu după ce am văzut. Nu-l cunosc. Vrei să mă interesez?

— *Nu.*

Era o replică dură din partea lui Bulman şi Scott se miră.

— Bine, bine. Nu te enerva.

— Hai să zicem aşa: îmi pare rău că ai văzut numele. Ţine-l pentru tine.

Scott rămase tăcut un timp, apoi spuse:

— Crezi că cineva vrea să te ajute?

— Posibil. E foarte ciudat.

— Poate că a fost acolo tot timpul sau un curent l-a suflat de pe undeva. Vreau să spun că, dacă vrea să te ajute, de ce n-o face deschis? Apoi adăugă: Mi-am ieşit din mână. Ce întrebare tâmpită. Unde e cartea de telefon?

Căutară, dar nu găsiră nimic. Aveau un nume, dar nici o adresă sau număr de telefon. Dintr-odată, Bulman spuse că nu se simţea prea bine, că trebuia să se întindă în pat şi îl rugă pe Scott să-l scuze. Acesta zâmbi, arătând că înţelege.

— Dacă vrei să scapi de mine, spune-mi. Ţi-a venit o idee, nu-i aşa? Bine, înţeleg şi eu o aluzie. O să văd dacă mă urmăreşte cineva când ies. Chiar înainte de a deschide uşa, strigă: Ai grijă, George. Nu uita ce s-a întâmplat ultima oară când ai lucrat singur. Data viitoare n-o să mai dea greş.

— Nu-ţi face probleme. Şi mulţumesc pentru haine. A fost foarte drăguţ din partea ta.

După ce plecă Scott, Bulman cercetă plicul: era unul ieftin, folosit pentru facturi. Numele nu era însoţit de număr de telefon pentru că el avea deja numărul şi acum ştia cine îi trimisese mesajul şi de ce o făcuse într-un mod atât de misterios. Ridică receptorul, formă un număr şi vorbi la robotul telefonic.

— Trebuie să vorbesc cu Wally McQueen. Dacă mai trăieşte.

Închise telefonul şi se gândi că existau metode mai bune de a se sinucide, dacă adversarul lui ştia unde era. Trebuia să spere că nu. Dar telefonul putea să-l scoată afară din bârlog, pentru că acum ştia că Bulman îl cunoaşte. Acum trebuia să acţioneze în regim de urgenţă.

Mai târziu se gândi că poate se crezuse prea deştept. Dar acum era prea târziu. Îl anunţase că era încă în joc, în ciuda bătăii pe care o încasase, dar nu mai putea să suporte ceva asemănător şi acum era singur. Juca un joc periculos.

17

Sealy se întoarse la birou cuprins de o slăbiciune fizică. Nu mâncase la prânz, fiind prea ocupat cu McQueen. Era obişnuit să aibă de-a face cu oameni dificili, dar McQueen era deosebit de important şi apăruse o reacţie puternică. O sună pe Connie şi îi spuse că nu voia să fie deranjat şi nici să primească telefoane până la noi ordine. Se aşeză la birou, tremurând, leoarcă de sudoare.

Deschise sertarul din mijloc şi scoase un flacon de co-codomal. Mestecă două pastile şi le înghiţi. Se sprijini de spătar şi închise ochii, sperând că, de data aceasta, atacul avea să-l ocolească. Dar nu-l ocoli. Simţi vibraţii peste tot în jur şi auzi zgomotul motoarelor de avion huruind în depărtare, iar unul dintre ele se oprea din când în când şi scotea fum negru. Jungla fugea pe dedesubt, chiar sub aripile avionului, ca o înregistrare cu o cameră ţinută neîndemânatic, iar imaginea deveni din ce în ce mai tulbure şi mai ceţoasă. Aterizarea brutală nu produse, în mod miraculos, nici o stricăciune, apoi urmă un gol şi o linişte aparentă, iar durerea de cap începu să dispară.

Focul aduse înapoi durerea, un vârtej uriaş de flăcări ieşind dintr-un cuptor încins, apoi începură urletele, mai puternice decât altă dată, mult mai puternice decât putea suporta, dar era prins în capcana lor, care se repeta la nesfârşit. Imaginea corpurilor contorsionate, mistuite de flăcări, deveni tot mai intensă pe măsură ce urletele se stinseră într-un horcăit, rămăşiţele negre semănând cu trunchiuri arse de copaci.

Apoi totul se cufundă în beznă. Amintirea dispăru, fiindcă groaza se învăluia în propriul său scut de apărare împotriva durerii şi a fricii. Sealy leşină şi când se trezi era pe podea; alunecase de pe scaun în spaţiul gol de sub birou.

Connie bătu încet la uşă ca să-i dea un mesaj urgent pe care nu voia să i-l transmită la telefon, din cauza ordinelor lui, dar, neprimind nici un răspuns, deschise uşa doar atât cât să arunce o privire înăuntru. Nu-l văzu pe Sealy şi îşi închipui că plecase de la birou. Se îndreptă spre masă, notă mesajul în agenda lui şi ieşi.

Sealy tocmai îşi revenea când Connie intrase în birou. Instinctul îl îndemnă să rămână unde era. Văzu ca prin ceaţă

picioarele ei apropiindu-se, dar nu făcu nici o mişcare. Nu putea să-i vadă decât gleznele când ea se aplecă peste birou. În cele din urmă, picioarele se îndepărtară din nou. Uşa se închise, dar el tot nu era în stare să se mişte. Înainte de a se ridica, îşi dădu seama că nu fusese văzut. Capul i se odihnea pe marginea scaunului, iar restul corpului era înghesuit sub birou.

Pe măsură ce frisoanele dispăreau, îşi dădu seama că, printr-o minune, Connie nu-i văzuse picioarele. Era evident că nu-l observase. Ar fi trebuit să încuie uşa.

Îi luă destul timp ca să-şi adune puterile şi, chiar când reuşi să se ridice pe scaun, se simţi sleit. Îşi frecă faţa: era uscată şi golită de sânge. Îşi puse coatele pe birou şi îşi îngropă faţa în mâini. Nu putea să continue aşa, îl consuma prea mult. Când va ajunge acasă, va rezolva lucrurile definitiv.

Încercă disperat să se întoarcă la o stare cât de cât normală şi îşi aduse aminte de intrarea lui Connie. Găsi biletul şi înjură. Nu vedea ce rost avea să ia prânzul cu Stuart Wilson a doua zi. Ştia că Wilson avea să înceapă din nou cu văicărelile lui, aşa făcea întotdeauna. Dar avea nevoie de sprijinul lui, aşa că trebuia să facă un efort.

Când ajunse acasă în acea seară, Sealy scoase maşina de scris şi bătu, în regim de urgenţă, mesajul scurt, apoi scrise adresa pe plic şi băgă hârtia înăuntru. Acum se simţea mai bine. Simţea că venise momentul să adune toate sforile într-o mână.

Era vesel, atacul de după-amiază fusese uitat. Căută nişte mâncare semipreparată pentru microunde, văzu lumina verde a robotului telefonic clipind şi apăsă butonul de redare. Vocea lui Bulman căzu ca o lovitură aproape fizică. Tresări puternic, pentru că nu se aştepta. O clipă crezu că se apropia un alt atac, îşi reveni repede, dar rămase tremurând.

Se calmă, îşi încălzi mâncarea şi o mâncă într-o tăcere meditativă. Din obişnuinţă, îşi turnă vin într-un pahar şi îl bău fără să-şi dea măcar seama dacă îi plăcea sau nu, dar avea nevoie de o băutură de orice fel. După ce termină mâncarea, care îşi pierduse orice gust, se aşeză şi privi lung fotografia de familie înrămată pe care o adusese ca de obicei acasă, observând că o pusese pe pian în loc de cămin, unde era locul ei. Rezistă tentaţiei puternice de a o lua. Dacă citea scrisoarea, avea să se simtă şi mai rău. Trebuia să facă o copie. Poate a doua zi.

Serile erau cele mai dificile pentru el. De obicei lucra, dar acum îi lipsea energia psihică. Criza de mai devreme îl sleise de

puteri. Îi era din ce în ce mai greu să-şi menţină mintea ocupată pentru a ţine piept demonilor. Era perfect conştient de nebunia care punea stăpânire pe el şi, în momentele de luciditate, aproape reuşea să o ţină în frâu, să reconsidere întreaga problemă. Dar soarta îi servise cărţile şi nu putea să nege că avea o mână puternică. I se oferise totul, iar el se grăbise să acţioneze şi, din câte ştia, nu se făcuse niciodată vinovat de pierderea unei ocazii bune.

Dar asta nu era în întregime adevărat. Pierduse o ocazie cu George Bulman, un nume pe care începea să-l urască. Acum una dintre priorităţi era să afle unde se ascundea Bulman.

*

Bulman încercase să obţină adresa lui Michael Sealy de la informaţii, dându-le numele şi numărul de telefon. Încercase de mai multe ori fără succes, dar credea că operatori diferiţi făceau, în general, lucruri diferite. Nu reuşi nici acum. Numele sau numărul, sau amândouă erau secrete. Dacă obţinea adresa, spera să-l convingă pe Scott să acţioneze împreună cu el. Era convins că se afla în posesia numelui celui care provocase toate nenorocirile, dar ceea ce-i mai trebuia era un motiv şi unul foarte puternic. Renunţase de mult la ideea că ameninţarea care plutea asupra lui Marvin Hayes ar fi oferit vreun avantaj diplomatic. Se putea spune că era util pentru o ţară să-l aibă la mână pe cel mai important ambasador străin, dar pentru el argumentul nu mai era destul de puternic. Şi acum îi cunoştea destul de bine pe Marvin Hayes ca să ştie că nu s-ar fi vândut diavolului atât de uşor. Ar fi făcut-o poate pentru a o salva pe soţia lui, Zoe şi din dragoste pentru ea, dar avea sentimentul că n-ar fi făcut-o pentru fiul său care trebuia să lupte singur.

La un moment dat, când Bulman consideră că Hayes ajunsese acasă, îl sună şi răspunse majordomul. Auzi clinchetul altui receptor care fusese ridicat şi îşi dădu seama că mai asculta cineva. Ceru să vorbească cu Hayes, dar i se spuse că era plecat şi avea să se întoarcă mai târziu.

— Cât de târziu?

— Imposibil de spus, domnule, dar uneori se întoarce după miezul nopţii de la aceste recepţii. Vreţi să-i transmit un mesaj?

— Nu. Poţi să-mi spui unde pot să-l găsesc? Nu vreau decât să-l întreb ceva.

— Nu cred că se poate, domnule. E principalul vorbitor.

Bulman închise. Îl sună pe Scott doar ca să vorbească cu

cineva, dar nu răspunse nimeni. Toţi ieşiseră să se distreze, numai el stătea încuiat într-o închisoare luxoasă de o mărime ridicolă şi o singurătate cumplită. Se simţea mult mai bine în apartamentul lui modest şi, pentru câteva clipe, i se făcu dor de casă şi se simţi extrem de vulnerabil. Nu era autocompătimire, se simţea doar frustrat şi voia să-şi reia lucrul la rezolvarea cazului. Calea pe care reuşise să o deschidă era inutilă dacă nu putea să o urmeze. Din momentul în care prindea firul, Bulman nu mai avea răbdare.

Găsi câteva somnifere în grămada de sticluţe, în una din băi şi luă două ca să mai treacă încă o noapte.

*

A doua zi, Connie era un pachet de nervi. Michael Sealy acceptase să ia masa cu Stuart Wilson şi ea ştia ce aştepta Cordell. Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai agitată, iar dispoziţia proastă a lui Sealy nu făcea decât să înrăutăţească situaţia. Amândoi erau obligaţi să facă ceva împotriva voinţei lor.

Sealy plecă târziu, iar Connie nu ştia dacă din întâmplare sau intenţionat. Sperase că avea să plece mai devreme.

Sealy chemă una din maşinile de serviciu, ca întâlnirea să pară oficială şi ajunse la Camera Comunelor, unde Wilson îl aştepta agitat în foaier. Îşi strânseră mâinile.

— Te deranjează dacă intrăm direct? întrebă Wilson. Suntem în întârziere, nota poliţiei vine azi după-amiază.

Intrară în restaurantul pentru vizitatori, unde îl întâmpinară figuri cunoscute, prieteni, zâmbete şi saluturi, Sealy făcu un efort şi îşi reveni la o stare relativ normală. Se aşezară şi comandară mâncarea, iar Sealy se convinse că întâlnirea era la fel de incomodă pentru Wilson ca şi pentru el. Şi nu se înşelase în privinţa lamentaţiilor lui Wilson.

Trecură prin conversaţia obişnuită. Sealy îi oferi câteva răspunsuri şi explicaţii şi, în cele din urmă, se ajunse la aceeaşi problemă a timpului de care mai avea nevoie pentru a termina ceea ce începuse. Totul era lipsit de miez, deşi Sealy adoptase o poziţie bună şi convingătoare din pură necesitate. Mai avea nevoie de foarte puţin timp. Dar dacă înainte întâmpinase multă înţelegere, acum toleranţa începea să dispară şi în locul ei apăreau resentimentele.

Sealy obţinu ceea ce voia, însă acum exista clar o limită de timp. Spre sfârşitul mesei, o anumită iritare se strecură între cei doi şi Sealy, cu un gest nesăbuit, declară pe un ton îngheţat că

trebuia să se întoarcă să-şi continue munca. Descoperi că exact acesta era modul în care trebuia tratat Wilson, care îi răspunse că înţelege. Dar ghimpele se aşezase între ei şi Sealy îl simţi înaintea lui Wilson.

Nu voia decât să se întoarcă mai repede la birou, ca să se scuture de mrejele politice care ameninţau să-l prindă.

*

Connie aşteptă un timp, ca să se asigure că nu era nici un pericol şi intră în biroul lui Sealy. Lăsă uşa întredeschisă pentru a putea auzi dacă se apropia cineva. Degetele îi tremurau în timp ce încerca să deschidă clamele ramei, dar reuşi să scoată scrisoarea, care i se păru mai subţire şi mai delicată decât prima oară. Împături cu grijă cele două foi şi le puse sub cămaşă, apoi aşeză rama la loc; dura mai mult, dar era mai sigur în cazul în care ar fi văzut-o şi alţii.

Coborî în sala copiatoarelor şi descoperi că aparatul mai mic se stricase. Celălalt, imens, care făcea toată treaba, era în funcţiune, iar teancul de copiat era uriaş. O cunoştea pe fata blondă care lucra acolo şi spuse:

— Când trebuie să fie gata, Susan?

— Acum. Nici n-am apucat să iau prânzul, fiindcă le vor imediat. De ce, ai ceva de copiat?

— Doar două foi, pe ambele părţi.

— Nu-i nici o problemă. Dă-mi-le şi le bag acum.

Ochii lui Susan căutau foile şi se miră când nu văzu nimic.

— Sunt sus. Am venit doar ca să văd dacă e liber copiatorul. Connie era conştientă că sună ridicol. Se purta ca o şcolăriţă prinsă cu mâna în cutia de bani. Cât durează astea?

— Vreo patruzeci şi cinci de minute, la randament maxim. Poate mai mult. Dar, după ce le bag, nu vreau să-l mai opresc.

— Nu-i nimic. Vin mai târziu.

Connie trecu pe lângă copiator, se întoarse în biroul ei şi se aşeză la masă. Nu ştia ce să facă. Ar fi vrut să pună scrisoarea la loc în ramă. Apoi se gândi să o trimită prin fax; dar cui? Nu putea să i-o trimită direct lui Cordell la Scotland Yard, pentru că, în mod sigur, exista o evidenţă a faxurilor: puteau fi urmărite. Oricum, nici nu ştia numărul. Se uita mereu la ceas. Era sigură că John Cordell avea să fie plecat în următoarele două ore, iar timpul trecea. Aşteptă treizeci şi cinci de minute, apoi nu mai rezistă. Se duse din nou în camera copiatoarelor, dar Susan era tot acolo, studiindu-şi unghiile, în timp ce foile ieşeau una după alta.

— Am avut vreo două rateuri, aşa că durează mai mult decât credeam, spuse Susan. Trebuia să mi le dai când m-am oferit. Le-ai adus?

Se uită curioasă la Connie, întrebându-se de ce nu avea nimic la vedere. Dar Connie avea o funcţie mult mai importantă, aşa că se abţinu de la comentarii.

Connie nu avea decât două soluţii: să renunţe sau să aştepte. Aşteptă, iar camera se umplu treptat cu personalul care se întorcea de la masă. În cele din urmă, copiatorul se eliberă şi Connie aşteptă până când Susan îşi strânse teancul de foi, le aşeză pe un cărucior şi plecă.

Connie scoase scrisoarea. Stătuse lângă piele atât de mult, încât se temu să nu se fi şters cerneala. Făcu două copii, ascunse originalul între ele şi se întoarse sus. Lăsă copiile în birou, le ascunse sub nişte hârtii, într-un sertar şi se duse la biroul lui Sealy. Încercă să descuie uşa şi o găsi deschisă.

Se sprijini de perete, luptându-se să-şi ţină firea. Avea scrisoarea lui Sealy în mână, aşa că o ascunse imediat în cămaşă. Îşi luă inima în dinţi, bătu scurt la uşă şi intră.

Sealy şedea la birou, studiind nişte acte. Îşi ridică privirea.

— Bună, Connie. Tu ai încercat la uşă mai devreme?

Connie se lupta cu tentaţia de a se uita la fotografia înrămată şi abia reuşea să-şi păstreze privirea îndreptată spre Sealy.

— Da. Speram să nu fi aici. Am uitat să-ţi aduc aminte de întâlnirea de la prânz. Voiam să mă uit în agenda de întâlniri. Ţi-am lăsat un bilet ieri, nu-i aşa?

Sealy reuşi să zâmbească puţin.

— Da. Am fost. Şi m-am întors.

— Am impresia că nu prea ţi-a făcut plăcere.

— Nu mi-a făcut. Mai e ceva?

— Nu. În ciuda tuturor eforturilor sale, privirea ei zăbovi o clipă asupra fotografiei, apoi se întoarse la Sealy. Până dimineaţă termin materialul pentru Malta.

Nu îşi dădu seama cum o purtară picioarele până în biroul ei. De fapt, arătase mult mai liniştită decât credea. Dar scrisoarea era încă la ea şi spera să aibă ocazia să o pună la loc.

Restul zilei nu fu altceva decât o aşteptare chinuitoare. Sealy o chemă de câteva ori şi de fiecare dată ea furişă câte o privire spre fotografie. Slujba ei îi cerea câteodată să lucreze până târziu, dar programul oficial se termina la cinci.

La cinci şi cinci, Connie se duse în biroul lui Sealy, ca să vadă dacă mai avea nevoie de ceva înainte de a pleca. În sine, acest

lucru era neobişnuit, pentru că el o anunţa întotdeauna când pleca. Uşa era încuiată. Connie bătu, apoi se întoarse după cheie pentru a deschide. Sealy nu mai era acolo. Şi nici fotografia de familie.

*

Bulman încercase toată ziua să-l prindă pe Cordell, dar comisarul adjunct era plecat, îi spusese secretara şi avea să se întoarcă abia spre seară. Continuă să-l caute până când îl găsi, puţin după ora şase. Nu avea timp să se plângă; Bulman trecu direct la subiect.

— Mulţumesc pentru numele pe care mi l-ai dat. Nu cumva are şi o adresă?

— Ce nume? George, am fost ocupat până peste cap toată ziua. Nu mai pot să-ţi acord atâta timp.

— Nu mi-ai lăsat tu numele la cutia de scrisori? Chiar adevărat?

— Nu ştiu despre cine vorbeşti. Dacă te referi la cazul tău, să ştii că n-aş îndrăzni să-ţi dau nume. Aş rămâne fără pensie.

— Înţeleg. Atunci crezi că poţi să-mi dai o adresă pe care n-ai voie să mi-o dai, ca să se asorteze cu numele pe care nu mi l-ai dat?

— Cum naiba ai ajuns detectiv şef? Eşti insuportabil. Poate că de-aceea ai plecat.

— Bine. Mi-ai îngreunat situaţia, dar mulţumesc pentru ceea ce n-ai făcut încă.

— N-ajungi nicăieri cu sarcasmul. Informaţia asta e mai scumpă decât slujba mea şi, oricum, n-o am. Îmi pare rău că nu pot să te ajut, însă ştiu pe cineva care ţi-ar putea fi de folos. Tony Cooper. Înainte lucra prin cele mai întunecate colţuri, dar a avut un conflict de personalitate cu instituţia. Nu ştiu dacă mai e în ţară. Locuia în East Dulwich. Stai puţin, s-ar putea să am un număr de telefon, cam vechi, dar asta e tot ce pot să fac. Ai un creion?

Bulman formă numărul imediat, sună, dar nu răspunse nimeni. Încercă mai târziu, gândindu-se că toată ziua dăduse telefoane fără nici un rezultat.

— Cooper.

— Sunt George Bulman. Un prieten comun mi-a spus că ai putea să mă ajuţi.

— Am auzit de tine. La Yard. Cu mulţi ani în urmă.

— Pe când lucrai la SIS?

— Sună ca o companie aeriană. N-am fost niciodată pilot. Ce vrei de la mine?

— O adresă. Bulman se întrebă dacă Cooper fusese deja anunţat că s-ar putea să primească un telefon de la el; nu părea deloc surprins. A unui tip, Michael Sealy.

Urmă o tăcere lungă apoi:

— Îţi dai seama că adresele acestor companii aeriene se păstrează în Arhiva Oficială Secretă toată viaţa? E un timp al naibii de lung, dacă-mi permiţi să cred aşa ceva…

Bulman nu luă în seamă ironia.

— Nu mă interesează secretele. Vreau doar o adresă ca să-i trimit tipului o felicitare de Crăciun.

— Suntem abia în iunie. Trebuie să ai o listă imensă de Crăciun dacă vrei să te apuci de pe-acum. Dar, oricum, oricine poate să sune şi să spună că e George Bulman care, din câte-mi aduc aminte, avea reputaţia unui om integru. Dă-mi numărul tău şi te sun eu.

— N-ai de ce să te temi. M-am dat pe brazdă. Poate lucrurile s-au mai schimbat de când ai plecat. Sunt dispus să mă întâlnesc cu tine. Unde vrei tu.

— O, Doamne, sunt prea leneş pentru astfel de complicaţii. Pot să întreb pe cineva despre tine? Dă-mi un nume şi numărul de telefon.

— Nu vreau să fac probleme nimănui. Dar pot să-ţi dau numele câtorva ticăloşi care ar jura pentru mine.

Cooper izbucni în râs.

— Îmi place stilul tău, George. Nu te-ai schimbat prea mult. Poate nu ţii minte, dar cu ani în urmă am lucrat împreună, foarte puţin. Dar pe atunci nu mă chema Cooper. Îmi place să-mi schimb numele după modă. Ce altceva poţi să-mi mai dai?

— O factură de telefon grasă. Mă costă o avere. Poţi să mă ajuţi?

— E mai ieftin decât să ne întâlnim undeva. Vrei să-i faci rău?

Întrebarea părea inofensivă, dar Bulman îşi dădu seama că ascundea o capcană. Cum trebuia să joace?

— Vreau să-l omor. Mi-a dat multă bătaie de cap. O spuse cu un aer ironic, ca să poată fi interpretată în ambele feluri.

Dar răspunsul veni complet lipsit de umor:

— Sper că vorbeşti serios, George. Ultima adresă pe care o ştiu – făcu o pauză – e un apartament în Sloane Square. Cooper îi spuse adresa. Acolo locuia când îi mai trăia soţia.

— Ai cunoscut-o?

— O, da, am cunoscut-o. Era ceva ciudat în felul în care vorbise, dar înainte ca Bulman să poată interveni, Cooper continuă: Ţinem legătura, dacă poţi. Noroc.

Bulman se lăsă pe spate, zâmbind. Până la urmă nu fusese o zi pierdută.

*

Seara, când Anna Brus o sună pe Connie, o găsi într-o stare ciudată, agitată şi nerăbdătoare să închidă telefonul. Dându-şi seama că nu va ajunge nicăieri, îi oferi ajutorul în toate felurile posibile şi închise. Ceva nu era în regulă şi Anna bănui că avea legătură cu serviciul. Şi ea avusese probleme cu şeful ei în ultimul timp, care dintr-odată parcă nu mai ştia în ce zi era sau ce întâlniri avea.

Între timp, Connie încercă, fără succes, să dea de John Cordell. Într-un moment în care avea nevoie de tot sprijinul, se pomeni părăsită. Se întrebă dacă Sealy descoperise că scumpa lui scrisoare dispăruse şi gândul îi înmuie genunchii. Nu-i era foame, dar pregăti ceva de mâncare ca să mai treacă timpul. Îi părea rău că o supărase pe Anna, dar problema ei nu putea fi împărtăşită unei persoane străine.

Soneria sună la opt şi jumătate, iar Connie văzu prin vizor chipul distorsionat al lui Cordell. Degetele îi tremurară când deschise lanţul ca să-l primească înăuntru.

Când intră în sufragerie, Cordell observă agitaţia ei şi spuse:

— Ce s-a întâmplat? Ea se duse să-i toarne ceva de băut. Lasă băutura, Connie. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Ea îşi turnă un pahar de gin şi sticla se ciocni de masă.

— Calmează-te. Acum stai jos şi povesteşte-mi.

Înainte de a începe, Connie se duse la birou, scoase o copie a scrisorii lui Sealy şi i-o întinse, spunând amar:

— Asta voiai, nu-i aşa?

Cordell n-o citi imediat, fiind mai preocupat de starea ei.

— Hai, dă-i drumul. Dacă nu-mi spui mie, cui poţi să spui?

— N-am apucat să pun scrisoarea la loc. Connie ridică din umeri. O ţine în spatele unei fotografii de familie. S-a întors de la masă înainte de a o pune înapoi. Am fost reţinută şi el s-a întors mai devreme decât mă aşteptam.

— Atunci aşteaptă altă ocazie. Nu cred că durează mult.

— Nu înţelegi. Şi-a făcut un adevărat ritual din a o scoate şi a o citi în fiecare zi; parcă îl consumă şi îi dă putere în acelaşi timp. Şi o ia acasă cu el în fiecare seară. Mi-e groază să mă duc mâine

la serviciu. Nu cred că pot să dau ochii cu el.

— Aşteaptă până mâine şi procedează în funcţie de situaţie. Dacă e rău de tot, va trebui să-i spui adevărul.

— Că tu mi-ai cerut-o?

— Absolut. În felul acesta, va fi obligat să mă acuze pe mine.

— Dar eu tot vinovată sunt. Nu va înţelege. În cel mai bun caz, o să-mi pierd slujba. Ţin mult la el. Îmi pare rău că i-am făcut aşa ceva.

— N-o să-ţi pierzi slujba, Connie. Poate la el, dar nu la SIS. Ai încredere în mine.

— Am. Dar tot va trebui să dau ochii cu el. Şi mi-e groază. Connie se duse din nou la birou şi se întoarse cu scrisoarea. Ăsta e originalul. Copia e mai uşor de citit.

Cordell le ţinu în câte o mână, puse jos originalul şi citi copia, aşa cum fusese sfătuit. Era o lectură sumbră şi, pe măsură ce înainta, buzele i se strângeau nervos. După ce o citea, punea de o parte fiecare pagină. Când termină, puse cele două foi una peste alta şi le îndoi de-a lungul liniilor pe care copiatorul le reprodusese după original. Le puse în buzunar, apoi ridică originalul şi examină fiecare foaie pe ambele părţi. Le lăsă jos.

— Spui că, de câte ori o citeşte, are un efect dezastruos asupra lui?

— Cumplit. Îl distruge, dar vorbele mele nu sunt de ajuns ca să-ţi explic.

— Nu mă mir. E îngrozitor. După cum ştii, e o descriere destul de amănunţită a felului în care fiul său a fost aruncat de viu într-un furnal. M-am cutremurat numai citind-o. Se uită la scrisoarea de lângă el. Belize. Se numea British Honduras înainte de a-şi câştiga independenţa. Cred că armata britanică e încă prezentă în zonă, pentru că localnicii se tem să nu fie cuceriţi de către Paraguay. Dar se pare că el a fost omorât în Columbia, ceea ce e cu totul altceva. Ce idiot insensibil, bine intenţionat, poate să trimită o asemenea scrisoare? Fără dată, cu numele indescifrabil şi adresa incompletă. E suficient ca să scoată pe cineva din minţi. Şi poate că tocmai asta a făcut. Dar e adevărat? Cordell ridică privirea şi zâmbi îndurerat. Acum poţi să-mi dai şi mie ceva de băut. Şi nu-ţi face probleme: Ai făcut ceea ce trebuia.

— Poate. Dar tot trebuie să dau mâine ochii cu el.

*

A doua zi, la micul dejun, Zoe şi Marvin Hayes se aşezară la cele două capete ale mesei şi mâncară în linişte, cu gesturi

mecanice. Încordarea dintre ei nu dispăruse şi nici nu avea cum până la rezolvarea problemei lui Don, iar asta putea însemna o veşnicie.

Conversaţia se înfiripă cu greu, pentru că în minţile lor nu exista decât un singur subiect. Era uşor de spus ceea ce-i repeta Hayes în fiecare zi: „Nu te mai gândi la asta până nu ştim ceva sigur”. Dar cum ar fi putut să nu se gândească? Don era singurul fiu care-i mai rămăsese şi toată dragostea pe care o nutrise pentru amândoi copiii se revărsa acum asupra celui care supravieţuise.

Zoe suferise din cauza plecărilor soţului ei, deseori în misiuni periculoase şi din cauza pierderii unui fiu, iar problemele lui Don o afectaseră considerabil, dar asta era prea mult. Şi asta nu va dispărea. Nu conta câte asigurări îi dădea Hayes, ea le vedea pe toate goale, fiindcă nu se schimbase nimic, cu excepţia faptului că acum era mai aproape decât oricând de o depresie nervoasă. Cât mai trebuia să suporte acest chin?

— Aseară a sunat tipul acela, Bulman. Am ascultat la celălalt telefon. Fără îndoială că voia să-ţi raporteze încă un „nimic nou” şi să-ţi ia banii.

— Tipul acela, Bulman, a fost aproape omorât şi băgat în spital din cauza noastră. Cred că şi-a câştigat banii.

Ea se prinse de masă, palidă la faţă.

— Îmi pare rău. De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că n-am vrut să te supăr. Dar nu pot să te las să faci o asemenea remarcă fără să-ţi atrag atenţia, aşa că acum ştii.

Aproape îşi terminaseră a doua cafea, când majordomul aduse corespondenţa. Era singurul motiv pentru care i se permitea să deranjeze intimitatea celor doi la micul dejun. Cele mai multe scrisori erau pentru Hayes, dar Zoe se bucura când primea propriile ei prospecte şi scrisori de la prieteni.

Hayes răsfoia corespondenţa, când o auzi pe Zoe suspinând îndurerată. Avea o paloare cadaverică: cu o mână strângea scrisoarea, cu cealaltă masa. Apoi scoase un alt geamăt îngrozitor şi se prăbuşi într-o parte, trăgând după ea faţa de masă. Vasele se prăbuşiră cu zgomot, iar Hayes înconjură speriat masa ca să vadă ce se întâmplase.

18

Bulman se simţi mai rău a doua zi, poate ca urmare a ieşirii premature din spital. Se bărbieri şi făcu un duş, punându-şi o cască pe cap pentru a feri copcile de umezeală şi, după ce îşi făcu o cafea espresso, se simţi puţin mai bine. Se îmbrăcă în hainele pe care i le adusese Scott şi se hotărî să-l sune din nou pe Hayes, dezamăgit că acesta nu-l căutase până acum.

Majordomul răspunse şi spuse că Hayes era plecat şi nu ştia când se va întoarce. Bulman stabilise un raport cordial cu majordomul şi se miră de tonul lui rece. Voia să iasă să facă nişte exerciţii, dar prefera să vorbească mai întâi cu Hayes. Aşteptă până la unsprezece şi sună la Ambasadă, deşi nu-i plăcea deloc, pentru că aducea problemele sub microscopul public. Ambasadorul nu avea să vină astăzi la serviciu.

Bulman ghici că se întâmplase ceva şi se simţi complet străin şi neajutorat. Frustrarea avusese un rol important în acest caz, de la început. La unsprezece şi un sfert sună soneria şi Bulman se bucură văzându-l pe ambasador de partea cealaltă a uşii.

Hayes intră cu o figură sumbră, încordarea citindu-i-se pe chip. Omul părea bolnav. Se aşeză, iar Bulman rămase în picioare, îngrijorat de ceea ce vedea.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat, zise Bulman şi se aşeză lângă el.

Hayes scoase o hârtie, i-o întinse şi spuse:

— Zoe a primit-o prin poştă azi-dimineaţă.

Hârtia era făcută ghem, iar Bulman o întinse şi citi: „Ţi-a spus soţul tău că fiul vostru e un criminal? Amprentele lui sunt pe pistolul cu care a fost ucisă poliţista de la Secţia Specială. Nu poate fi protejat la nesfârşit”.

— La naiba. Cum a reacţionat?

— Tocmai am adus-o la London Clinic. E în stare de şoc şi nimeni nu poate să vorbească cu ea. Nu pot să fac nimic. Am venit la tine pentru că eşti singurul care ştie ce se întâmplă. Şi pentru mine eşti un adevărat prieten, George. Dar nu ajungem nicăieri, nu-i aşa?

Bulman simţi că şi Hayes era cu nervii la pământ.

— O să se facă bine? Ce spun doctorii?

— E prea devreme ca să se pronunţe. După-amiază mă duc

din nou la ea, dar cred că e o treabă de lungă durată. Istoria se repetă. De ce ar face cineva aşa ceva?

— Ca să vă distrugă. Pe dumneavoastră, pe Zoe, întreaga familie. Dar mai întâi trebuie să suferiţi. Am, în sfârşit, un nume. Michael Sealy vă spune ceva? Gândiţi-vă bine.

Hayes clătină din cap, dar nu răspunse imediat.

— Nu-mi spune nimic.

— Nu putem s-o întrebăm şi pe Zoe. Mâine îi spun lui Don, să vedem cum reacţionează.

— Sealy e cel care ne face toate astea?

— Posibil. Deocamdată merg pe pista asta.

— Atunci de ce nu mergem să-l prindem? Să-l oprim?

— Pentru că nu avem absolut nici o dovadă. Nici una. E doar o presupunere, nimic mai mult. Dar şi pentru că meseria lui, în sine, se bazează pe înşelătorie, minciună, obscuritate, cum vreţi să-i spuneţi. E un om foarte respectat, foarte important, foarte suspus, al cărui cuvânt a fost întotdeauna crezut timp de atâţia ani. Credibilitatea lui nu va fi pusă niciodată la îndoială. Faptul că abuzează în mod grosolan de puterea lui rămâne de stabilit. Avem un nume de la care să pornim, acum ne mai trebuie un motiv. Sunteţi dumneavoastră şi familia dumneavoastră ţinta acestui atac sau Statele Unite, al cărui reprezentant în această ţară sunteţi şi, prin aceasta, un obiect de ură?

— De unde să ştiu eu? Cu tot respectul, George, nu crezi că e timpul să apelăm la Scotland Yard? Tu ţi-ai îndeplinit misiunea, ai găsit un suspect şi ai oferit o ipoteză.

Bulman ridică din umeri.

— Cum vreţi. Dar am mai vorbit despre asta. Depinde cât de repede vreţi să rezolvaţi problema şi cât rău vi se mai poate face, dumneavoastră şi familiei. Dacă ţinta este ţara dumneavoastră, tot familia dumneavoastră va avea de suferit. Bulman se ridică şi rămase în picioare în faţa lui Hayes. Tipul ăsta e foarte puternic şi are, fără îndoială, influenţă asupra legii şi ordinii atunci când îl priveşte personal. E în stare să ridice obstacole, să sape prăpăstii şi să pretindă nu numai că este dreptul său, dar şi că e o măsură de necesitate absolută. El şi oamenii ca el nu răspund în faţa nimănui. Ştiţi foarte bine cum e: ai voştri sunt mai răi decât ai noştri. Nu zic că e imposibil să-l prindem, dar, la început, va exista o reţinere din partea guvernului, mai ales dacă tipul e convingător şi se pare că până acum a fost. Celor de la SIS nu le place să se amestece străinii în treburile lor; mai degrabă ar fi de acord să tulbure apele şi, în

final, să tragă capacul peste ele. Poate să ţină totul sub control până când îşi atinge scopul şi se pare că tipul nu e foarte departe. Din momentul în care obţine ce şi-a propus, nu-i mai pasă ce se întâmplă cu el sau cu ceilalţi. Apelează la poliţie, dar vor fi nevoiţi să acţioneze cu multă precauţie şi asta va încetini lucrurile. Eu, pe de altă parte, n-am nici o treabă. Deja a încercat să mă elimine. Sunt aproape, Marvin. Şi el o ştie al naibii de bine.

Hayes era nehotărât. Avea încredere deplină în Bulman, dar gândea ca un american. Să arunce în joc puterea, să copleşească prin număr. Acum exista o ţintă. Să-l zdrobească. Englezii erau prea dispuşi să gândească cu picioarele pe masă şi să trimită pe cineva să tragă cu ochiul. Iar acum se afla pe teren englezesc şi când se uită la Bulman – faţa colţuroasă încă plină de vânătăi şi pansamentul grosolan care arăta ca moda din anul anterior bărbia şi ochii acestuia avertizară că nu ar fi renunţat nici dacă ar fi rămas singur şi ar fi muncit pe degeaba.

Hayes se relaxă treptat şi chiar reuşi să zâmbească stins. Bulman spuse:

— Vă gândeaţi să aruncaţi în luptă artileria grea, nu-i aşa? Zâmbi. În locul dumneavoastră aş fi făcut la fel. Dar de ce să foloseşti o armată când un singur om e de ajuns? Se aşeză. Am ajutor oficial la un nivel extrem de neoficial. Omul meu mă poate ajuta până la un punct, ca să nu aterizeze şi el în mijlocul vârtejului. Vreau să mă consult cu el înainte de a face următoarea mişcare. Dar şi dumneavoastră puteţi face ceva: luaţi legătura cu prietenii de peste Ocean şi vedeţi dacă ştiu ceva despre Sealy.

— O să vorbesc la Companie şi la FBI.

— Perfect. Dar vorbiţi în special cu foştii colegi de la DEA.

Nedumerit, Hayes rămase tăcut o vreme, apoi se ridică.

— Bine. Îţi dau de ştire. Îndreptându-se spre uşă, adăugă: Sunt foarte îngrijorat pentru Zoe, George. E o femeie foarte sensibilă. Şi eu nu i-am adus decât necazuri. Merită mai mult.

*

A doua zi, Connie Taylor se duse la serviciu într-o stare foarte agitată. Sealy ajunsese deja, deoarece lumina verde de la linia telefonică internă era aprinsă, iar cu o seară înainte fusese stinsă. Avea două becuri, unul verde şi unul roşu: primul o chema în biroul lui Sealy, celălalt o avertiza că voia să vorbească cu ea la telefon. Îşi lăsă lucrurile şi îl sună. Când răspunse, ea nu-şi dădu seama cum reuşi să-şi menţină vocea calmă.

— Bună dimineaţa. Vrei să-ţi aduc ceva?

— Doar pe tine, Connie. A intervenit ceva.

Se pregăti pentru ce era mai rău, îşi îndreptă fusta şi ieşi din birou. Scrisoarea lui Sealy se întoarse la locul ei, sub bluză. Bătu la uşă şi intră.

Sealy nu-şi ridică privirea din rapoartele pe care le răsfoia. Apoi scoase două din teanc şi i le dădu lui Connie.

— Foarte urgent. Poţi să trimiţi copii la secţiile respective şi să-mi aduci originalele înapoi?

Rapoartele îi tremurară în mână când le luă, dar Sealy nu părea să fi observat. Îi adresă chiar şi un zâmbet, ceea ce nu se mai întâmplase de mult timp.

— Asta e tot?

Sealy se arătă surprins.

— Bineînţeles. Doar dacă nu mai ai tu ceva să-mi spui. Apropo, pauza mea de prânz s-ar putea să se prelungească.

— Dar nu e nimic în agendă.

Începea să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Ştiu. A apărut ceva.

Se purta aproape normal, spre deosebire de ultimele zile, dar exista ceva în privirea lui, ca şi cum în sinea lui râdea de ea. Făcea eforturi deosebite ca să se controleze.

Connie se întoarse în biroul ei şi începu să tremure. Fotografia înrămată era la locul ei, pe birou. Ştia că o luase acasă cu o seară înainte. Încercase oare să scoată scrisoarea? Sau voia s-o scoată acum? Toată dimineaţa lucră fără să ştie ce face. Trebuia totuşi să pună la loc scrisoarea care parcă o ardea pe piele.

Connie nu mai ştia cum îşi petrecuse toată dimineaţa şi nici dacă Sealy se juca cu ea în modul cel mai crud, dar ştia că nu putea să continue aşa; dacă încerca, avea să devină o epavă din cauza nervilor. Munci din greu la rapoarte şi îl returnă pe primul cu mult înainte de prânz, spre recunoştinţa şi amuzamentul aparent al lui Sealy.

O sună înainte de a pleca la prânz şi o anunţă că nu ştia când se va întoarce, probabil mai târziu decât de obicei. Toată ziua aşteptase plecarea lui şi acum, când nu mai era acolo, abia se mai putea ţine pe picioare.

Ieşi din biroul ei la un sfert de oră după ce plecase Sealy şi intră în biroul lui cu al doilea raport în mână, ca să aibă o scuză dacă i se întindea o cursă. Descuie uşa şi intră.

Acum, că se afla înăuntru, acţionă cu multă repeziciune. Puse raportul pe birou şi se apucă imediat să desfacă spatele ramei

fotografiei. Cu gesturi precise, puse scrisoarea la loc şi închise clamele. Aşează fotografia exact cum o găsise, se uită înjur, ca să vadă dacă totul era la locul lui, ieşi din birou şi se întoarse în camera ei, încuie uşa după ea şi se prăbuşi, tremurând, pe scaun.

Pe măsură ce ziua se apropia de sfârşit, nervii i se relaxară. Îşi terminase treaba; acum putea să se întoarcă la normal şi să uite acest episod urât.

Pe Sealy nu-l mai văzu deloc şi nu ştia dacă se mai întorsese la birou, până când acesta o chemă, cu zece minute înainte de ora cinci. Când intră i se înmuiară picioarele văzând fotografia întoarsă, cu rama desfăcută şi scrisoarea împăturită, aşezată lângă ea.

— Vrei să stai jos, Connie?

Ştia că se juca cu ea. Se prăbuşi pe scaunul cel mai apropiat, bâjbâind după mânerele inexistente. Ochii i se lipiseră de scrisoare pentru că, pur şi simplu, nu putea să-l privească pe Sealy.

— Când ai pus-o la loc? întrebă el cu un aer înţelegător. Ea nu reuşi să-i răspundă. Stătea împietrită, iar gura i se uscase. Mai tare, Connie. Nu te aud.

— Am fost îngrijorată pentru tine, izbucni ea, în sfârşit. Foarte îngrijorată. Am văzut cum te-ai schimbat şi ce efect groaznic are blestemata asta de scrisoare asupra ta.

Volumul şi ritmul vocii ei o împiedicară să tremure.

— Dacă erai atât de îngrijorată, de ce n-ai venit la mine? De ce ai acţionat pe la spate? Cu cine ai vorbit despre asta, fiindcă aseară ai luat-o cu tine acasă?

Nu avea nici un rost să mintă. Ascultă sfatul lui Cordell, dorindu-şi din toată inima să fi avut măcar un punct de sprijin.

— Comisarul adjunct al poliţiei, John Cordell.

— Mi-am închipuit. M-ai trădat, Connie. Mi-ai trădat încrederea şi ai încălcat jurământul de credinţă. Presupun că ai făcut copii?

— Da. Ce rost mai avea să nege acum? Apoi adăugă cu încredere: Orice am făcut, am crezut că e spre binele tău. Mi-a fost imposibil să vin la tine, te-ai schimbat. Credeam că suntem destul de apropiaţi, dar în ultima vreme m-ai împins tot mai departe de tine. În sfârşit, îşi simţi lacrimile în ochi. Presupun că va trebui să-mi dau demisia.

— Demisia? Sealy o privi din cealaltă parte a biroului, iar ea văzu din nou acea expresie pe care el şi-o ascunsese toată ziua în aşteptarea acestui moment. Lui Connie i se păru că se uită la

ea ca la o insectă ciudată căreia îi studia forma şi alcătuirea. Demisia? Asta ar fi trebuit s-o faci de la început. Nu, Connie, vei fi suspendată şi se va deschide o anchetă care îţi va cerceta toate acţiunile, precum şi faptul că ai încălcat aproape toate regulile existente. Ceea ce ai făcut merită deschiderea unui proces şi pedeapsa cu închisoare. Pleacă acasă şi ia cu tine lucrurile personale. Dacă încerci să te muţi de la adresa actuală, pun să te aresteze. Dacă faci vreo prostie, te bag la închisoare. Şi nu te apropia de comisarul adjunct. Când Connie se ridică, tremurând, de pe scaun, Sealy adăugă brutal: în ultima vreme am avut multe îndoieli în privinţa ta. M-am gândit că, dacă îţi dau destulă frânghie, o să te spânzuri singură. Zâmbi, un zâmbet subţire, plin de satisfacţie. Şi aşa a fost. N-ai jucat prea inteligent. La revedere.

Connie ajunse cumva până în biroul ei şi se lăsă moale pe scaun. Lacrimile i se iviră în ochi, nu violent, ci într-un flux liniştit, iar ea se întrebă unde greşise prima oară. De acum înainte viaţa ei nu va mai fi la fel, fiindcă fusese pătată de minciună şi trădare.

*

John Cordell avea întâlnire cu Stuart Wilson la Ministerul de Interne în acea zi. Întâlnirea fusese programată târziu, la patru şi jumătate, pentru că Wilson trebuia să ia prânzul cu cineva şi nu ştia cât avea să dureze. Cordell ajunse la patru şi douăzeci şi aşteptă încă o jumătate de oră. Când în sfârşit apăru, Wilson se scuză repetat, dar fără prea mare convingere. Amândoi renunţaseră la cordialitate, deşi îşi strânseră mâinile. După ce se aşezară, Wilson spuse:

— Motivul pentru care am întârziat n-a avut nici o legătură cu întâlnirea de la prânz. A intervenit ceva la minister…

— Nu-i nimic. Nu vreau să-ţi răpesc timpul, aşa că am să-ţi spun direct de ce sunt aici. O problemă delicată.

Cordell ştia că Wilson era recunoscut pentru vorbăria lui şi voia să încheie întâlnirea cât mai repede. Se pregătea să continue, când Wilson ridică mâna să-l oprească.

— Înainte de a-mi spune, zise Wilson, trebuie să-ţi spun eu ceva. Comisarul şef, la cerinţa Ministerului de Interne, ar fi trebuit să conducă această discuţie, dar e plecat din ţară. La întoarcere sunt sigur că va confirma ceea ce vreau să-ţi spun.

Cordell era neliniştit: până acum Wilson nu spusese nimic care să sugereze ceva. Rămase tăcut, pentru că era singurul mod de a-l face pe Wilson să termine ce avea de spus. Se sprijini de

spătar şi aşteptă ca bomba să explodeze.

Wilson era la fel de încurcat, dar îşi pusese masca competenţei, pe care unii politicieni se pricep să o adopte în momente de mare nesiguranţă.

— Nu văd cum aş putea să-ţi spun altfel decât direct şi, crede-mă, John, mă doare foarte tare. Mi s-a cerut să-ţi comunic că, din acest moment, eşti suspendat din funcţie, cu plată şi se va deschide o anchetă asupra anumitor aspecte ale comportamentului tău.

Cordell se aşteptase la orice în afară de asta, dar, când se gândi mai bine, îşi dădu seama că făcuse o mare greşeală, îi luă un timp ca să-şi revină, dar nu dădu nici un semn de agitaţie. Se uită la Wilson, care era evident uşurat că rezolvase ceea ce avea de rezolvat.

— E un şoc, spuse el în cele din urmă. Ce acuzaţii mi se aduc?

Wilson arătă o hârtie pe care o avea în faţă.

— Nu sunt acuzaţii, cel puţin deocamdată. Dar există câteva lucruri care trebuie investigate. E normal ca ofiţerii să fie suspendaţi într-o asemenea situaţie.

— Eu nu sunt ofiţer, sunt comisarul adjunct al poliţiei. Acum spune-mi care sunt aceste lucruri care trebuie investigate.

— Nu e nevoie să te superi pe mine. Nici mie nu-mi face plăcere. Dacă sunt…

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi odată, omule!

— Eşti acuzat de a fi sedus o membră a SIS şi, prin aceasta, de a fi convins-o să fure informaţii strict secrete privind o operaţiune de peste Ocean şi să le copieze ca tu să rămâi în posesia lor după ce originalul avea să fie returnat. Wilson ridică privirea. O acuzaţie foarte serioasă, John. Suntem obligaţi să te suspendăm. Cordell începea să-şi recapete calmul şi chiar să vadă latura amuzantă a lucrurilor.

— Bine măcar că am sedus o femeie. Dumnezeu ştie ce-ai fi spus dacă ar fi fost un bărbat. Mai bine ascultă ce vreau să-ţi spun.

— Nu. Wilson scutură puternic din cap. Nu vreau să ştiu şi, oricum, n-are nici un rost. Poţi să faci o declaraţie în cursul anchetei.

— Atunci vreau să vorbesc cu ministrul de Interne şi repede.

— Sunt sigur că o să fie de acord. Ar fi făcut-o chiar acum, dar a fost reţinut de o mulţime de angajamente. Asta n-o să schimbe însă cu nimic continuarea anchetei. Acuzaţiile au fost aduse de către un civil foarte important, trebuie să fie luate în considerare.

Asta e tot ce pot să-ţi spun. Dacă lucrurile se vor întoarce în favoarea ta, nimeni nu va fi mai fericit decât mine, dar până atunci trebuie să respectăm procedura.

— Deci nici ţie nu-ţi place de el?

— Poftim?

— Aproape că mi-ai urat noroc. Îţi dai şi tu seama, nu-i aşa, că cel care ar trebui suspendat e Michael Sealy? A întrecut măsura şi trebuie oprit. Cordell băgă mâna în buzunarul interior al hainei. Pot să-ţi arăt…

Wilson se ridicase deja de pe scaun, cu mâna ridicată, ca şi cum s-ar fi ferit de o lovitură.

— Nu vreau să ştiu. Ia-o de aici dacă nu vrei să mă implici şi pe mine. Orice ai de arătat trebuie pus la dispoziţia anchetatorilor. Eu nu trebuie să văd, ştii foarte bine.

— Nu încerc decât să opresc tâmpenia asta. Când va avea loc ancheta?

— Dumnezeu ştie. Chestiile astea durează. Săptămâni, luni. Dar ţi se vor plăti toţi banii.

— Exact asta vrea şi el, Stuart. Timp. Iar tu faci tot posibilul ca să-l obţină. Vrea timp ca să poată duce la îndeplinire tot ce şi-a propus mintea lui bolnavă, să distrugă câteva vieţi şi să creeze un conflict cu aliatul nostru cel mai puternic. Ştie că tu vei juca după reguli ca să-ţi scapi pielea. Acum stai jos şi ascultă-mă.

— Nu, nu pot. Eu mi-am făcut datoria, restul se va desfăşura conform procedurii. Sunt nevoit să te rog să pleci.

Cordell se întoarse la Scotland Yard, îl informă pe adjunctul său că va lipsi câteva zile şi îi ordonă să preia imediat comanda. Îşi ceru scuze pentru că îl lăsa cu multă muncă pe cap, dar nu avea ce face. Îşi dădu seama că, dacă nu-i oferea nici o explicaţie, plecarea lui bruscă avea să dea naştere multor zvonuri şi speculaţii, aşa că spuse:

— Am avut un conflict cu SIS. Există un criminal între ei şi singura lui şansă de scăpare e să mă înlăture pe mine pentru un timp. Dar mă voi întoarce. Ai grijă să păstrezi secretul. Eşti singurul care mai ştie, în afară de mine. Noroc, Sam.

Era o măsură de precauţie bună, pentru că nici adjunctul lui nu voia să aibă probleme cu SIS. Puteau să apară complicaţii şi, până la urmă, poliţia pierdea întotdeauna.

Când se întoarse acasă, Cordell îi explică situaţia cum putu soţiei sale şi îşi dădu seama că, oricât i-ar fi spus să nu-şi facă griji, ea tocmai asta făcea.

O sună pe Connie Taylor şi nu se miră când ea îi spuse că-i

aştepta telefonul. Plângea, dar era calmă. Cordell spuse:

— Nu te alarma, dar telefonul e probabil ascultat. Am putea să inventăm o metodă complicată de comunicare, însă nu cred că merită. Presupun că ai fost suspendată? Ei bine şi eu. Nu te supăra prea tare, Connie. Apropo, te vor acuza că te-am sedus ca să obţin informaţii. Şi vom spune că am fost singuri. Te-am anunţat ca să fi pregătită. Pot să te ajut cu ceva la anchetă?

— Sunt doar puţin speriată. Orice s-ar întâmpla, mi-am pierdut slujba. Vor spune că ar fi trebuit să-i raportez lui Sir Maxwell Swain, pentru că el e singurul suficient de înalt în grad ca să rezolve problema asta. Dar unde crezi că aş fi ajuns?

— O să primeşti altă slujbă, Connie. Încearcă să rezişti. Oricum, s-ar putea să reuşeşti să obţii o compensaţie de la ei. Voiam doar să ştii că nu eşti singură. A reuşit să scape de noi pentru un timp şi speră că birocraţia va întârzia destul lucrurile, ca să poată termina ce şi-a propus. I-ai cunoscut pe nevasta şi pe fiul lui?

— Nu. I-am văzut doar în fotografia de pe birou, pentru că îşi păstrează viaţa personală pentru el. Pot să te sun dacă mă simt foarte rău?

— Bineînţeles. Şi dacă nu sunt acasă, vorbeşte cu soţia mea. O să vezi că e foarte înţelegătoare, iar eu, între timp, o să-i povestesc ce s-a întâmplat.

Cordell se simţi frustrat pentru că, dacă telefonul îi era ascultat, era riscant să-l sune pe Bulman sau să se întâlnească cu el.

*

Cordell nu era singurul care suporta urmările lipsei de comunicaţie. Don Hayes încercase toată ziua să dea de tatăl său şi când văzu că nu are nici o şansă, se hotărî să vorbească cu mama sa, fără să o îngrijoreze, doar pentru a afla unde era tatăl său. Dar nici ea nu era disponibilă. Don încercă să-l tragă de limbă pe majordom, dar nu reuşi să afle decât că mama sa era plecată pentru câteva zile, iar tatăl său era la o întâlnire prelungită, iar majordomul nu ştia dacă era încă la Londra.

Asta îl îngrijoră foarte serios pe Don. În ultimele două zile fusese urmărit destul de grosolan, altfel n-ar fi observat. Dacă cel care-l urmărea se lăsase văzut în mod intenţionat, nu ştia. Dar ştia că această experienţă enervantă venea tocmai când nervii lui erau deja întinşi la maximum.

Nu prea avea ce să facă. Nu putea să meargă la poliţie, erau

ultimii oameni pe care ar fi vrut să-i vadă. Poate că erau chiar de la poliţie şi încercau să-l prindă pentru o crimă pe care credeau că el o comisese. Dacă încerca să se piardă în grupuri de studenţi, ceea ce oricum nu voia să facă, doi bărbaţi erau tot timpul lângă el, dar nu întotdeauna aceiaşi.

Dacă intenţia lor era să-l chinuiască, reuşeau. Era deja la limita cea mai de jos. Avea nevoie de sprijin ca să reziste, iar singura la care putea apela era Tammy Rees. Când erau împreună, era o adevărată mângâiere pentru el, dar nu putea fi mereu alături de el şi singurătatea îi accentua problemele. Atârna de un fir de păr. Continuă să-l sune pe tatăl său la intervale regulate. Dacă majordomul ar fi făcut o greşeală şi i-ar fi spus unde era mama sa, probabil că ar fi cedat de tot.

*

Şi Bulman suferea din cauza lipsei de informaţii. Nu-l mai văzuse pe Hayes de la ultima lui vizită şi nu reuşea să dea de el la telefon. Deocamdată nu mai avea ce să vorbească cu Cordell, având în vedere că ajutorul poliţistului fusese neoficial şi, deci, de folosinţă limitată. Nu ştia de suspendarea lui Cordell şi era puţin probabil să afle din presă. Iar de existenţa lui Connie Taylor nici nu auzise. Avea o casă pe cât posibil de sigură şi nu avea de gând să le comunice şi altora unde era. Singurii oameni care ştiau, în afara lui Hayes, care îi făcuse rost de apartament, erau Scott şi Cordell.

Avea o singură sursă pe care o putea specula oricând şi instinctul îl avertiză să nu-şi anunţe vizita la telefon. Era ora opt seara când se hotărî să meargă la Tony Cooper, în East Dulwich. Sună la portar ca să cheme un taxi şi, zece minute mai târziu, era pe drum.

Ieşea afară pentru prima oară după plecarea din spital şi aerul proaspăt îl ameţi puţin, iar picioarele nu îi erau atât de sigure pe cât sperase. Dar era afară şi asta, în sine, era o realizare. Ora era potrivită pentru plimbare, iar străzile erau destul de libere, aşa că ajunse la Cooper înainte de ora nouă.

Bulman îşi scosese bandajul de pe cap pentru că i se păruse prea extravagant, dar simţea răcoarea aerului nopţii în locul în care părul îi fusese tăiat pentru cusături. Deschise poarta. Casa se înălţa la capătul luxos al cartierului Dulwich, iar în mijlocul portalului atârna un felinar din fier forjat. Sună la uşă.

O femeie atrăgătoare, de aproape cincizeci de ani, îi deschise, iar Bulman o întrebă politicos:

— Aici locuieşte Tony Cooper?

— Tot aici locuieşte şi Nancy Cooper. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Sunt George Bulman. Am vorbit ieri la telefon cu el. Pot să intru?

— Numai dacă îmi arătaţi vreun act de identitate. Mă rog, oricum, n-ar avea rost. E la Swan, pe stradă în sus şi prima la stânga. Înalt, frumos, blond, cu ochi albaştri, pătrunzători. Zice că vă cunoaşte, aşa că o să vă vadă el primul. Vă aşteaptă.

Nancy Cooper râdea de el.

— N-avea cum să ştie că vin la el.

— Şi-a închipuit că o să veniţi... într-o zi. A avut dreptate, nu-i aşa? Vreţi să vă duc eu?

— Aţi făcut destul. Mulţumesc pentru ajutor. Pe stradă în sus şi prima la stânga. Swan.

La Swan era o explozie de lumină şi râsete. Localul era plin şi Bulman îşi aminti deodată că era vineri. Pentru el zilele nu avuseseră prea mare importanţă. Intră şi aerul cald îl izbi, iar fumul forma un nor până la tavan. Se opri lângă uşă, încercând să se obişnuiască cu atmosfera barului în care se vedeau destule halbe de bere printre paharele mai mici. Se uită de-a lungul tejghelei în formă de L, căutând un bărbat înalt, blond, de vârstă mijlocie şi cu ochi albaştri, când se auzi o voce dintr-o parte.

— George? George Bulman?

Bulman se întoarse şi îl recunoscu imediat pe Cooper, deşi ultima oară când îl văzuse, în urmă cu câţiva ani, îl chema Thomas.

— Soţia ta te mai vede încă prin ochelari roz, spuse Bulman zâmbind. Te-ai îngrăşat, dar e destul de aproape de adevăr în privinţa a ceea ce ţi-a mai rămas din păr, iar albastrul ochilor este cuceritor. Întinse mâna. Ce mai faci? Fred, nu-i aşa? Deci, care, Fred sau Tony?

— Nu vorbi tu despre îngrăşat. E Tony. Cooper zâmbi uitându-se la talia lui Bulman. Hai să-ţi dau ceva de băut. Vince, strigă el chelnerului pe deasupra capetelor celorlalţi şi îşi făcu loc prin mulţime, spunându-i lui Bulman să rămână pe loc. Se întoarse cu două pahare mari de whisky. Mi-am adus aminte ce bei, fiindcă şi eu beau acelaşi lucru.

Era imposibil de găsit un colţ liniştit, aşa că ieşiră afară, în ciuda aerului rece. La început tremurară, dar Cooper spuse:

— Presupun că nu vrei să mai audă şi alţii ce ai de spus. În plus, aici e mai uşor să-i descoperi pe cei care trag cu urechea.

Noroc.

— Noroc. Nu ţi-ai pierdut simţul de prevedere, nu-i aşa?

— Sunt chiar mai prevăzător de când am plecat de la Firmă. Nu cred că mai pot să adaug ceva la ceea ce ţi-am spus, dar mă cam aşteptam să treci pe-aici.

— Mi-am dat seama. Bulman tremura. E frig. Mă deranjează pentru că am mâncat o bătaie de curând. Cred că omul tău, Sealy, mi-a făcut bucuria asta acum câteva zile. Câţiva indivizi dubioşi m-au burduşit în faţa propriei mele case şi mi-au spart capul. O treabă scurtă, care m-a băgat în spital. Am avut noroc.

— Asta e tot ce are la îndemână: indivizi dubioşi, agenţi străini care caută de lucru şi o mică păcăleală pentru foştii lor patroni. Sunt destui pe-aici dacă ştii unde să-i cauţi, iar el îi cunoaşte încă dinainte de a-şi pierde slujbele. Nu poate să folosească oameni de la MI5, care cred că ar face o criză dacă ar afla cu ce se ocupă el pe terenul lor. Aşa că angajează oameni cu ziua.

— Poţi să-mi spui ceva despre el?

— Nu. Ceea ce ţi-am spus până acum e de bun simţ: există o ofertă de muncă ieftină, iar el ştie unde să-şi găsească oamenii şi cum să se descotorosească de ei. Nu pot să-ţi spun ce pune la cale, pentru că nu ştiu. Spune-mi de ce nu m-ai sunat înainte de a veni?

— Eşti băiat mare. Am nevoie de informaţii, iar tu eşti un candidat serios.

— Nu mi-ai răspuns.

— Dacă bănuieşte că am apelat la tine, s-ar putea să-ţi urmărească telefonul.

— Nu te-ai schimbat deloc, nu-i aşa? Cooper luă o înghiţitură mare de whisky. Tocmai din cauza asta nu pot să-ţi spun nimic. De când am plecat, n-am mai fost nici o clipă în siguranţă. Nu, am minţit, de când am fost dat afară. Dar, George, cu toată sinceritatea, n-am nici cea mai vagă idee ce mai pune la cale. Mai degrabă tu ar trebui să ştii. Orice ar fi, îţi urez noroc. O să ai mare nevoie, fiindcă e un ticălos viclean. Şi un agent extraordinar până nu demult.

— De ce te-au dat afară?

— Nu pot să-ţi răspund la întrebarea asta până nu-l văd mort sau discreditat. În lumina care venea din bar, Cooper îl privi ţintă pe Bulman. Vorbesc foarte serios.

— Văd. Vrei să mai bei un whisky mai întâi? Mă duc să aduc.

— Nu. Cooper îl prinse de braţ pe Bulman când acesta se pregătea să intre în bar. O să bem mai târziu. Era să îmi distrugă

căsnicia. Soţia lui Sealy s-a dat la mine. Nu-mi fac iluzii. Nu eram nici pe departe primul, dar eram cel mai apropiat de Sealy, lucram cu el în fiecare zi.

— Şi ai făcut-o?

— Da. Aş putea să dau vina pe băutură, pe o slăbiciune de moment, dar adevărul e că ea voia încă un trofeu şi mi-a fost aproape imposibil să rezist. Bineînţeles că ar fi trebuit să rezist, din motive de siguranţă dacă nu pentru altceva. Dar era o doamnă foarte hotărâtă, pasionată şi sexy. De obicei, obţinea ceea ce dorea.

— Şi el a aflat?

Zâmbetul amar al lui Cooper trecu aproape neobservat în lumina slabă.

— Mai degrabă i-a spus ea. După felul în care îmi vorbea despre el, era clar că îi plăcea să-l vadă chinuindu-se.

— Până la urmă, mi-ai spus destul de mult.

Bulman îşi termină băutura.

— Nu ţi-am spus decât o aventură personală. Acesta e motivul pentru care am plecat şi aici se opreşte ajutorul meu.

Bulman privi cerul şi ameţi. Se sprijini de perete.

— E din cauza rănii de la cap, explică el. N-ar trebui să fac mişcări bruşte. Oricum, e o întorsătură interesantă. Aşa era ea tot timpul?

Cooper reflectă lung şi serios.

— Era o mare pacoste. Dar el era mort după ea. O iubea la nebunie. Nu-i era deloc credincioasă, iar el, cu siguranţă, ştia. Poate că reuşea că treacă cu vederea aventurile ei.

— Dar pe tine nu te-a uitat, nu-i aşa?

— Nu. Câteodată aveam impresia că îl pedepsea pentru ceva ce făcuse.

19

Cordell, obişnuit să-i găsească imediat pe oamenii de care avea nevoie, întâmpina acum greutăţi în a lua legătura cu orice persoană într-adevăr importantă. Îl sunase de mai multe ori pe Marvin Hayes, dar, de fiecare dată, era plecat, iar el nu voia să-i spună majordomului cine era. Insistă şi primi un răspuns chiar înainte de miezul nopţii. De data aceasta, se resemnă şi îşi spuse numele.

— Spune-i domnului ambasador că sunt comisarul adjunct al poliţiei, că l-am căutat toată ziua şi că trebuie să vorbesc cu el urgent.

— A venit acasă acum câteva minute, domnule. Îi spun imediat.

Hayes veni la telefon.

— Domnule Cordell, am avut o zi grea, dar presupun că nu m-aţi sunat la ora asta doar ca să mă întrebaţi ce mai fac. Cu ce pot să vă ajut?

— Nu vă culcaţi încă, domnule ambasador. N-am încredere în telefon. Pot să ajung acolo destul de repede.

Cordell era un om de cuvânt şi se urcă în maşina proprie. N-avea nici un rost să încerce să se ascundă dacă telefonul îi era ascultat. Ajunse după miezul nopţii, iar Hayes, care îl trimisese pe majordom să se culce, deschise uşa.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi intrară în birou, unde două pahare de coniac se aflau deja pe masă. Hayes îi întinse unul şi se aşezară, iar Cordell remarcă:

— Nu arătaţi prea bine. S-a întâmplat ceva?

— Un nebun nenorocit i-a trimis soţiei mele o scrisoare în care îi spunea că fiul meu a omorât o poliţistă. Până atunci reuşisem să o protejez, dar asta a scos-o din minţi. Acum e la London Clinic, sub îngrijire psihiatrică. În acest moment e atât de ameţită de droguri, încât nici nu mă mai recunoaşte. Ce problemă aveţi, domnule Cordell?

Cordell întinse mâna peste braţul fotoliului şi aşeză paharul pe covor.

— Astăzi am fost suspendat din funcţie. Nu am posibilitatea să vă spun cine e responsabil pentru asta, dar sunt sigur că George Bulman vă va spune, dacă nu cumva a făcut-o deja.

— Mi-a dat un nume, Michael Sealy. Cei din State fac cercetări pentru mine. Dar George s-a ferit să facă vreo acuzaţie directă. De ce sunteţi suspendat?

— Din aceleaşi motive pentru care George s-a ales cu capul spart.

— Deci, ne apropiem. Dar trebuie să fie cineva cu o putere imensă ca să obţină suspendarea unui ofiţer atât de important.

— E mai simplu decât credeţi. Dacă un ofiţer este acuzat de ceva – acuzaţia poate să vină şi din partea unui ticălos – trebuie să se deschidă o anchetă. Dar dacă e din partea unui om cu relaţii înalte şi o lungă activitate, trebuie acţionat conform procedurii.

— Vreţi să spuneţi că tipul acesta, Sealy, v-a făcut asta?

— Nu vreau să spun nimic. Încă mai am o responsabilitate faţă de superiorii mei şi mă aflu sub jurământ. Eu nu v-am dat nici un nume, dumneavoastră mi-aţi dat unul, deşi, probabil, vă întrebaţi cum l-a descoperit George. Trebuie să fiu foarte atent şi, de aceea, dacă vreau să iau legătura cu George, trebuie să o fac prin dumneavoastră. Eu voi fi urmărit. Dumneavoastră probabil că nu, pentru că ar izbucni un scandal monstruos dacă s-ar afla. Nu vreau să-i conduc exact la uşa lui George.

— O să vă ajut cât pot. Dar spuneţi-mi, tot mai credeţi că fiul meu a omorât-o pe fată?

— Niciodată n-am fost foarte sigur, dar există o dovadă. Şi mai există încă. Cred că ştiu cine a omorât-o, dar e dat dispărut şi, de asemenea, cred că ştiu cine ştie unde se află. Altfel, de ce aş mai fi fost suspendat? Şi nu sunt singurul dat la o parte, că veni vorba, dar asta e altă poveste.

Hayes închise ochii obosit.

— Dacă ştiţi cine face toate astea, nu înţeleg de ce nu se poate face nimic.

— O, ba da, se poate face. Şi chiar se face, dar, în afara lui George, care a avut întotdeauna metodele lui proprii, suntem obligaţi să acţionăm în limitele legii şi mereu apar unii care ştiu să folosească legea împotriva noastră. De fapt, am ajuns chiar foarte departe.

— Între timp, familia mea se prăbuşeşte. Dacă în scurt timp nu se întâmplă nimic, tipul acesta îşi va fi atins scopul. Dumnezeu ştie ce alt rău mai poate face.

— De aceea am nevoie să menţin legătura cu George. Acum nu vreau să-l sun sau să merg la el.

Hayes arăta distrus şi mâinile îi tremurară când ridică paharul.

Apoi zise:

— V-am spus că sunt de acord să vă ajut. Mai greu va fi să mă găsiţi pe mine.

— Puteţi să-i daţi asta?

Cordell scoase o copie a scrisorii lui Sealy. Plicul e sigilat. Cordell i-o întinse.

Hayes îl privi rece.

— Credeţi că m-aş uita înăuntru?

— Nu, domnule. N-am vrut să spun aşa ceva. Acum trebuie să plec. Soţia mea se întreabă ce naiba se întâmplă cu mine.

— Urmările acestei afaceri sunt din ce în ce mai dezastruoase. Soţia mea a depăşit faza asta şi a ajuns în comă.

*

Bulman ascultă banda din robotul telefonic. Se întorsese în apartament abia pe la unu noaptea. Rămăsese cu Tony Cooper în bar până la ora închiderii, apoi Cooper îl dusese într-un mic club care, aparent, nu avea oră de închidere. Dar, beat sau treaz, Cooper nu-i mai dezvăluise nimic nou. Marvin Hayes îl căutase şi voia să-l sune din nou la orice oră. Bulman sună şi Hayes răspunse:

— Sper că eşti tu, George. Te-am aşteptat.

— V-am răspuns la mesaj.

— Cordell mi-a făcut o vizită. A fost suspendat din funcţie şi crede că, de acum înainte, va fi urmărit. M-a rugat să fac legătura între voi. Se pare că telefonul lui s-ar putea să fie ascultat. Crezi că al meu este?

— Cred că tentaţia există, dar, oficial cel puţin, e nevoie de permisiunea Ministerului de Interne, deşi motivele pentru care este cerută nu sunt întotdeauna cele adevărate. Cred că n-au curaj să facă aşa ceva... cineva ar putea să afle şi zvonul s-ar răspândi imediat. Gândiţi-vă cum ar reacţiona ai voştri dacă ar afla.

— Cordell m-a rugat să-ţi dau o scrisoare. E sigilată, aşa că nu ştiu ce e înăuntru. Cel mai bine ar fi să vii aici ca s-o iei. O las la Harry, majordomul.

— Vă găsesc acasă dacă am nevoie de dumneavoastră?

— Am fost nevoit să-mi amân toate întâlnirile. Oficial, mâine şi poimâine n-o să fiu acasă. Dar dacă nu mă găseşti aici, caută-mă la London Clinic.

— Aţi aflat ceva din State?

— Ţi-aş fi spus. E prea devreme.

— Fiţi tare. Suntem foarte aproape. De aceea Cordell a fost pus pe tuşă. Încearcă să mă izoleze şi până acum au reuşit al naibii de bine. Aproape i-am prins pe ticăloşi.

— George, văd că vorbeşti numai la plural. Sunt mai mulţi?

— Probabil că unul singur. Pluralul face parte din engleza mea. Dar suntem aproape.

— Te cred. Mă întreb doar cât rău ne mai poate face între timp. Câte vieţi mai poate să distrugă?

La opt şi jumătate dimineaţa, Bulman luă un taxi şi se duse în Regent's Park ca să ridice scrisoarea. Nu întrebă dacă ambasadorul era acasă, îi spuse doar majordomului ce voia şi acesta îi înmână scrisoarea. Se întoarse înapoi cu acelaşi taxi.

Îşi gătii un mic dejun copios în bucătăria uriaşă a apartamentului şi nu deschise scrisoarea până nu ajunse la a doua ceaşcă de cafea. O luă în sufragerie, unde se aşeză în fotoliul lui preferat şi rupse plicul alb. Citi scrisoarea, apoi o luă de la capăt, mai atent. Efectul era acelaşi asupra tuturor celor care o citeau: groază şi repulsie. Bulman rămase cu privirea pierdută în gol şi cu scrisoarea în mână, în timp ce cafeaua se răcea lângă el.

Asta se întâmplase cu fiul lui Sealy? Fusese într-adevăr aruncat de viu într-un furnal? Îl afectase atât de puternic pe Sealy, încât acum era în stare să-i facă pe alţii să sufere? Fără discernământ? Adresa din partea de sus a scrisorii nu spunea decât Belize. Nici o dată, nici o adresă. Scrisul era destul de clar, iar copiatorul întărise cerneala. Belize.

Bulman îl sună pe Hayes, dar ambasadorul plecase deja. Îl căută la London Clinic, dar nu era nici acolo. Probabil se afla undeva în drum spre clinică. Se simţi tentat să-l sune pe Cordell, dar renunţă, ca nu cumva telefonul lui să fie ascultat. Aşteptă până la prânz, pentru a-i lăsa timp lui Scott să facă ceva treabă, apoi îl sună la agenţie.

— Ai putea să-mi faci o vizită astă-seară, Spider? A apărut ceva ce s-ar putea să te intereseze. Dacă ai putea să laşi totul baltă şi să vii chiar acum, ar fi nemaipomenit. Te aştept aici. Spider, ştiu că sunt ca puiul care învaţă găina să facă ouă, dar vreau să fiu absolut sigur că nu aduci pe nimeni cu tine. Situaţia e disperată, au început să-şi arate colţii.

După ce lăsă receptorul din mână, Bulman împături scrisoarea de-a lungul dungilor negre copiate de pe original, ca şi cum, dacă n-ar fi procedat aşa, s-ar fi sfărâmat în mâinile lui. Începea să-şi dea seama ce risc imens îşi asumase John Cordell. Ceea ce îi mai

rămăsese din cariera de poliţist era deja în joc, dar, dacă era discreditat, îşi pierdea şi slujba pentru care voia să iasă din poliţie. Putea să-i distrugă întreaga viaţă. Şi, din câte vedea Bulman, asta era regula generală a jocului. Dar să fi ars de viu într-un furnal? Nu era greu să-ţi formezi o imagine, iar dacă Sealy făcea asta în fiecare zi, fără îndoială că o luase deja razna. Dar pe cine acuza el de fapt? Şi avea oare un motiv real?

*

Sealy era mulţumit că o suspendase pe Connie Taylor. O dăduse la o parte exact în momentul în care avea nevoie să nu-l mai deranjeze nimic. Fusese o vreme în care se gândise prea mult la ea. Observase de la început că era atrasă într-un fel de el şi poate că, dacă ar fi avut timp, i-ar fi răspuns, dar apoi Marvin Hayes fusese numit ambasador în Marea Britanie şi totul se schimbase. Întâmplarea îi adusese aminte de lucruri pe care se străduise să le uite de-a lungul anilor. Apoi începuse să le acorde din ce în ce mai mult timp, iar pe Connie o înlăturase din minte, mereu mai departe, până când dispăruse aproape de tot, rămânând doar ca o jenă ocazională. Oricum fusese o greşeală, pentru că nimeni nu putea să o înlocuiască pe Meg.

Tommy Wise era de serviciu când Sealy ajunse la garaj. Wise avea impresia că singura lui sarcină rămăsese să facă pe dădaca lui McQueen şi începea să se revolte. Îl abordă pe Sealy imediat ce acesta termină inspectarea monitoarelor.

— Asta o să rămână ocupaţia mea principală, domnule? Nu m-am angajat aici ca să fiu paznic pentru guvern. Nu s-ar putea măcar să am un om de schimb?

— Sigur că nu pentru asta te-ai angajat, Tommy. Şi nici eu. Dar ai început să câştigi încrederea lui McQueen şi asta e foarte important. Ai îndeplinit bine o misiune extrem de dificilă şi îţi sunt foarte recunoscător. Te asigur că nu mai durează mult. De acum mai avem chiar foarte puţin.

Sealy îşi perfecţionase un fel anume de a se uita la oameni care îi făcea să se simtă stânjeniţi. Iar Wise mai învăţase că, ori de câte ori Sealy, de obicei foarte oficial, îi spunea Tommy, însemna că voia să-l inducă în eroare într-un fel sau altul. Adevărul e că, în tot acest timp în care îl păzise pe McQueen, Wise aflase mai multe lucruri despre Sealy decât despre prizonierul său. Şi ceea ce aflase era destul de neliniştitor. Începuse să se simtă la fel de prizonier ca şi McQueen, pentru că era obligat să stea de pază lângă el tot timpul, în baza

promisiunii că, după numai câteva zile de muncă, avea să beneficieze de un lung concediu. Uneori se întreba dacă acesta avea să mai vină vreodată.

— Nu-mi stă în fire să stau închis atâta timp, domnule.

— Ştiu că e greu, dar nu-ţi lipseşte confortul. Ţi-ar plăcea mai bine să lucrezi la SAS, îngropat zile întregi într-un coteţ împuţit, suportând capriciile vremii, la un loc cu propria ta mizerie, înconjurat de câini şi vulpi dându-ţi târcoale ca să te trădeze? *Asta* nu e în firea omului, Tommy. Iar asta înseamnă devotament. De aceea te-am ales pe tine; am ştiut că pot să contez pe discreţia ta. Mai ai puţină răbdare, băiete.

Wise ştia că nu putea s-o scoată la capăt cu Sealy, dar mai avea o ultimă replică.

— Dacă aş fi vrut să lucrez la SAS, aş fi făcut o cerere, domnule. Nu cred că mai rezist mult.

— Nici nu va fi nevoie. Hai să-i aruncăm o privire lui McQueen.

McQueen era anormal de supus. Când intrară, se retrase în capătul îndepărtat al celulei. Era evident că, ori de câte ori venea Sealy, mintea lui începea să urzească planuri de evadare. Încă suferea din cauza ultimei tentative.

Sealy spuse:

— Presupun că te gândeşti la procesul care ţi se va intenta pentru omorârea poliţistei.

McQueen se înghesuise în colţ, de parcă ar fi avut nevoie de un sprijin.

— Te crezi foarte deştept. În primul rând, n-am omorât pe nimeni, aşa că nu mai încerca să dai vina pe mine. În al doilea rând, amândoi ştim că n-o să ajung la proces. Ori mă omori, ori îmi dai drumul.

— Tu cum crezi că va fi, Wally?

În timpul acestor schimburi de replici, Tommy Wise începu să se simtă tot mai neliniştit. Recunoscuse faptul că Sealy era un maestru al cacialmalelor şi al interogatoriilor, dar începea să se ivească un nou aspect care îl îngrijora destul de tare. Începea să creadă că ceea ce se întâmpla cu McQueen se va răsfrânge asupra a ceea ce se întâmpla cu el însuşi şi gândul nu-i dădea pace.

— Ce zici, Wally?

— Poate să fie una ori alta. Cred că nu te-ai hotărât încă. Tu eşti singurul care ştie de ce sunt aici. Pun pariu că nici *el* nu ştie. Îl privi pe Wise. Şi pun pariu că nici lui nu-i convine. Eşti un nebun nenorocit.

— Foarte inteligent, pentru tine. Puteai să faci ceva mai bun cu viaţa ta, în loc să te amesteci în tot felul de cauze aiurite, droguri, violenţă şi asasinare de poliţiste. De fapt, eşti chiar foarte prost şi acum ţi-a ajuns laţul la gât.

— Du-te dracului!

— O remarcă foarte profundă. Ei bine, în curând o să se termine calvarul. Dacă ai un Dumnezeu, e timpul să iei legătura cu el. E singurul care te mai poate ajuta. Dar mai există o posibilă sursă de ajutor. Sealy se uită la Wise, care părea plictisit şi nerăbdător să iasă din celulă. Gardianul tău îţi va da un creion şi hârtie ca să faci o mărturisire scrisă cu privire la fată. Ai avut destul timp de gândire; a venit momentul să-ţi descarci sufletul. S-ar putea să aibă mare importanţă pentru tine.

McQueen clipi din ochi. Îşi pierdea coerenţa gândirii, pentru că îşi dădea seama că în spatele răpirii lui se afla ceva mult mai important decât moartea fetei. Asta nu era o celulă a poliţiei şi era sigur că nici nu avea să vadă vreuna.

— Aş prefera o maşină de scris, spuse el ca o provocare. Dar tot n-o să primeşti mărturisirea unei crime comise de altcineva, dacă, într-adevăr, a fost comisă. Acum cară-te şi vezi un psihiatru.

Sealy zâmbi, conştient că Wise îl urmărea atent.

— La revedere, McQueen. Somn uşor.

*

Bulman sună la spitalul unde fusese internat, vorbi cu una dintre asistentele care îl îngrijiseră şi o întrebă când trebuia să se întoarcă pentru a i se scoate firele; începuseră să-l deranjeze.

Scott veni la douăsprezece şi jumătate cu două pachete de mâncare chinezească, iar Bulman pregăti cafeaua. Mâncară înainte ca preparatele să se răcească, apoi Bulman îi dădu scrisoarea.

Scott, mai sensibil decât Bulman, îşi exprimă deschis toată repulsia.

— E cumplit, spuse el.

Bulman îi comunică toate datele care apăruseră între timp şi încheie:

— Tipul din scrisoare e, fără îndoială, fiul lui Sealy. Trebuie să fie el.

— Sau prietenul lui. Ar putea să-l afecteze la fel de tare.

Bulman nu acordă prea mult credit ideii.

— Nu. E fiul lui. Uite ce e, trebuie să iau legătura cu John

Cordell, dar e posibil să fie urmărit şi telefonul să-i fie ascultat.

— Dar ambasadorul? Dacă e urmărit şi el?

— Are o gardă de corp înarmată, antrenată să depisteze imediat orice problemă şi orice codiţă. Nu cred că Sealy e atât de prost.

— Sealy poate să tragă sfori şi la Grupul de Protecţie Diplomatică.

— Poate, dar MI5 sau Secţia Specială ar afla cu siguranţă şi atunci ar da de belea. Cea mai mare şansă a lui e Cordell. E sigur că John vrea să mă contacteze; a făcut-o deja prin Hayes. Trebuie să vorbesc cu Cordell şi pun pariu că Sealy ştie asta foarte bine.

— Vrei să fiu eu curier? Pot să scap de ei pe drum.

— Păi, *eu* sigur nu pot. Sealy m-a aranjat prin punctele esenţiale.

— Va trebui să vorbeşti de la alt telefon sau de la o cabină publică. Dă-mi un număr şi când îl văd pe Cordell îi spun să sune la o anumită oră… trebuie să te hotărăşti unde şi când. După colţ e o cabină telefonică.

Scott se lăsă pe spate şi-l urmări pe Bulman care se gândea la ideea sugerată, apoi spuse:

— Doi afurisiţi de poliţişti nu ştiu cum să ia legătura sau cum să scape de codiţă! Nu-i de mirare că rata criminalităţii a crescut atât.

La patru şi jumătate după-amiază, Bulman se afla în faţa cabinei telefonice, sperând că nu va veni nimeni să o folosească. Când văzu o femeie îndreptându-se spre ea, intră înăuntru şi ridică receptorul, ţinând mâna pe clapă. Femeia plecă, iar el închise. Aproape imediat telefonul sună, iar Bulman tresări violent şi răspunse:

— Alo?

— Tu eşti, George?

— John. E al naibii de greu în felul ăsta, dar presupun că nu se poate altfel. Vrei să-mi spui ceva?

— O să trec direct la subiect. Ai citit scrisoarea? Bine. Ai ghicit probabil că se referă la fiul lui Sealy. Sunt sigur că Sealy e cel pe care-l cauţi, dar nu-mi dau seama ce motive are. De ce l-a luat în obiectiv pe ambasador? Cred că numai el ştie. Connie Taylor era asistenta lui şi a fost suspendată odată cu mine. L-a văzut cum reacţionează când citeşte scrisoarea şi se pare că intră în stare de şoc; nici nu e de mirare. Connie i-a furat scrisoarea, a făcut copii şi mi le-a dat. Dar el şi-a dat seama ce urmărea. Connie nu

i-a cunoscut nici pe soţia, nici pe fiul lui, dar ştie că îi iubea la nebunie pe amândoi. Se pare că ţinea scrisoarea în spatele unei fotografii cu el, soţia şi fiul lui, pe care o aducea în fiecare dimineaţă la birou şi o lua în fiecare seară acasă. Era nebun după nevastă-sa.

— Mă mir. Din informaţiile mele reiese că soţia lui Sealy nu era prea fidelă. Am vorbit cu Tony Cooper, care a avut o experienţă personală şi din cauza asta a fost dat afară. Ciudat, nu?

Urmă o tăcere prelungită şi Bulman crezu că pierduse legătura. Dar Cordell spuse:

— Avem timp, nu-ţi face probleme. Vorbesc cu cartelă. Da, mi se pare foarte ciudat. Din ceea ce spune Connie – şi ea l-a urmărit foarte atent, fiindcă e îndrăgostită de el – era nebun după soţia lui. Poate că nu-i păsa ce făcea ea.

— Chiar crezi?

— Nu. Dar, pe de altă parte, dacă îi face plăcere să distrugă oameni, nu poate fi prea normal.

— Crezi că această Connie Taylor ne poate ajuta mai mult decât mi-ai spus?

— Nu cred. Eventual ar putea să mai aducă nişte amănunte, dar nu ştie nimic cu adevărat important. M-am gândit că vrei să ştii contextul în care apare scrisoarea. Acum ştim mai bine în ce stare se află şi avem o vagă idee asupra motivului.

— Crezi că, în acest moment, ar trebui să te duci la Sir Maxwell Swain?

Cordell izbucni în râs.

— Sunt suspendat, pentru Dumnezeu. Mi-am câştigat o reputaţie proastă, cel puţin pe termen scurt, iar Sealy pare mulţumit şi cu atât. Nimeni nu e mai credibil decât un nebun atunci când îşi pune ceva în minte.

— Vrei să spui că scrisoarea l-a înnebunit? Lovitura de graţie după moartea fiului şi sinuciderea soţiei?

— Asta ar fi o concluzie logică, cu excepţia faptului că scrisoarea e în posesia lui de mult timp. De ce acum? Ce a produs scânteia?

Îşi luară rămas-bun după ce căzură de acord asupra faptului că un simplu cod telefonic ar fi prea uşor de decodat de către un om ca Sealy, aşa că hotărâră să folosească în continuare metoda mai complicată, dar mai sigură, a utilizării lui Scott pe post de curier, însă numai în situaţii suficient de urgente.

Înainte de a închide, Bulman spuse:

— De data asta, chiar ai trecut de partea noastră, John.

Mulţumesc.

— Ce puteam să fac? Încerc să-mi salvez reputaţia. Acum sunt legat de mâini şi de picioare. Nu poţi să ai încredere în nimeni din anturajul lui Sealy. Stai naibii departe de el.

Bulman izbucni în râs.

— În felul ăsta nu mai rezolv nimic.

Bulman aşteptă până se făcu târziu şi luă un taxi înapoi, în East Dulwich. De data aceasta, Cooper era acasă, îl invită înăuntru pe Bulman şi intrară împreună în sufrageria ai cărei pereţi erau împodobiţi cu afişe cu câini de vânătoare.

Nancy aduse o sticlă de scotch şi pahare, turnă unul pentru ea, lăsându-le restul, apoi îi spuse lui Bulman, îndreptându-se spre uşă:

— Nu-i nici o problemă, m-am obişnuit cu secretele astea, dar aş vrea să bem un pahar împreună înainte de a pleca. Poate mă bucur şi eu de un pic de conversaţie.

Îi făcu cu ochiul şi plecă, iar Bulman îi spuse lui Cooper:

— Îţi place deci vânătoarea?

— Vânătoarea? O urăsc. Se uită pe pereţi. Vânătoarea e atunci când şansele sunt egale şi numai dacă e justificată de nevoile omului. Ai încercat vreodată să vânezi în miez de noapte un leu mâncător de oameni? Folosind o lampă de miner legată în frunte, ca raza să repereze ochii şi să lumineze înaintea ta. Asta, bătrâne, e într-adevăr înfiorător, iar riscurile cele mai mari sunt de partea leului. Nimănui nu i-a plăcut.

— Atunci ce-i cu pozele astea?

— Ca să-mi amintească cât de mult urăsc vânătoarea şi să-i determine pe fraierii ca tine să pună întrebări fără rost.

— Bine. Aşadar, eşti împotriva sporturilor sângeroase. Bulman scoase scrisoarea şi i-o întinse. Ştiu că ai spus că nu mai vorbeşti deloc până nu-l vezi pe Sealy mort, dar a apărut chestia asta şi, din moment ce pare mai mult personală decât politică, sper să poţi să mă luminezi puţin.

Cooper o citi fără să-i tresară nici un muşchi, o împături şi i-o dădu înapoi.

— De unde a apărut?

— N-ar fi mai bine să nu ştii?

Cooper se întinse după sticlă şi îşi umplu pe jumătate paharul. Avea cravata lărgită şi nodul îi atârna pe piept.

— Ştii, mi-ai adus aminte că i-am promis lui Nancy să dau jos pozele astea.

Bulman nu spuse nimic şi aşteptă rotindu-şi privirea prin

cameră, dar Cooper rămase tăcut.

— De unde o ai? întrebă Cooper din nou.

— Păi, e la mâna a treia. Nu ştiam de existenţa ei până azi-dimineaţă. Cred că o ţinea în spatele unei fotografii de familie. Dimineaţa o aducea la birou şi seara o lua acasă. În fiecare zi, fără nici o excepţie.

— Nu mi-ai răspuns, George.

— N-am fost acolo şi nu pot să fiu sigur, dar cred că cineva a prins o ocazie bună ca să o citească şi să facă o copie. Şi, ca să nu mai întrebi, aceeaşi persoană era foarte îngrijorată, pentru că, de câte ori o citea, Sealy se chinuia cumplit.

— Prin urmare, e de la Sealy?

— Asta tot încerc să-ţi spun.

— Trebuia să fiu sigur, pentru că am mai văzut scrisoarea asta.

— Credeam că nu te-a interesat prea tare.

— Şi nu mi-a arătat-o el. Soţia lui mi-a arătat-o. Ei i-a fost trimisă. Toată noaptea a plâns pe umărul meu.

Bulman se holbă la el.

— De fiecare dată când te văd, reuşeşti să mă uimeşti. I-a fost trimisă ei? De ce? E cam ciudat să trimiţi aşa ceva unei mame. Oribil. Cine i-a trimis-o şi de ce nu a distrus-o?

— Cred că n-a aflat niciodată cine i-a trimis-o. Poate că avea bănuielile ei, dar nu le-a spus nimănui. Ai dreptate însă în privinţa distrugerii, pentru că, în cele din urmă, scrisoarea asta a distrus-o pe ea. A crescut în mintea ei până când a înnebunit-o, a adus-o de mai multe ori în pragul sinuciderii până când, în sfârşit, n-a mai putut să suporte.

— Şi acelaşi lucru se întâmplă acum cu el?

— Sealy? Să se sinucidă? Poate numai după ce distruge pe toată lumea din jur.

— Poate că tocmai asta face. Ceea ce mă nedumereşte e felul în care îşi alege victimele.

— Şi pe mine mă nedumereşte; a ştiut despre scrisoare încă de la început. I-a luat cam mult timp să reacţioneze. Ce l-a provocat, George? Ce se petrece în mintea lui sucită?

— Poate că nu e atât de sucită pe cât credeam noi. Poate că privim lucrurile dintr-un unghi greşit.

Cei doi bărbaţi se uitară tăcuţi unul la celălalt pe măsură ce implicaţiile acestei posibilităţi le apăreau tot mai clare.

20

Când se întoarse în apartamentul său, Bulman îl sună imediat pe Marvin Hayes. Harry, majordomul, îi spuse că era încă plecat, probabil la London Clinic şi că îi va transmite ambasadorului să-i telefoneze imediat ce se întoarce. Bulman începea să se plictisească, mijloacele sale de comunicaţie rezumându-se la telefon, dar ştia că, din momentul în care devenea imprudent, se expunea pericolului. Trebuia să aştepte.

Se aşeză, citi din nou scrisoarea şi îşi turnă ceva de băut. Se gândi că Tony Cooper îi fusese de mare ajutor, dar, înainte ca Bulman să plece, se arătase foarte îngrijorat, dacă nu chiar speriat de ceea ce Sealy putea încă să-i facă. Firește, Bulman nu ştia exact ce se întâmplase atunci când Sealy îl dăduse afară pe Cooper; poate că fusese un episod foarte urât. Dar Cooper, în limitele pe care singur şi le impusese, îl ajutase extrem de mult şi aruncase o nouă lumină asupra acestor triste întâmplări.

Când Hayes îi dădu telefon era aproape douăsprezece şi jumătate, iar Bulman îl întrebă fără nici o explicaţie:

— Guvernul nostru v-a pus la dispoziţie o gardă de corp înarmată, nu-i aşa?

— Da. Dar asta ştii şi tu, George.

— E cu dumneavoastră ori de câte ori ieşiţi din casă?

— De cele mai multe ori. Câteodată, însă, nu e bine să mă afişez cu el. Dar tipii ăştia sunt antrenaţi să fie discreţi şi ştiu când să se facă invizibili.

— Ei bine, nu-l lăsaţi pe al dumneavoastră să se facă invizibil. Oricine ar fi, atrageţi-le în fiecare zi atenţia să nu se dezlipească de dumneavoastră până la noi ordine. Şi spuneţi-le să fie cu ochii în patru după codiţă. Ştiu că sunt deja, dar spuneţi-le să fie mai vigilenţi decât de obicei.

— Te aştepţi ca tipul să încerce să mă atace? Nu crezi că îşi dă seama că aşa cum procedează face mai mult rău familiei mele decât dacă mă omoară pe mine?

— Tortura psihologică a folosit-o încă de la început, dar s-ar putea să ajungă la concluzia că nu e suficient. E doar o măsură de precauţie, Marvin.

— Ceva te-a provocat, probabil, ca să mă suni la ora asta. Pot să ştiu şi eu?

— Nu pot să vă spun. Dar cred că în privinţa motivului ne-am înşelat amarnic. Vedeţi ce i-a făcut soţiei. De ce credeţi că vă urmăreşte? Cereţi protecţie dublă.

— Am nevoie de un motiv solid, iar dacă le spun adevărul, ne întoarcem de unde am plecat, pentru că dovada împotriva lui Don încă există. Suntem pe punctul de a descoperi ceva?

— Da. Şi acesta e un motiv pentru care s-ar putea să acţioneze disperat. Ar fi bine ca ai voştri să se grăbească şi să vină cu ceva concret.

— Sunt sigur că fac tot ce pot. Dar nu prea ştiu nici ei ce caută. Altceva?

— Doar să fiţi atent.

*

Tammy Rees reuşise până la urmă să se culce cu Don, iar el îi era recunoscător pentru grija din ce în ce mai atentă pe care i-o purta. Participanţii la petrecere trebuiau în continuare, să stea departe unii de alţii până când poliţia avea să ia o hotărâre, dar, pe măsură ce zilele treceau, avertismentul îşi pierdea din importanţă.

În acea zi, Don primi o scrisoare în care i se spunea că era un criminal şi că poliţia nu voia să-l aresteze datorită poziţiei tatălui său, dar el rămânea, oricum, ucigaşul tinerei poliţiste şi ceva tot avea să se întâmple până la urmă.

Scrisoarea venise într-un moment în care el era cu nervii la pământ. Îşi făcuse câţiva prieteni, dar era într-o ţară străină şi chiar de la început fusese foarte îngrijorat pentru părinţi, mai ales pentru mama lui, care suferise şi aşa prea mult acasă, la New York. Nu reuşise cu nici un chip să ia legătura cu tatăl său şi începea să creadă că îl evita în mod intenţionat, iar asta nu putea să însemne decât că se întâmplase ceva cu mama lui. Gândul sinuciderii începu să-i dea târcoale şi în această stare depresivă îl găsi Tammy.

Suferinţa care pusese stăpânire pe el o întristă şi, când văzu scrisoarea, se puse pe treabă, prezentându-i toate argumentele de bun-simţ care îl avertizau să nu ia în seamă nimic anonim. Scrisoarea era în mod intenţionat atât de crudă şi scopul ei era să-l dezechilibreze, ceea ce şi făcuse. Tammy era conştientă că sentimentele ei pentru el erau din ce în ce mai puternice, deşi ei veneau din medii diferite şi că, în cele din urmă, nu aveau să ajungă nicăieri, dar nu rezistă impulsului de a-l proteja cu toată dragostea ei. Până la urmă, ajunse la concluzia că nu trebuia să-l

lase singur în noaptea aceea.

Se ghemui lângă el în pat, iar el o strânse în braţe, fiindu-i frică să-i dea drumul. N-o deranja faptul că Don o folosea ca stâlp de sprijin şi se hotărî să-l ajute să treacă peste această perioadă întunecată. Se temea ca el să nu facă vreo prostie şi voia să rămână lângă el.

După miezul nopţii, încă ţinând-o strâns în braţe, Don zise:

— N-are rost. Trebuie să mă duc la Londra să văd ce se întâmplă. Faptul că nu ştiu mă înnebuneşte.

— Vin cu tine.

El o privi cuibărindu-se la pieptul lui.

— Nu. Nu vreau să ai şi tu necazuri.

— Mai multe decât am deja?

Don îşi dădea seama că deprimarea pusese stăpânire pe el şi că, dacă n-ar fi fost Tammy, ar fi încercat să-i pună capăt. Câteodată gândul îi mai dădea târcoale, dar acum groaznicul sentiment apărea intermitent, pe când înainte persista zi şi noapte, greutatea lui crescând cu fiecare gând sumbru care-i trecea prin minte. O sărută pe păr, ştiind ce făcea pentru el.

— Vrei să-l cunoşti pe tata?

— Vreau să fiu sigură că nu păţeşti nimic. Să ştii că toate astea o să se termine curând. E anormal, nu poate să dureze la nesfârşit. Dar mai aşteaptă o zi, două. Pentru mine. Între timp, se poate întâmplă ceva bun. Îşi dori să creadă şi ea ceea ce spunea. De fapt, se gândea că, dacă mergeau la Londra şi se întâlneau cu tatăl lui, acesta putea fi începutul sfârşitului pentru ei doi.

Don o strânse încet.

— N-are rost, Tam. Trebuie să mă duc mâine.

*

A doua zi în zori, Sealy plecă de acasă şi se duse direct la garaj. Intră şi îl găsi pe Wise treaz, dar încă în pijama. Sealy nu făcu nici un comentariu, spunând doar că voia să fie singur cu prizonierul.

Wise deveni dintr-odată suspicios şi foarte îngrijorat; se şi vedea acuzat de tot felul de atrocităţi.

— Credeţi că sunteţi în siguranţă singur cu McQueen? E puternic şi violent. Dacă intraţi, cred că ar fi bine să vin cu dumneavoastră, domnule.

— Sunt înarmat, Tommy. Vreau doar să stau de vorbă în linişte cu el, fără să te implic şi pe tine. Poţi să specifici în agenda ta că am insistat să rămân singur, să zicem pentru o oră, deşi probabil

că va dura mult mai puţin. Acum îmbracă-te. Ai mâncat de dimineaţă?

— Nu. E încă devreme pentru mine.

— Atunci mănâncă la un restaurant şi treci în contul de cheltuieli. Nu te grăbi.

Sealy îi spusese „Tommy” şi se purtase foarte amabil. Un motiv în plus să fie suspicios, dar nu putea să facă altceva decât să protesteze şi asta nu-l ducea nicăieri. Se întrebă dacă la întoarcere avea să-l mai găsească acolo pe McQueen. Nu se grăbi cu îmbrăcatul, sperând că întârzierea îl va obliga pe Sealy să-i dea o explicaţie, dar acesta îl luă prin surprindere, apucându-se să-şi pregătească ceva de mâncare. După aceea, Wise se îmbrăcă şi plecă, nu înainte de a specifica instrucţiunile în agendă.

Sealy nu se grăbi să-şi termine micul dejun. Apoi făcu ordine şi aruncă resturile. După ce termină, închise toate monitoarele şi se asigură că singurul ecran rămas deschis era cel de deasupra uşii celulei.

Se opri în faţa uşii şi îl urmări pe McQueen care se foia în pat, treaz, dar fără nici un chef să se ridice. Sealy văzu în asta un semn bun pentru că, într-adevăr, ce rost avea să se mai ridice? Oricât de reticent, McQueen dădea semne că începuse să se resemneze cu situaţia sa inevitabilă.

Fără să scape din ochi monitorul, Sealy vorbi în microfon cu o voce destul de blândă:

— Bună dimineaţa, Wally. Vreau să vorbesc serios cu tine. Doar noi doi. Am o propunere.

McQueen se întinse în pat, ca şi cum n-ar fi dat nici o atenţie vocii. Apoi se uită spre cameră.

— E cam devreme pentru o discuţie serioasă, nu crezi?

— Pentru mine nu e. Dar am vrut să fiu sigur că suntem singuri. Acum, dacă te-ai trezit de tot, du-te ca de obicei în capătul camerei şi eu voi intra. Sunt înarmat, aşa că n-are rost să încerci ceva. Chiar dacă reuşeşti să treci de mine, vei fi împuşcat înainte de a ajunge în stradă.

McQueen se ridică din pat fără să se grăbească, întrebându-se ce se întâmplă. Se duse în capătul celulei, îmbrăcat doar în pantalonii de pijama. Braţele lui goale erau puternice şi netatuate. Pe drum apucă un scaun şi îl întoarse, aşezându-se cu braţele încrucişate pe spătar.

Uitându-se în continuare la monitor, Sealy descuie uşa, făcu un pas înăuntru şi o închise după el, răsucind cheia pe la spate,

în timp ce în mâna cealaltă ţinea un pistol Smith & Wesson, calibrul 38.

— Arăţi jalnic, spuse Sealy.

— Aşa ai arăta şi tu dacă ai fi închis aici ilegal de către nu ştiu ce departament guvernamental. Fără ferestre, fără mişcare. Ar trebui să încerci.

— N-ai vrea să-ţi dau drumul?

McQueen îşi frecă obrajii nebărbieriţi, apoi îşi trecu mâinile prin părul dezordonat.

— Ce întrebare tâmpită! Dacă spun că da, presupun că mă aşteaptă o capcană.

— Nu o capcană. Un preţ. Dar după ce îl plăteşti eşti liber.

McQueen nu credea o vorbă. Afişă un zâmbet şi spuse:

— Aici urmează glontele în cap.

— Contul tău rămâne la fel. Nu primeşti nici un ban, doar libertatea. Ai destui bani din droguri, ascunşi pe undeva. Ce zici?

— Nu mi-ai spus încă ce am de făcut.

— Ceva la care te pricepi foarte bine. Să omori pe cineva.

Zâmbetul îngheţă pe buzele lui McQueen şi el lăsă capul în jos, odihnindu-şi bărbia pe braţe. Ochii îl cercetau pe Sealy, care şedea pe colţul patului.

— Nu ştiu să trag. S-ar putea să nu nimeresc.

— N-am pomenit de nici un fel de armă, dar ai dreptate să aminteşti de cea pe care o foloseşti cel mai bine. Felul în care ai împuşcat-o pe Paula Smith, având în vedere vremea şi oamenii din jurul tău, a fost de-a dreptul remarcabil. În ultima vreme am fost nevoit să apelez la străini, din diferite motive şi uită-te la tine, unul de-al nostru, care elimină oameni dintr-o singură lovitură. Apoi să ai prezenţa de spirit să-i îngrozeşti pe ceilalţi şi să fugi cu americanul aproape leşinat, să-i dai una în cap la momentul potrivit şi să-i pui pistolul în mână, ca să-i iei amprentele. Apoi să arunci pistolul într-un tufiş, pentru a rămâne destul de uscat ca amprentele să nu se şteargă... e un plan excelent, în condiţii atât de nefavorabile. Sealy era foarte serios şi nu arăta nici o urmă de sarcasm. Ai lucrat ca un profesionist, Wally şi profesioniştii buni trebuie admiraţi în tot ceea ce fac. Desigur, în mare parte a fost premeditat: punerea drogurilor în băutură, alegerea participanţilor. L-ai ales pe tânărul Hayes încă de la început. Dar n-aveai cum să prevezi izbucnirea furtunii şi te-ai descurcat minunat, ba chiar ai întors situaţia în favoarea ta. Nu cred că vei întâmpina vreo problemă în ceea ce vreau să-ţi propun.

McQueen era uluit. Nu se aşteptase la aşa ceva. Dar nu avea încredere în omul care îi făcea propunerea.

— Şi după ce fac treaba primesc un glonte în cap.

— Asta se poate aranja. Dar ar fi o mare prostie din partea mea. Subordonatul meu ştie că eşti aici şi ar da raportul imediat dacă ar afla că eşti mort. El trebuie să-şi apere pielea. Asta n-ar fi prea bine pentru mine şi nu suport închisorile.

McQueen nu era convins.

— Am impresia că te laşi cam descoperit. Şi cred că eşti prea deştept ca să faci aşa ceva. Nu se poate să n-ai tu o soluţie.

Sealy se aşează mai comod pe pat.

— Fireşte, îmi dau seama că nimic nu te-ar putea împiedica să baţi în retragere şi să nu mai faci treaba deloc. Este foarte posibil. Ar fi primul lucru care ţi-ar trece prin minte. Dar gândeşte-te puţin la ce-ţi spun. Dacă ai de gând să mă tragi în piept, am să conving poliţia să răscolească toată ţara. Îţi vor publica fotografia şi în câteva zile toată lumea te va cunoaşte drept asasinul Paulei Smith. Nu se poate să fi fost închis aici pentru că ar fi fost imposibil să evadezi. Şi nu va exista nici o dovadă scrisă că ai trecut pe aici. Practic, nu vei putea descoperi locul. Te vor prinde, chiar dacă pentru moment vei reuşi să te ascunzi şi vei fi condamnat pe viaţă pentru crimă.

McQueen meditä la cele auzite.

— Te crezi isteţ, nu-i aşa? Poate că am nişte relaţii la care nici nu visezi. Dacă îmi pun mintea, aş putea scăpa.

Sealy surise.

— Bineînţeles că ai putea. Încerci să mă convingi pe mine sau pe tine însuţi? Te-ai putea ascunde un timp, Wally. Dar în tot acest timp va trebui să fi cu ochii în patru. Dacă reuşeşti să fugi în străinătate, va fi cu atât mai uşor ca una din agenţiile noastre de afară să-ţi vină de hac.

McQueen ridică brusc capul, dar Sealy continuă:

— Nu. Nu m-am hazardat când am pomenit de agenţiile din străinătate. Vreau să ştii exact cu ce ai de-a face. Se întrerupse, atât cât să-i lase timp de gândire, apoi adăugă: Am spus că nu sunt dispus să-ţi ofer bani. Dar îţi pot oferi ceva mai preţios, care ţi-ar schimba întreaga viaţă. O identitate nouă. E o procedură complicată, dar întotdeauna eficientă. Va trebui să-ţi rezolvi problemele financiare înainte de schimbare, altfel pierzi toţi banii, însă asta nu-i decât o chestiune de timp. Cu problemele pe care le ai, o nouă identitate este soluţia ideală.

McQueen se arătă brusc interesat.

— Şi dacă mă prind între timp?

— Te putem ajuta să evadezi. În caz de forţă majoră, putem împiedica acţiunea poliţiei. Batem palma?

— Trebuie să reflectez. Cât timp am la dispoziţie?

Sealy îşi privi ceasul.

— Cinci minute.

— Nu e de ajuns. E viaţa mea în joc.

— Viaţa ta e în joc din clipa în care ai împuşcat-o pe Paula Smith. Mi se pare interesant că, de când vorbim, nu ai negat, ca de obicei, că ai omorât-o.

— Ce rost ar avea? Oricum nu m-ai crede. Nu am făcut-o eu şi tu ştii foarte bine asta. Ţi-am ascultat propunerea doar pentru că vreau să scap de aici. Dar cinci minute nu sunt suficiente ca să reflectez la ceva ce-mi va afecta tot restul vieţii.

— Dă-mi voie să te conving de contrariul. Dacă refuzi, te omor chiar acum. Distrugem benzile şi înregistrările şi va fi ca şi cum nici n-ai fi existat vreodată.

— M-am gândit la asta. Dar celălalt tip?

— Care tip? Gardianul tău? Asta-i treaba mea. Hotărăşte-te Wally, până mai ai creierii intacţi.

— E un argument foarte convingător. McQueen îşi schimbase brusc atitudinea. Era încă foarte tânăr, dar experienţa acumulată îşi spunea cuvântul acum, când nu avea decât o singură cale de scăpare. Nu mai avea rost să încerce să-l ducă de nas pe bărbatul ăsta. Poate că n-ar fi trebuit să o facă de la bun început. McQueen era bogat, inteligent şi nu avea nevoie decât de o diplomă universitară care să adauge o notă de respectabilitate şi veridicitate imaginii sale generale.

La douăzeci şi trei de ani, McQueen era un bărbat dur şi răzbătător, implicat în tot ce era ilegal şi câştiga o groază de bani. Crescuse pe străzi de la vârsta de nouă ani, dar fusese suficient de isteţ încât să nu facă nimic pentru care i s-ar fi putut întocmi cazier. Era ceva foarte important pentru el, pentru încrederea excesivă în propriile sale capacităţi. O poliţistă plătise cu viaţa pentru a proteja această încredere şi pentru a împiedica demascarea lui. Nu avea nici o remuşcare. Vaca aia proastă ar fi trebuit să se afle acolo.

Şi cu toate acestea bărbatul aşezat pe pat ştia totul despre el şi îl îmbrobodise aşa cum n-ar fi crezut vreodată că e posibil.

— Au trecut cele cinci minute, zise Sealy, sesizând parcă o frântură din ceea ce-i trecea prin minte lui McQueen.

— N-am de unde să ştiu. Mi-ai luat ceasul. Pot afla ce mă

aşteaptă?

— Îţi rezerv elementul-surpriză. „Obiectivul” tău este păzit de un poliţist, dar dacă ripostează îl poţi elimina şi pe el.

În ochii lui McQueen apăru o undă de panică.

— Un poliţist? Pe post de bodyguard? Asta înseamnă că e înarmat. Ce ai de gând?

— E puţin probabil că va avea un pistol în mână. Tu vei avea. Cu calităţile tale de trăgător de elită, o să dispari înainte ca bodyguardul să poată reacţiona. În orice caz, este mult mai probabil că se va repezi la victimă. Pentru un bărbat de calibrul tău, asta nu e o problemă. Sealy gâdila intenţionat orgoliul lui McQueen. Dacă vrei să-ţi petreci restul vieţii în libertate, să ştii că nu avem de gând să te menajăm.

McQueen observă că bărbatul de pe pat ridicase pistolul şi îl ţinea îndreptat spre pieptul lui.

— Asta ai urmărit tot timpul, nu-i aşa? Din prima zi. Este singurul motiv pentru care mă aflu aici?

— Trebuia să fiu sigur că eşti omul potrivit pentru treaba asta. M-ai convins că am dreptate.

— Cine-i tipul pe care vrei să-l lichidezi?

— Ambasadorul american.

21

McQueen, până atunci perfect încrezător în sine însuşi, se trezi dintr-odată plin de îndoieli.

— Ambasadorul american?

— Metoda concretă pe care o s-o foloseşti ţi-o alegi singur. Dacă vrei un pistol, îţi fac rost de unul. Putem să te aşezăm într-o poziţie avantajoasă şi să-ţi dăm o maşină cu numere false, ca să dispari. De vreme ce nu arăţi ca un extremist arab, garda de corp nici n-o să te bage în seamă. Vei avea toate avantajele şi va fi mult mai uşor decât crezi. Ai ceva de spus?

McQueen nu voia altceva decât să scape din celulă.

— Nimic nu e atât de simplu precum spui tu. Dar, bine, nu prea am de ales.

— Ţi-am aranjat un loc unde să stai: la un mic hotel din centru. Sealy zâmbi scurt. Nu atât de luxos ca aici, dar destul de confortabil. Păstrăm permanent legătura.

— Ai aranjat deja unde să stau? Erai destul de sigur, nu-i aşa?

Sealy ridică din umeri, rămânând pe pat.

— De fapt, nu prea ai avut de ales, dar ştiam că cererea n-o să întâmpine nici un fel de opoziţie de ordin moral. Cred că ar fi mai bine să te duc la hotel înainte de a discuta detaliile, îmbracă-te repede. Te bărbiereşti mai târziu.

Pentru prima oară, McQueen observă o anumită agitaţie la Sealy, ca şi cum odată stabilită afacerea, voia să o vadă încheiată cât mai repede.

Sealy se ridică şi descuie uşa. Îşi puse pistolul de-o parte şi se întoarse să-l privească în faţă pe McQueen.

— Eşti mai mare, mai puternic şi mai tânăr decât mine, aşa că nimic nu te poate opri să mă ataci. Dar, dacă o faci, te expui la toate riscurile pe care ţi le-am arătat mai devreme. Nu mă subestima, McQueen. Într-un fel sau altul, tot o să te prind. Între timp, vei fi supravegheat foarte atent. O singură greşeală şi eşti terminat. Îţi ofer şansa de a scăpa de o crimă comiţând alta. Ce poate fi mai cinstit? Sealy scoase o carte de vizită cu numele hotelului. Pune asta în buzunar.

Când McQueen fu gata de plecare, Sealy îl puse să facă ordine în celulă, să aranjeze păturile şi să adune orice obiect care îi aparţinea, ca să nu mai rămână nici un semn al prezenţei lui

acolo. Apoi Sealy scoase o eşarfă cu care îl legă la ochi.

Sealy îl conduse pe McQueen la uşile duble ale garajului, îi spuse să se aşeze pe scaunul din faţă al Jaguarului şi să stea cu capul sub bord. Sealy deschise poarta garajului, conduse până afară şi se opri doar ca să o închidă la loc. Apoi porni, avertizându-l pe McQueen să rămână cu capul în jos până când avea să-i scoată cârpa de la ochi. Conduse pe străzile Londrei aproape douăzeci de minute, apoi îi spuse lui McQueen să se ridice.

Tânărul se ridică înţepenit şi orbit de lumină; nu mai văzuse lumina soarelui de mai multe zile şi, din întâmplare, era o zi senină. Nu spuse nimic. Totul i se părea ciudat, chiar şi după o absenţă atât de scurtă. Nu numai lumina şi mediul înconjurător se schimbaseră, însă ritmul activităţii oamenilor din jurul lui era ca o experienţă nouă. Dar şi sensul vieţii lui se schimbase dramatic: în acel moment nu era decât un asasin neplătit.

Sealy opri pe una dintre străduţele din spatele străzii Oxford, scoase o sută de lire în bancnote de câte cinci şi i le întinse lui McQueen.

— Asta ca să te aranjezi până diseară, când ne vedem. Poţi să iei un taxi de după colţ. Se uită înapoi peste umăr. Grăbeşte-te, o să înceapă să mă claxoneze. Ne vedem mai târziu.

După ce McQueen coborî, Sealy plecă şi se întoarse direct la garaj. Nu prea mai avea timp, dar îi era imposibil să se grăbească din cauza traficului intens. Ajunse la garaj şi deschise uşile, lăsă maşina înăuntru şi se puse pe treabă. Adună toate casetele video şi audio într-o pungă de plastic pe care o adusese cu el şi o puse în portbagajul maşinii. Se asigură că nu mai rămăsese nici un semn al prezenţei lui McQueen acolo. Era imposibil să şteargă toate amprentele, dar dacă s-ar fi ajuns vreodată la aşa ceva, ceea ce era puţin probabil, până atunci asta n-ar mai fi reprezentat o problemă pentru el.

Tommy Wise se întoarse târziu şi într-o dispoziţie rebelă, controlă imediat monitoarele şi le găsi albe, cu casete noi înăuntru. Zbură până la celulă, văzu monitorul alb şi se repezi înapoi la Sealy, care îşi bei liniştit cafeaua.

— Ce s-a întâmplat cu McQueen? izbucni el.

— I-am dat drumul. Nu reuşeam să scot nimic de la el. Sealy, cu un biscuit într-o mână şi cu ceaşca de cafea în cealaltă, se uită la Wise, care era nedumerit. Credeam că asta voiai şi tu. Nu că ar avea vreo importanţă. A plecat, Tommy. E liber.

— Dar aţi spus că el a omorât-o.

— Da şi cred în continuare. Dar n-avem nici o şansă să o dovedim, absolut nici o şansă. Ar fi trebuit să-l torturăm ca să scoatem ceva de la el, iar vremurile acelea au trecut... din păcate, în anumite privinţe. Sealy îi zâmbi lui Wise, care era încă uimit şi foarte suspicios. Am mers cât de departe am îndrăznit. Şi dă-mi voie să-ţi aduc aminte că am observat dezaprobarea ta faţă de unele din metodele mele. McQueen n-a fost niciodată aici, Tommy. Înregistrările au fost distruse. Casetele video, audio şi combinate, jurnalele scrise, tot. Renunţă la zâmbet şi îl înlocui cu o privire îngheţată. Conform procedurii obişnuite în astfel de cazuri. Nu putem să recunoaştem că l-am ţinut aici, iar el habar n-are unde a fost. Asta s-ar putea să-l înveţe minte, deşi mă cam îndoiesc. Sealy îşi termină cafeaua şi se ridică. Îl bătu pe Wise pe umăr. Sunt sigur că te simţi uşurat. A fost o afacere cam putredă. Buna dispoziţie aparentă îi reveni. N-am uitat că ţi-am promis o vacanţă după ce terminăm aici. Ia-ţi vreo două săptămâni, Tommy. Începând chiar de acum. Încui eu.

*

În aceeaşi zi, la ora trei după amiază, Marvin Hayes primi în sfârşit un fax de acasă. Era lung şi informativ. Tocmai se întorsese de la London Clinic, unde Zoe era încă în stare de inconştienţă, probabil ca o formă de evadare din realitate, îl sună pe şofer să aducă maşina şi, când luă garda de corp din faţa uşii, îi spuse:

— Fi atent dacă suntem urmăriţi, Charlie.

Coborî din maşină în faţa blocului lui Bulman, îi spuse lui Charlie să aştepte în hol şi şoferului să parcheze maşina în garajul subteran care aparţinea clădirii cu apartamente de lux. Charlie se asigură că liftul era gol când intră Hayes, apoi îşi reluă paza la intrare.

Hayes coborî din lift. Luxul de la ultimul etaj nu se reflecta numai în grosimea mochetei, ci şi în liniştea perfectă pe care parcă nimeni nu îndrăznea să o spargă. Chiar şi soneria sună încet şi departe. Nu răspunse nimeni. Sună din nou, aşteptă fără nici un rezultat, apoi scoase un set de chei pe care i le lăsase prietenul lui milionar. Deschise uşa.

Trecu dintr-o cameră în alta; apartamentul era gol. Mai mult, nu exista nici un semn că ar fi stat cineva acolo. Era Bulman atât de ordonat? Sau mintea lui de poliţist îl sfătuia să nu lase nici un indiciu? Se aşeză cu faţa spre uşa de la hol şi, dintr-odată, îi păru bine că era singur. În casa lui auzea tot timpul foşnetul

personalului, oricât de încet s-ar fi mişcat. Iar Ambasada era ca un stup în care toţi murmurau şi telefoanele sunau, în timp ce liniştea de la clinică, unde îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului în ultimele zile, era doar aparentă; forfota nu înceta nici o clipă.

Când Bulman intră, Hayes dormea. Bulman îl văzu imediat de cum intră în sufragerie şi la început avu un şoc, dar apoi îşi dădu seama ce se întâmplase. Se strecură în bucătărie şi umplu ibricul pentru nişte ceai. Se întoarse în sufragerie, se aşeză şi îl aşteptă pe Hayes să se trezească, gândindu-se că era probabil prima oară când apuca să doarmă liniştit după criza soţiei sale.

Când, în sfârşit, Hayes se trezi, Bulman era şi el aproape adormit, dar îşi scutură somnul şi spuse:

— Chei de rezervă, nu? Mă duc să fac nişte ceai.

Când Bulman se întoarse cu tava, Hayes era treaz de-a binelea. Luă ceaşca pe care i-o întinse Bulman şi o puse jos.

— Am dormit mai mult de o oră. Bine că nu eram la un banchet. Se îndreptă şi scoase foile faxului. O să selectez părţile mai importante. Astea sunt de la vechii mei prieteni de la DEA. Au găsit ceva. Bău puţin ceai, apoi răsfoi paginile. De-a lungul anilor, DEA şi alte departamente antidrog au ars de mai multe ori recoltele producătorilor în încercarea de a opri drogurile încă de la naştere, uneori chiar la iniţiativa guvernelor respective. Alteori o făceam, pur şi simplu, când dădeam peste standarde duble. E vorba despre guverne care dau din gură despre abolirea traficului de droguri, dar beneficiază enorm de pe urma acestora. Hayes nu citea din fax aceste lucruri, ci încerca să-i ofere lui Bulman detalii de fundal pe care le cunoştea foarte bine. Unele operaţiuni erau încununate de succes, adică reuşeam să ardem suprafeţe mari de culturi, aruncând mici chestii incendiare. Dar asta nu însemna decât o încetinire a procesului, ştiam că victoria nu putea fi definitivă. Columbienii au de unde să suporte acest gen de pierderi, dar îi deranjează şi le stopează afacerile pentru un timp. Ei bine, acum câţiva ani a fost o perioadă dificilă. Aparent, panamezii făceau joc dublu şi nu le convenea să folosim bazele lor pentru a zbura în Columbia. Guatemala şi Nicaragua ne făceau necazuri, iar Costa Rica avea problemele ei. În acel moment, serviciile noastre de informaţii ne-au anunţat că un transport important trebuia să plece spre Statele Unite, dar nu se ştia cum şi când. Traficanţii de droguri nu se grăbeau şi făceau tot posibilul ca să ne încurce pe noi. Ca de obicei. Dar noi ştiam unde era stocată cea mai mare parte din marfă. Între timp,

guvernul columbian încheia tranzacţii masive cu liderii cartelului drogurilor, aşa că nu puteam să ne bazăm pe ei. Ţii minte că liderul cel mai puternic al cartelului a fost închis în cea mai luxoasă închisoare şi de acolo şi-a condus afacerile până când s-a gândit că era timpul să evadeze. SIS avea o secţie la Bogota şi a confirmat informaţia pe care o primisem noi. Cum puteam să distrugem marfa înainte de a fi distribuită? Prin bombardament, bineînţeles. Dar de unde? Hayes îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Bulman. Înţelegi tot ce-ţi spun?

— Fiecare cuvânt.

Acum Hayes începu să se refere parţial la fax.

— Voi, englezii, le-aţi acordat independenţa celor din Hondurasul Britanic, acum Belize. Dar pentru că Belize se afla în umbra Guatemalei, care ameninţa să o atace imediat după plecarea voastră, noul regim a cerut ca englezii să rămână prezenţi în zonă, chiar şi numai sub forma unei mici forţe militare. Prin urmare, englezii s-au oferit ca zborurile noastre să plece din Belize. Hayes se întinse după ceaşca de ceai. A fost o idee nebunească chiar de la început. Dar pe atunci nimeni nu avea o soluţie mai bună. Era o distanţă de vreo trei mii de kilometri, aşa că nişte prieteni locali au găsit o bază aeriană veche, care le permitea avioanelor să aterizeze după aruncarea bombelor incendiare, să realimenteze şi să plece din nou. Chiar şi aşa, din cauza dimensiunilor mici ale avioanelor vechi, nemarcate, a fost nevoie de mai multe rezervoare de combustibil, pentru că ruta noastră trecea pe deasupra Caraibelor.

Hayes clătină din cap, ca şi cum ar fi retrăit evenimentele. Bulman întrebă:

— Ai fost acolo?

— Doar la baza din Belize. Nu eram în pericol. Patru avioane au decolat, două s-au întors, unul a căzut în mare şi pilotul a dispărut, iar unul n-a mai reuşit să decoleze din nordul Columbiei. Pilotul acestui avion era englez. Era ultimul avion care plecase şi columbienii îl aşteptau. SIS insistase să aibă şi ei o oarecare contribuţie, poate pentru a împărţi gloria, de vreme ce ei ne oferiseră baza operaţională, deşi dintr-o ţară care nu se mai afla sub steagul lor. Numele pilotului era Ray Sealy.

— Fiul lui Sealy? Atunci de ce nu ţi-ai adus aminte când te-am întrebat prima oară dacă numele îţi spune ceva?

— Pentru că folosea alt nume. Toţi aveau nume false. Al lui era – Hayes se uită la fax – Johnny Osborne. Toată operaţiunea asta

nenorocită a fost absolut inutilă. Mai târziu ne-am dat seama că am fost traşi pe sfoară, atât noi cât şi SIS. Din câte am aflat după aceea, raportul serviciului de informaţii fusese suspect încă de la început. A fost o acţiune complet ratată. Sealy a murit şi mai târziu s-a aflat că a fost aruncat de viu într-un furnal şi toată lumea a urmărit scena cu veselie până când urletele au încetat. Ştim cu toţii că, pe lângă cartelul columbian al drogurilor, Mafia e o joacă de copii. Atunci s-au dovedit, într-adevăr, la înălţimea reputaţiei lor.

Bulman se încruntă.

— Vrei să spui că Michael Sealy te consideră vinovat pentru moartea fiului lui şi acum încearcă să se răzbune?

— Cine ştie ce poate face o minte bolnavă? Eram, totuşi, conducătorul operaţiunii.

— Dar asta a fost cu ani în urmă. A avut destul timp să se împace cu situaţia. De ce şi-a amintit tocmai acum?

— Pentru că am venit ambasador la Londra. Dintr-odată am ajuns în atenţia lui, amintindu-i permanent de ceea ce s-a întâmplat. Presupun că mintea lui n-a mai rezistat.

— Am înţeles, spuse Bulman, că din cauza morţii fiului său, mai târziu, soţia lui s-a sinucis. Reuşise să accepte moartea fiului ei, dar nu şi felul în care murise. Ar fi fost imposibil. Iar din cenuşa fiului său – la propriu – au izvorât toate nenorocirile lui Sealy. Presupun că e posibil. Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi, iar ceaiul se răci în ceşti. Apoi Bulman începu să clatine din cap. Ai descoperit, într-adevăr, un motiv. Unul puternic. E clar că Sealy n-a mai putut să reziste şi a înnebunit. Asta pot să înţeleg. Dar ceva lipseşte. Ceva nu se leagă.

Hayes ridică din umeri cu amărăciune.

— Mai mult de atât nu pot să fac. Fiul lui a murit în condiţii îngrozitoare, într-o misiune pe care am condus-o eu şi, drept urmare, soţia lui Sealy s-a sinucis, iar el încă suferă. Scopul lui e să provoace suferinţă şi familiei mele.

— În acelaşi grad, Marvin? Ochi pentru ochi? Păi atunci înseamnă că nici n-a început. Trebuie să mai fie ceva. Cunosc un tip care s-ar putea să ştie ceva, dar e foarte zgârcit cu informaţiile şi se teme sincer de ceea ce Sealy ar putea să-i facă. El l-a dat afară, dar am impresia că asta nu e tot. Va trebui să merg să-l văd pe Sealy. Poate că o confruntare directă va lămuri lucrurile. Vezi, eu nu pot să dovedesc că Sealy v-a făcut vreun rău. Dacă aş putea, am merge direct la Ministerul de Interne. Vreau să mă întâlnesc mai întâi cu Sealy şi apoi ne hotărâm ce

avem de făcut.

— Nu-mi place deloc, George. Ai mare grijă. E posibil să ajungi până la el, dar trebuie să fi sigur că poţi să şi ieşi. E prea riscant.

— Pentru asta mă plătiţi. O să-l iau cu mine pe Spider, un prieten bun, fost spărgător. Îl sun acum. Se uită la ceas şi îl sună la birou. Scott plecase, dar felul în care îi răspunse tânărul director, Joe Weller, îl îngrijoră pe Bulman. Îi spuse:

— Haide, Joe, ne cunoaştem de atâta vreme. Ce mai pune la cale?

— Poliţia a venit după el. L-au arestat.

— Arestat? De ce naiba?

— Nu ştiu. Au intrat în birou şi l-au luat cu ei.

— Nu ştii unde?

— Nu. La închisoare, presupun.

— Soţia lui ştie?

Bulman era negru din cauza acestei veşti.

— Nu de la noi. Am vorbit despre asta şi am hotărât să o anunţe poliţia.

— Bine, Joe. Îţi mulţumesc că mi-ai spus. Ai făcut bine că n-ai anunţat-o pe Maggie. Ţinem legătura. Şi ai grijă că el vrea să menţii afacerea în picioare, bine?

Bulman lăsă, ameţit, receptorul din mână. Hayes, văzându-l atât de tulburat, spuse:

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Scott a fost arestat. Trebuie să aflu de ce. Ridică din nou receptorul şi formă un număr; îi era groază de acest telefon. Maggie îi răspunse cu o voce calmă, iar el se întrebă dacă ştia.

— Maggie, George la telefon. Ce faci…

— Willie a fost arestat. De-asta m-ai sunat?

Nu-i spunea niciodată soţului ei Spider, pentru că îi aducea aminte de trecutul lui. Maggie părea că acceptase liniştită situaţia, ca şi cum în toţi aceşti ani aşteptase să se întâmple aşa ceva şi acum, când se întâmplase, nu fusese nici o surpriză. Bulman simţi imediat că era încă sub influenţa şocului.

— Tocmai am aflat, Maggie. Trebuie să fie o greşeală. De ce e acuzat?

— De crimă. George, ce a făcut?

Lacrimile erau acum aproape şi Bulman detectă primele semne ale isteriei.

— De *crimă*? Pe cine se presupune că a omorât?

Maggie ezită, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva, apoi răspunse:

— Pe un anume Charles Dubas. Dar el n-ar fi în stare să

omoare pe nimeni.

— Nici n-a omorât. Îl cunosc pe acest om şi n-are nici o legătură cu Spider. Nici una. Şi pot s-o dovedesc. Acum încearcă să fi tare. O să fie bine. S-ar putea să dureze vreo două zile, dar va fi eliberat. Crede-mă, draga mea. Ai încredere în mine.

— Poţi să vii pe-aici?

Avea nevoie de o consolare directă.

— Nu chiar acum. Sealy pusese probabil pe cineva să supravegheze casa lui Scott. Nu pot nici să-ţi dau numărul meu de telefon, pentru că nu sunt acasă. Nu poţi să stai la cineva?

Bulman ştia că ea nu voia să se ducă la mama ei, deoarece familia se împotrivise căsătoriei sale cu Scott.

— Nu ştiu. Vreau să vină Willie acasă.

— O să vină. Uite, o să te sun cât pot de des, dar nu-ţi face griji. Nu e deloc atât de grav cum pare şi poţi să fi sigură că nu el l-a omorât pe Charles Dubas. Acum trebuie să închid, dar te sun mai târziu. Închise şi rămase cu privirea în gol. O, Doamne!

Hayes, care nu-l mai văzuse niciodată pe Bulman atât de tulburat, spuse:

— Ce se întâmplă? Se pare că prietenul tău e închis pentru crimă.

Bulman ridică îndurerat capul.

— N-a făcut-o el. Aş putea să-l scot din închisoare chiar acum, dar am nevoie să fiu liber cel puţin două zile.

— Pari destul de sigur, George.

— Sunt. N-a făcut-o Spider, pentru că am tăcut-o eu. Charles Dubas e pseudonimul lui Aleksei Cernov, fostul asasin KGB. În acea clipă Bulman părea complet înfrânt. Ar fi bine să-ţi spun mai multe despre el, despre Galina şi despre cele trei femei pe care le-a omorât. Dar asta a fost greşeala fatală a lui Sealy. Ticălosul. Acum poate să-i facă lui Maggie ceea ce i-a făcut deja lui Zoe. Hayes se holbă la Bulman ca şi cum nu l-ar fi cunoscut, cu gura deschisă şi ochii măriţi de neîncredere. Bulman îl puse la curent cu tot ceea ce-i ascunsese până atunci ca să-l protejeze, fiindcă acum nu mai aveau timp pentru menajamente. Îi explică totul şi, în final, spuse: A fost legitimă apărare. Pur şi simplu. Tocmai se pregătea să mă împuşte. Lovitura mea a fost norocoasă sau ghinionistă, depinde cum priveşti. N-am avut intenţia să-l omor, ci să-mi salvez pielea. N-am putut să merg la poliţie, fiindcă părea prea cusută cu aţă albă. M-ar fi închis sau m-ar fi pus sub urmărire şi nu puteam să-mi permit aşa ceva. Sealy poate să dea lovituri foarte puternice. Tocmai a dat una. Cred că s-a dus la

poliţie cu ceva foarte solid ca să obţină arestarea lui. L-a scos din scenă pe Scott, în speranţa că aşa mă va scoate şi pe mine din bârlog. Nu e sigur cât de mult am aflat, dar presupune că ştiu aproape tot.

Hayes se străduia încă să-şi revină.

— Habar n-aveam prin ce ai trecut. Nu poţi obţine permisiunea să porţi armă?

Bulman ridică din umeri.

— Aş avea nevoie de patru oameni cu steguleţe roşii în jurul meu. Şi, în cel mai bun caz, m-aş împuşca în picior.

Arma nu e soluţia pentru Sealy. Acum ar trebui să plec într-acolo. Se ridică şi întinse mâna să-l ajute pe Hayes. Dacă nu mă întorc, cel puţin dumneavoastră ştiţi unde am fost. Asta ar putea fi suficient ca să declanşaţi o anchetă oficială.

Hayes îl privi pe Bulman. La fel de înalţi, amândoi erau solizi, dar aici se oprea orice asemănare dintre ei, poate cu excepţia încăpăţânării care li se citea în linia obrazului.

— Mă tem pentru tine, George. Ai călcat peste cadavre peste tot şi până acum nu mi-ai spus niciodată tot adevărul. Rişti să ajungi printre ele. Trebuie să mai existe o cale.

— Dacă Sealy ne va face favoarea de a-şi zbura creierii, asta ar rezolva toate problemele noastre imediate. Bulman zâmbi amar. Poate va fi influenţat s-o facă. Deocamdată e ceva dubios cu scrisoarea asta, iar Sealy ştie răspunsul. Ar fi o prostie să mă omoare chiar la el acasă. Haideţi s-o rezolvăm şi pe-asta.

Se îndreptă spre uşă. Hayes spuse:

— Jos mă aşteaptă maşina Ambasadei. Vrei să te conduc? Cei doi bărbaţi zâmbiră, dar sub masca umorului spontan se ascundea oboseala, frustrarea care îi însoţise la fiecare pas şi neputinţa de a crede că un singur om ar putea provoca atâta durere şi suferinţă. Merseră împreună până la lift, trişti şi tăcuţi, de parcă se pregăteau să intre în lumea necunoscută a unui om nebun, dar inteligent, care le ghicise fiecare mişcare, le anticipase fiecare pas şi câştigase fiecare rundă a acestui joc pe viaţă şi pe moarte. În timp ce coborau, Hayes răsfoi paginile faxului înainte de a le băga în buzunar. Ar fi trebuit să-ţi mai spun ceva. În timp ce conduceam operaţiunea columbiană de la capătul sud-american, SIS coordona acţiunea din Londra, iar în acest raport scrie că Sealy senior ocupa atunci postul de conducere. Nu vreau să arunc vina asupra altuia. Lucrurile au mers prost în partea noastră. E doar o coincidenţă ciudată.

— Serios? Oare nu apare de aici posibilitatea ca Sealy să-şi fi

trimis propriul fiu în această misiune?

22

Avantajul maşinilor de la corpul diplomatic, deşi oficial ilegal, era că puteau parcă oriunde. Bulman şi Hayes şedeau pe scaunele din spate, iar Charlie şi şoferul în faţă. Înainte de a coborî din maşină, Bulman îi şopti lui Hayes:

— Credeţi că şoferul ar putea să-mi împrumute un levier? Spider n-ar avea nevoie de aşa ceva, dar mie îmi lipseşte fineţea lui în a deschide uşi.

Hayes ezită. Era pe punctul de a deveni complice la o spargere şi era, totuşi, cel mai important ambasador în această ţară. Dar se hotărî repede. Îi spuse lui Charlie să rămână în maşină, ieşi şi îl chemă pe şofer în spate.

— Domnul Bulman vrea să împrumute nişte scule. Vrei să deschizi portbagajul?

Bulman alese o cheie şi un patent. Îşi strecură cheia pe mânecă şi patentul în buzunar şi se duse la uşa din faţă ca să-i spună lui Charlie:

— Mă duc să-l vizitez pe Michael Sealy în acest bloc. Vrei să te uiţi la ceas şi să notezi în carnetul tău ceea ce ţi-am spus şi ora exactă? S-ar putea să se dovedească important mai târziu.

Se întoarse să-i strângă mâna lui Hayes şi se îmbrăţişară, ştiind că, într-un fel sau altul, ziua asta avea să fie hotărâtoare. Bulman aşteptă ca maşina lui Hayes să se îndepărteze înainte de a intra în holul principal.

Îşi flutură legitimaţia veche la recepţie, luă liftul până la etajul al treilea şi urcă pe scări încă un etaj. Se aşteptase ca apartamentul lui Sealy să fie mai retras şi, într-adevăr, îl găsi la capătul unui coridor scurt. Sună la uşă, aşteptă şi mai sună odată. Când văzu că nu răspunde nimeni, scoase cheia şi o folosi pe post de pârghie pentru a forţa uşa. Era mai greu decât crezuse şi lemnul se sparse în mai multe locuri înainte ca uşa să sară în lături, cu broasca atârnând. Intră şi închise uşa.

Era cinci şi jumătate. Nu ştia la ce oră trebuia să vină Sealy, nici măcar dacă avea să vină acasă în această seară. Se apucă să inspecteze apartamentul, începând cu biroul. Găsi ascunzătoarea din podea, dar nu avea mijloace ca s-o deschidă, însă mai făcu alte descoperiri. Sealy sosi după două ore şi îl găsi pe Bulman aşezat confortabil, cu un pahar în mână.

Sealy intră în cameră cu un pistol în mână, iar Bulman spuse imediat:

— Sper că ai permis pentru chestia aceea. Apropo, sunt George Bulman.

— Ştiu cine eşti. Mi-ai spart uşa şi am tot dreptul să împuşc un intrus.

— Atunci mai bine fă-o. Cred că îţi închipui că i-am informat şi pe alţii, inclusiv poliţia, unde mă aflu. Aşa că fi atent cu ameninţările. Ai fost demascat, Sealy. Acum ştiu cine a provocat tot haosul acesta şi de ce. Şi apropo de asta, vei plăti pentru că l-ai băgat în închisoare pe Spider Scott pentru o crimă pe care n-a comis-o. Soţia lui e distrusă.

— Ce trist! Presupun că tu ai făcut-o. Sealy ridică cu grijă un scaun, ca şi cum ar fi avut un scop anume şi se aşează privindu-l pe Bulman dintr-o parte. Spune-mi ce anume crezi că ştii, Bulman şi între timp eu mă gândesc ce să fac cu tine. Sealy părea perfect relaxat, dar ochii îl trădau; erau ca nişte cărbuni, mocnind cu o sclipire dementă, dar în felul în care judeca nu era nimic incoerent.

— De ce îl hărţuieşti pe Marvin Hayes şi familia lui? Ce ţi-au făcut?

— Ambasadorul american? Nu eşti în toate minţile, Bulman. Ce Dumnezeu am eu cu el? Cred că ar trebui să-mi spui *mie* ce se întâmplă. Ascult.

— Bine. Astăzi au sosit nişte faxuri de la DEA. Stai jos şi o să-ţi povestesc.

Pe măsură ce Bulman relata conţinutul faxurilor, făcând legătura între Sealy şi Hayes, îl urmărea atent pe Sealy. Detectă semne de nelinişte şi mai ales ochii care se învârteau agitaţi prin încăpere. Sealy nu ştia că Hayes făcuse legătura dintre ei.

Sealy nu se obosi să nege şi se stăpâni suficient de bine ca să poată spune:

— Dar asta a fost cu mulţi ani în urmă. Am uitat de mult. Lucruri din astea se mai întâmplă, nu toate misiunile au succes. De obicei, nu ne implicăm în problema drogurilor, dar mereu apar implicaţii politice pe care nu putem să le ignorăm.

— Mi se pare interesant că n-ai folosit pretextul cu secretele de stat ca să negi că ai avut vreo legătură cu serviciile de informaţii.

Sealy zâmbi, simţindu-se mai stăpân pe situaţie.

— Să fim serioşi, Bulman, doar nu crezi că ţi-aş subestima inteligenţa? Ţi-ai făcut bine temele, dar nu ştiu cum ai reuşit să

le pui cap la cap şi să aplici numai deducţii incorecte.

— Probabil detectivul din mine e de vină. Noi facem mereu tot felul de încurcături. Tribunalele sunt pline de cazuri încurcate de către poliţişti şi de evidente probe de corupţie. Mă întreb ce ar spune juriul despre maşina de scris?

— Maşina de scris? Ce aberaţii mai îndrugi acum?

— Cea de sub biroul tău. Cea pe care ai folosit-o ca să scrii biletele alea urâte pe care le-ai trimis familiei Hayes. Bulman zâmbi, dar se simţea foarte obosit. Am bătut pe o hârtie toate caracterele maşinii ca să poată fi comparate cu cele din scrisori. Până atunci pistolul se odihnise liniştit pe genunchii lui Sealy. Mâna care îl ţinea se crispă în jurul lui şi Sealy îşi pierdu stăpânirea de sine. Preţ de o clipă păru incapabil să răspundă. Bulman fructifică avantajul. Treabă de rutină. Metode vechi şi plictisitoare. Nimic inteligent ca metodele tale. O şi copia pe care am făcut-o a fost transmisă unei surse externe. În eventualitatea că o iei razna şi încerci să o găseşti la mine. Pistolul s-ar putea descărca accidental. Eşti nebun de legat, Sealy. Locul tău e la ospiciu. Dar eşti şi foarte abil. De ce i-ai trimis soţiei tale scrisoarea aceea oribilă în care îi descriai cum a murit fiul tău? Şi pe el de ce l-ai trimis la moarte?

Bulman nu observă nici o schimbare evidentă pe chipul lui Sealy, dar o simţi. O senzaţie puternică de răutate se răspândi în încăpere şi, în acel moment, Bulman ar fi putut să jure că îi simţea mirosul. Sealy nici măcar nu se uita la el. Bulman îşi dădu seama că trebuia fie să bată în retragere, fie să continue presiunea până când Sealy avea să cedeze. Înţelese că schimbarea se petrecuse în momentul în care îi povestise conţinutul faxurilor. Până atunci Sealy crezuse că avea avantaj deplin şi că era stăpânul jocului, dar, dintr-odată, ca şi când aroganţa l-ar fi împiedicat să creadă în realitatea faptelor, se prăbuşise.

Îi aruncă lui Bulman o privire sinistră, zbuciumată, iar capul îi rămase înclinat într-un unghi nefiresc. Ajunsese acasă şi văzuse uşa spartă, îşi dăduse seama cine o făcuse, dar îşi păstrase siguranţa de sine până când auzise acea remarcă despre scrisoare şi despre fiul său.

— Eşti nebun. Mi-am iubit fiul. Am avut chiar şi coşmaruri.

— Din cauza a ceea ce i-ai făcut? Sau din cauza felului în care a murit?

Bulman se pregătise să sară, strângând cu mâna patentul greu din buzunar.

— Dumnezeule, l-am iubit. Şi nimeni n-a iubit-o pe soţia mea mai mult decât mine. Era totul pentru mine.

— Şi pentru alţii?

Bulman era gata să sară.

Sealy se înălţă cu picioarele tremurânde. Rămase pe loc clătinându-se, mâna cu pistolul se zbătea prin aer în toate direcţiile, iar ochii îi străluceau în focul nebuniei intrate în panică.

— Am iubit-o. Era un urlet, dar îi era adresat lui însuşi. Ceilalţi n-au însemnat nimic pentru ea. Nimic.

— Şi ea l-a iubit pe fiul tău ca şi tine?

Sealy se holbă în gol, apoi privirea rătăcitoare se întoarse spre Bulman.

— Ce-ai spus? Era o acuzaţie şoptită, iar atenţia lui se concentră din nou asupra lui Bulman. Ce-ai spus?

Bulman nu mai fusese niciodată atât de speriat şi totuşi nu putea să se oprească. Apăsase pe butonul de autodistrugere, dar viziunea cumplitului adevăr îi fusese dată, de fapt, de reacţia lui Sealy. Îi era teamă să se ridice ca nu cumva Sealy să tragă. Avu senzaţia că rostea ultimele cuvinte când spuse:

— L-a iubit ca şi tine? Sau l-a iubit aşa cum ai iubit-o tu pe ea? Sealy părea paralizat, iar în colţul gurii îi apăruse un firicel de salivă. Bulman îşi dădu seama că nimerise adevărul şi continuă: De-asta l-ai omorât? Puteai să treci cu vederea peste celelalte aventuri, dar nu şi peste relaţia cu propriul tău fiu. Iar ea nu te-a iertat niciodată. Te-a urât cu o intensitate distrugătoare tocmai când tu aveai nevoie de dragostea ei. Şi când s-a sinucis, după ce din dorinţa oarbă de răzbunare i-ai trimis scrisoarea aceea ca s-o torturezi, a trebuit să găseşti pe altcineva pe care să dai vina şi te-ai convins singur că fiul tău a murit într-o misiune inutilă condusă de Marvin Hayes. Sinuciderea soţiei tale a căzut tot pe umerii lui Hayes, pentru că totul era din cauza fiului său. Dumnezeule, în toţi aceşti ani te-ai înveninat pe dinăuntru până când Hayes ţi-a ieşit din nou în cale, iar rana s-a adâncit şi s-a tot adâncit şi iată-l pe cel vinovat pentru toată tragedia vieţii tale de ucigaş.

Bulman se ridică din cenuşa propriului său dezgust.

Rămaseră în picioare, faţă în faţă, dar, în acel moment, era limpede că Sealy nu mai ştia ce face. Bulman ştia că trebuia să plece pentru că imediat ce îşi va fi revenit din şoc, Sealy avea să caute un nou vinovat, iar pistolul era încă în mâna lui.

Bulman se îndreptă spre uşă şi, după ce trecu pe lângă Sealy, auzi în spate cuvintele bolborosite:

— Opreşte-te sau te împuşc.

— Pe la spate? Ar fi exact în stilul tău, Sealy. Ai numai viermi în creier: curăţă-i cu un glonte. E singurul lucru care te mai poate salva.

Bulman merse mai departe, simţind în ceafa privirea nebună şi pistolul îndreptat spre el şi îşi dori cu disperare să poată fugi. Auzi o împuşcătură, tocul uşii vibră lângă capul lui şi o aşchie îi căzu pe lângă ureche. Atunci o luă la fugă. Când ajunse la lift, Sealy strigă după el:

— Nu s-a terminat!

Bulman n-avea de gând să aştepte liftul; o rupse la fugă pe scări cu o viteză de care nu se credea în stare.

*

Don Hayes se opri la intrarea în London Clinic, alături de Tammy Rees. Sunând acasă, descoperise, în sfârşit, unde se afla mama lui. Tatăl lui era tot plecat, iar Don, disperat, îl ameninţase pe majordom că, dacă nu-i spune ce se întâmplă, se duce la Ambasadă şi face un scandal monstruos. Majordomul îi dezvăluise că mama lui era la London Clinic, că era în afara oricărui pericol şi că tatăl lui se afla, probabil, acolo; acesta încercase să-l cruţe într-un moment în care şi el era asaltat de o mulţime de probleme.

Plecase direct la Londra împreună cu Tammy, care insistase să vină cu el, o văzu pe mama lui zăcând în pat fără să-l recunoască şi încercă să afle tot ce se întâmplase, dar nu reuşi să treacă dincolo de faptul că mama lui suferise un şoc foarte puternic. Tatăl lui nu era acolo, dar venea foarte des şi putea să-l aştepte dacă voia.

Don o luă de mână pe Tammy, ieşi în Devonshire Place şi se întrebă ce să facă. Voia să-l aştepte pe tatăl său pentru că numai aşa putea să afle ceva. Traficul se aglomera pe măsură ce seara se apropia, iar ei rămaseră în piaţă, urmărindu-l. Era mai comod în clinică, dar el voia să vorbească cu tatăl său înainte ca acesta s-o vadă pe Zoe.

După aproape patruzeci de minute, Don strigă:

— Uite-i maşina. O remarcase imediat după steguleţul care flutura în faţă. Îl recunoscu pe şofer, garda de corp, ca un detaliu obişnuit şi, bineînţeles, pe tatăl său pe scaunul din spate. Se grăbi spre maşină, în timp ce aceasta oprea, iar şoferul şi garda de corp coborâră. Uşa se deschise pentru tatăl său, care se bucură să-l vadă pe Don, dar fără efuziuni, iar privirea lui alunecă

spre fata pe care o ţinea de mână. Tatăl şi fiul se îmbrăţişară exact în clipa în care Tammy întrebă:

— Acela nu e Wally McQueen?

Don îi urmări privirea şi strigă:

— Jos, tată!

Se aruncă peste tatăl său când văzu pistolul din mâna lui McQueen, aflat în spatele unor maşini parcate de cealaltă parte a străzii. Tammy strigă când observă şi ea pistolul, iar Charlie îl ajută pe Don să-l acopere pe tatăl său aflat la pământ şi îşi scoase arma.

Se auziră două focuri, iar Charlie se rostogoli lovit de gloanţe şi rămase întins pe pavaj, în timp ce pistolul îi alunecă în stradă. Maşinile frânară cu scârţâit de cauciucuri şi se izbiră una de alta cu zgomot de tablă îndoită, apoi se auzi sunetul paşilor lui McQueen care se repezise prin haosul de maşini să-şi termine treaba.

Tammy, care înlemnise, strigă din nou:

— Vine!

Don se întinse după pistolul care alunecase lângă el, îl apucă, se ridică de lângă corpul paralizat al tatălui său şi se ascunse lângă maşina Ambasadei, la timp pentru a-l vedea pe McQueen ajungând în partea străzii unde se aflau ei. McQueen înconjură maşina, o împinse pe Tammy şi îndreptă pistolul spre Hayes. Avea o expresie dementă care nu i se şterse de pe chip nici când primi în piept cele două salve trase de Don cu pistolul poliţistului. McQueen căzu în genunchi, încercă să ridice din nou pistolul şi se prăbuşi înainte.

*

Se întâlniră la reşedinţa lui Marvin Hayes. Bulman, Tony Cooper, Sir Maxwell Swain, John Cordell, Marvin Hayes şi Don. Împreună puteau să construiască un tablou aproape complet al întâmplărilor. După plecarea lui Bulman, Sealy mai trăsese un foc, de data aceasta în propriul său cap, când îşi dăduse seama că nu mai avea nici o ieşire. Îşi distrusese familia, omorâse oameni, minase vieţile altora şi, în cele din urmă, aproape îşi atinsese scopul.

Tony Cooper confirmă faptul că Sealy nu reuşise niciodată să-şi accepte vina şi că era singurul responsabil pentru plecarea fiului său în Belize şi participarea la acea misiune ratată. Avusese o carieră strălucită la SIS, care îl ajutase să ajungă atât de sus, dar în cele din urmă fusese distinsă de dragostea oarbă pentru

soţia lui, care, la rândul ei, se bucurase de dragostea altora şi tocmai varietatea nefirească a acestor iubiri ucisese întreaga familie.

Brigada de genişti fusese chemată pentru a dezamorsa bomba din maşina parcată ilegal, în spatele căreia se ascunsese McQueen, ştiind sigur că mai devreme sau mai târziu Hayes avea să apară. Maşina fusese aranjată ca să-l distrugă în cazul în care reuşea să-l omoare pe Hayes şi fusese programată să explodeze la jumătate de oră după ce el avea să pornească motorul, declanşând ceasul. Faptul că Tammy îl recunoscuse salvase, fără îndoială, viaţa ambasadorului şi îl zăpăcise, probabil, pe McQueen, determinându-l să traverseze strada ca să termine ce începuse.

Spider Scott era încă la închisoare şi avea să rămână acolo până când Bulman avea să mărturisească omorul în legitimă apărare. Dar, în numai câteva ore, John Cordell trebuia să-şi reia funcţia şi avea să pună sistemul în mişcare. Zoe se afla încă la London Clinic, dar vocea lui Don reuşise să pătrundă până la ea şi, în sfârşit, începuse să creadă în nevinovăţia lui.

Mai erau încă multe de făcut, dar primejdia trecuse pentru Marvin Hayes şi familia lui, iar acesta era sigur că nu avea să uite niciodată rolul pe care îl avusese George Bulman. Uciderea Paulei Smith căzuse pe umerii lui McQueen, care era încă în viaţă şi mărturisise că fusese constrâns de Sealy să-l omoare pe ambasadorul american. Nu se grăbi însă să recunoască că o omorâse pe Paula Smith şi nici felul în care Sealy se folosise de această crimă. Dar Tommy Wise trecuse de partea bunului simţ şi, pentru a se proteja, relată numeroasele discuţii pe care Sealy le avusese cu McQueen şi care, în parte, se refereau la uciderea poliţistei. McQueen ajunsese şi el la capătul drumului.

Când Scott fu eliberat, iar Bulman ieşi pe cauţiune până la clarificarea nefericitei întâmplări cu Cernov, cei doi, împreună cu Cordell şi Hayes făcură o mică petrecere acasă la cel din urmă. Cina nu se desfăşură într-o atmosferă exuberantă, dar umorul îşi făcu intrarea în scenă când Bulman întrebă dacă putea să rămână în apartamentul de lux până la întoarcerea proprietarului şi primi un răspuns afirmativ. Din acest moment, atmosfera se înseninã şi trecutul apropiat începu să se piardă în negura uitării. Se terminase.

CUPRINS

PROLOG.....3
1.....5
2.....12
3.....22
4.....33
5.....44
6.....55
7.....66
8.....78
9.....89
10.....98
11.....107
12.....117
13.....128
14.....139
15.....150
16.....164
17.....173
18.....184
19.....197
20.....208
21.....216
22.....226
CUPRINS.....233

THRILLER

De acelaşi autor în curînd vor apărea:

- ŢINTE VII
- UMBRE

EDITURA LIDER